

sen, ben
ve
aramızdaki
aşk

Sisters Planet

KEVIN SAMPSELL

netus

Seninle ben,
iki eksik parçaydı
birlikte tamamlandı.

Gerçek aşkın huzurlu, eğlenceli
ve yürek parçalayıcı
gerçekliğine dair bir kitap.

Amelia Gray
ve diğer kitabının yazarı.

Bu kitap oldukça şaşırtıcı,
hareketli ve sürükleyici.
Okurken elimden bırakamadım.

Navy Rothbart
ve diğer kitabının yazarı

Kevin Sampsell , tüm
zamanların en zor konusu
olan aşk hakkında, zerafet ve
samimiyetle yazıyor. Bir ilişkiyi
en doğal haliyle aktarıyor. Bu
kitapta hüznü ve seksi bir
hikaye okuyucuyu bekliyor.

Jess Walter
New York Times bestseller yazarı

Kevin Sampsell'in açık yürekli
kitabı oldukça ilham verici.

Patrick Dewitt
Abutions ve Sisters Brothers
kitaplarının yazarı.

sen, ben
ve
aramızdaki
aşk

KEVIN SAMPSELL

Sen, Ben ve Aramızdaki Aşk

Kevin Sampsell

NETUS KİTAP/ ROMAN/ R002

Genel Yayın Yönetmeni: Ömer Canbir

Editörler: Ayça Atçıl, Rıza Oylum

Çeviri: Yıldız Kılınç

ISBN: 978-605-124-257-6

Yayıncı Sertifikası: 11257

Baskı: 1. Baskı Eylül 2014

Matbaa: Ertem Basım Ltd Şti./ Ankara

Matbaa Sertifika No: 26886

Yayınevinin yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde kısmen yada tamamen kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Netus Kitap

19 Mayıs Mh. 19 Mayıs Cd. No:13 Kat: 7 Şişli İstanbul

Tel: (0212) 985 09 99

www.netuskitap.com

Netus Kitap, Net Turistik Yayınlar San. Tic.A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

pazarlama@netyayin.com.tr

www.netyayin.com.tr

*sen, ben ve
aramızdaki aşk*

Kevin Sampsell

Birinci yıl

Oturduğun eve ilk geldiğim gün benim için çok özeldi. Tüm odalarını bir bir gezmek istemiş, her odada neler yapıyorsan birebir canlandırmanı istemiştim. “*Burada olduğun zamanlarda tüm gün ne yaptığını merak ediyorum,*” dedim kulağına eğilip. Aslında, her an seni düşünmekten ne kadar keyif aldığımı göstermeye çalışıyordum.

Mutfağa geçtik; kahve yapışını izledim. Sonra peşinden banyoya doğru yürüdüm arkandan seni izleyerek. Benim için klozetin üzerine oturdun.

Salonda nasıl spor yaptığını göstermek için halının üzerine uzandın ve birkaç figür gösterdin.

Ben, seni dikkatle izlemeye devam ederken yemek masasına oturup havuç yedin. En eğlenceli kısmına gelmiştik, yatak odasına geçtik; gözlerini gözlerimden ayırmadan usulca soyundun.

*

İkimiz de boşanmıştık ve birer çocuğumuz vardı. Tanıştığımızda oğlum Vince, on yaşındaydı. Senin kızın Maxine ise dokuz. İkimizin de ödenmesi gereken üniversiteden kalma kredilerimiz vardı.

Oysa, okula ne için gittiğimizi bile hatırlamakta güçlük çekiyorduk. Ne zaman bu konu açılrsa, “Hayat işte...” diyerek başladığımız cümlenin gerisini getiremeden kahkaha-lara boğuluyorduk.

*

Konsere gittiğimiz günü hatırlıyor musun sevgilim? Çok kalabalıktık. Oturacak yer kalmadığı için kucağıma oturmuşsun. Birkaç bira içtikten sonra kanımıza karışan alkolün de etkisiyle hissizleşen bedenlerimizin rahatlamasına izin verdik. Dizlerim takatsizdi. O an, bedenimin senin vücudunun bir uzantısı olduğunu hayal ettim. Tam sekiz bacağımız vardı. Dört tanesi taş kesilmişti. Dört tanesi ise kanlı canlı bacaklardı ama maalesef onların da iki tanesi hissiz ve işlevsizdi. Yerde öylece sürünüyorlardı. Kendimi usulca müziğe bıraktım. Burnuma parfümünün kokusu geliyordu. Gözlerimi kapattım ve bu bacaklarla bir marketin koridorlarında amaçsızca gezindiğimizi hayal ettim. Tek bedendik artık!

Seninleyken her şey bambaşka... Hayal kurmak, dans etmek, müzik dinlemek, uyumak hatta nefes almak... Gözlerimi açıp topladığın saçlarına, boynuna baktım uzun uzun. Uzanıp biranı alırken de, o birayı içerken de güzeldin sen. Hep güzeldin. Kendimi müziğin ritmine bıraktım tekrar. Biranı içmem için bana uzattığında üzerindeki etikette, “1896'den beri” yazdığını gördüm. O andan itibaren

sen ve ben halinden oldukça hoşnut, o yıllardan kalma, sarhoş, yorgun birer mumyaydık hayalimde.

Seninle ilk tanıştığımızda güzelliğin karşısında adeta büyülenmiştim. Öyle ki, ondan sonra karşılaştığım 1.70 boylarında, sarışın, kare, siyah çerçeveli gözlük takan, kütüphane görevlisine benzeyen her kadını sen zannedip, senin gibi yürüyüp yürümediklerini, hareketlerinin sana benzeyip benzemediğini anlamak istedim ve onları takip etmek için karşı koyulmaz bir istek hissetmeye başladım içimde.

Daha yakın zamanların birinde saçlarını kesip siyaha boyadığında, bu sefer de bu haline benzeyen kadınlara gözüm takılmaya başlamıştı. Sen olmadığı zamanlarda porno sitelerindeki sana benzeyen porno yıldızlarına bakıyor; hayal ve gerçeğin karışımı bir arzu dünyasının içinde buluyordum kendimi.

Koyu saçlı ve gözlüklü bir kadının, güya patronunkini azına alırken gösteren kısa bir video izledim. Saçlarını ikiye ayırıp kulak arkasında toplamıştı. Adam, kadının saçlarını tutmuş kendine doğru çektiştirirken, kadın da saçlarını adamdan kurtarmaya çalışıyor, başını geriye atıyordu. Senden saçını aynı şekilde toplamanı istemiş, aynı pozisyonu denemeye kalkışmışım ama bu düşündüğüm kadar heyecan verici olmamıştı. Sanırım senin diğer insanlara benzemeni değil, onların sana benzemesini tercih ediyordum.

*

Beni diğer insanlara nasıl tarif ediyorsun? Nereden başlıyorsun anlatmaya? Bana benzeyen başka adamlar gördüğünde sen de onları takip etmek istiyor musun?

Sen de 1.82 boyunda, siyah saçlı, geniş alınlı ve gözlüklü adamlara baktın mı hiç? Bir keresinde söylediğin gibi, gerçekten biraz daha toplu adamlardan mı hoşlanıyorsun? Arada çıkan göbeğimi sevdiğini söyledin; o göbeği de, beni de sevdiğini...

Oteldeki işim için hazırlanıp evden çıkarken uzun uzun öperdin beni. İş için giyinmiş, hazırlanmış halimi severdin. Hatta beni, oteldeki koridor boyunca beraber yürürken hayal etmiştin. Çantalarını en üst kattaki suit odaya taşıyormuşum. Odaya geldiğimizde, ben gösterişli bir şekilde kapıyı açacağım ve sen odana gireceksin. Ben kapının yanında oyalanacağım hatta dikkatini çekmek için boğazımı temizliyormuş gibi yapacağım ki bahşişimi alayım. Oysa yanında nakit paran yok o gün. Kütüphanede görevli olduğunu, yanında para olmadığını söyleyeceksin. Gerekirse birkaç yeri arayabileceğini, para bulabileceğini anlatacaksın telaşla. Para umurumda bile olmayacak o an; tek düşündüğüm kırmızı rujlu, beni baştan çıkaran dudakların olacak. Sağ elim bahşişimi alabilmek için açık, aklımda güzel dudakların... Gözlüklerini hafifçe aşağı indirip çerçevenin üzerinden bana baktığında anlattığın fantezinin içinde başka fanteziler kurduğumu anladın, hınzır bir gülüş yerleşti yüzüne.

İkinci buluşmamızda beraber olsaydık hayatımızın nasıl olacağından bahsettik başka bir gün. Evlerden, kariyerden, hayallerimizden, çocuklarımızdan ve arkadaşlarımızdan konuştuk. Dürüstlükten konuştuk sonra. Geçtirdik daha doğrusu. İkimiz de bu kavramın ne anlama geldiğini bilmiyor gibiydik.

"Başka birini çekici bulsan bana söyler miydin?" diye sordun.

"Pek çok insanı çekici buluyorum," dedim.

"Ama ya onlarla yatmak istersen?"

Hiç düşünmeden, "Öyle bir şey olursa sana söylerim!" dedim.

Birandan büyük bir yudum alıp çevrene bakıydın.

"Ya sen?" dedim. "Başka erkekleri çekici bulmuyor musun?"

"Buluyorum," diye cevapladın. "Ama onlarla ilgili yanlış giden bir şeyler var."

"Peki ya biz? Bizimle ilgili de mutlaka yanlış bir şey olmalı."

"Biz iyiyiz," dedin. "Hatta yan yana mükemmeliz."

Garson masamıza yaklaşıp tatlı isteyip istemediğimizi sordu. Sipariş almak konusunda oldukça kararlı görünüyordu, sanki birbirimizin içinde kaybolduğumuzu fark etmiş gibiydi ve bu anı bozmalıydı. Ağzımızda acı bir tat vardı ve zaten pasta siparişi vermiştik.

Adım masadan uzaklaşınca; "Olur da ağzımın koktuğunu fark edersen bana lütfen söyle," dedim

"Tamam," dedin. "Yani şimdi demek istiyorsun değil mi?"

"Evet," deyip elimi ağzıma götürdüm. "Şu an bile."

"Kötü nefesle ilgili bir takıntın var galiba," dedin sonunda.

"Sana kötü kokmak istemiyorum," dedim.

Oğlum Vince, kocaman gözlü, biraz tombul, dost canlısı, yardımsever, şirin bir çocuktur. Dört yaşından sonra uykuyla ilgili bazı sorunlar yaşıyordu; uykuya dalmak konusunda oldukça zorluk çekiyordu. Legolar ve uzaktan kumandalı arabalarla arası çok iyiydi. Daha sonrasında ise bu ilgisi kaykay ve tekno müzik, metal karışımı remiksler yapan, Avrupalı müzik gruplarına yönelmişti. Büyüdükçe gülümsemesi azalmış, yüzüne umursamaz bir ifade yerleşmişti. Siyah ve söz dinlemeyen saçlarından nefret ediyordu.

Adını, annesinin eskiden beni seven ama şu an benden pek hoşlanmayan babasından almıştı. Eski kayınbabamı artık adıyla çağırıyor olmak ve aramızdaki gergin hava bana hala tuhaf gelir.

*

Hep dalgasını geçtiğimiz bir konu vardı. Her, "Haydi aynı eve taşınalım," dediğimizde, şu Brady Bunch dizisindeki kalabalık aileye benzeyeceğimizi, böylece tüm öğünlerde makarna ve peynir yiyebileceğimizi düşünür gülerdik.

*

Çocuklarımızın bir arada daha fazla zaman geçirmesini istiyorduk; bunun için düzenimizi eski eşlerimize göre ayarladık. Bir arada olduğumuz gecelerde çocuklarla yemek yer; sonra, "iyi geceler," öpücüklerini verip yataklarına yatırırız. Tırnaklarını kesmeden önce onların sevdikleri tv programlarını seçecek kadar düşünürdük duygularını; onları birbirlerinden ayırmadan önemsiyorduk. Kesici aletlerden pek haz etmemelerine rağmen, onlar da bu konuda bize güveniyor gibiydiler.

*

Senin kızın Maxine, oldukça uzun ve inceydi. Kendisini taşıyamayan, sıska bacakları yüzünden bedeni öne doğru eğilmiş gibi görünüyordu. Kirli, sarı saçları erkek çocuklar gibi kısa kesilmişti. Cep telefonuyla hepimizden daha çok ilgilenirdi. Bazen bir çocuk için fazla kaba olmasına rağmen etrafında pek çok arkadaşı vardı. Onun varlığından tedirgin olsalar da bu durumu pek umursamıyorlardı. Belki de huzursuzlukları bizim etrafta olmamızdan kaynaklanıyordu. Sütyen kullanmaya başladığı ilk hafta ruj sürmeye de başlamıştı. Küllük gibi kokan bir arkadaşı hariç diğerleri temiz ve neşeli çocuklardı.

*

Koltukta uzanıp Missouri'de geçen çocukluğundan ve annenin yaptığı yemeklerden bahsederken bana Tavşan Ekmeği'nin ne olduğunu bilip bilmediğimi sordun. Ben de,

“Hayır, “ dedim.

“Tatlımsı bir ekmek mi?” diye sordum.

“Hayır. Büyük ihtimalle senin için zararlıdır zaten.”

“Neden?”

“Dilimlenmiş beyaz ekmek de diyebiliriz. Küçükken annem o dilimlenmiş ekmeğin üzerine kötü, ev yapımı salça ya da fıstık ezmesinden sürerdi. Biz de afiyetle yedik.”

“Peki, sen hiç Leziz Biftek yedin mi?”

“Biftek yedim ama Leziz Biftek diye bir şey duymamıştım.

“İnce dilimlenmiş et gibidir. Tavada kızartılır, biraz yağlıdır. Görüntüsü pek iç açıcı olmasa da çok lezzetlidir. Her pazartesi mutlaka ondan yedik.”

“Neden özellikle pazartesi?” diye sordun.

“Çünkü salı günleri tütsülenmiş et vardı,” diye cevap verdim.

“Ailen hiç sebze yer miydi?”

“Dondurucuda, annemin bir ara kabuklarını özenle ayıkladığı tek baş bir soğan vardı. O soğan sanırım tüm çocukluğum boyunca orada durdu. Patates sebzedeki sayılır mı? Bu her zaman kafamda bir soru işareti olarak kalmıştır.”

“Hayır,” dedin. “Patates bir yumrudur.”

*

Yanımda ilk kez soyduğunda, sol göğüs ucunun yanındaki yara izini fark ettim. Sağ göğsünü öptüm ve sol göğsünü nazikçe avucuma aldım. Pek utanmış gibi görünmüyordun. Hemen değilse bile daha sonra ne olduğunu sormaya karar verdim. Benden önceki adamların neler yaptığını merak ettim. O yara iziyle ilgili sana hemen mi soru sormuşlardı? İzi görünce istekleri kaybolmuş muydu? Yoksa utangaç bir tavırla özür mü dilemişlerdi? Senin bu durumla ilgili ne yapmamı istediğini de merak ettim. Sana sormalı mıydım? Yoksa görmezden mi gelmeliydim? Ya da güzel olduğunu söyleyip, daha fazla mı özen göstermeliydim?

Yüzüm, göğsüne değdiğinde gözlerimi açtım ve göğüs ucuna odaklandım. Ameliyat izine benzemiyordu. Pier-

cing yaptırdığını ve korkunç bir kazada halkanın bedenine böyle zarar vermiş olabileceğini düşündüm. Sağ göğüs ucundan ağzımı çekip, nazikçe sol göğüs ucunun çevresini yalamaya başladım. Beni durduracak mısın ya da canın acıyor mu diye bakmak için birkaç saniye bekledim. Eski bir kız arkadaşımın sırtındaki beni öpmesinden bahsettiği ani düşündüm.

“İyi hissediyor musun?” diye fısıldadım sonunda.

“İyiden de daha iyi,” dedin ve ellerini başıma götürüp parmaklarını saçlarımda gezdirdin.

Sol göğüs ucunu ağzıma alıp dilimle hissedip, nazikçe emmeye başladığımda orada bir şeyin filizlendiğini hissettim. Ağzımı bir saniye için çektiğimde, göğüs ucunun sağdaki gibi sertleştiğini ve canlandığını gördüm. Kısa bir an, simetrik duran göğüs uçlarının her nefes alışında hipnotize edici bir şekilde yukarı kalkıp inmelerini hayranlıkla izledim.

Sonra bununla ilgili olarak sana bir şeyler söylemem gerektiğini düşündüm. Ne hakkında konuştuğuma dair pek fikrin yoktu; açıkçası benim de yoktu. “Sol göğüs ucun biraz utangaç,” dedim “Diğeri gibi kolay ikna olmuyor. Beni epey uğraştırdı. Kandırmak için çok dil dökmem gerekti.”

“Daha önce hiç öyle düşünmemiştim” dedin.

Yaptığım yorumun yanlış olduğunu düşünmeye başladım. Belki de farklı bir şey görmüştüm ya da göğüslerine bu kadar çok odaklanmam bende bir tür anksiyete yaratmıştı. Daha sonraki zamanlarda göğüs uçlarının arasında bir farklılık sezmedim. İkisi de oldukça gururlu ve sertti. Bazı zamanlar onları nesneleştirip bedeninin geri kalanından ayrı

olarak düşünürdüm. Göğüslerini başka şeyler yaparken hayal ettim. Araba sürerken, bilgisayarda tuşlara basıp yazı yazarken ya da bir tost ekmeğini yağlarken... Onlara adlar vermek istedim. Neşeli ve huysuz... Betty ve Boop. Sen ve sen... Benim ve benim.

*

Sevişirken arkana geçmemi istedin bir gece ama ben gözlerini görmek istediğimi söyledim; çünkü birkaç gündür birbirimizi görememiştik. O an sevişmekten daha önemliydi gözlerine bakıyor olmak...

İkimiz de başka insanlarla evliydik.

Tren yolunun yakınında park ettiğin arabadaydık başka bir gün. Araba koltuğunu geriye doğru yatırmıştık. Bulduğumuz yer, benim kalabalık sokağımdan uzak olduğu için yeteri kadar gözden uzak ve mahremdi. Terk edilmiş bir depo bize az da olsa siper olmuştu olmasına ama geçen yük trenlerindeki bizi kolayca görebilirlerdi. Belki de birkaç evsiz ve kondüktör için hatırı sayılır bir gösteri sunmuş oluyorduk. Neyse ki dışarıda hava soğuktu ve arabanın içi sıcak olduğu için camlar buğulanmıştı.

Kucağıma oturdun önce, sonra da üzerimden kalkmadan beni hafifçe yana itip pencerenin küçük bir kısmını dışarıyı az da olsa görebileceğimiz bir şekilde sildin. Geçen trenleri görebiliyorduk. Camlardaki buğu artmıştı. Yukarı uzanıp arabanın güneşliğini açtın. Başsız bir binicinin tepemde atını sürdüğünü hayal edebiliyordum. Soluğunu tutarak, "Şurada biri var!" dediğini duydum.

"Nerede?" dedim. "Buraya mı geliyor?"

“Adam orada öylece duruyor. 30 metre ötede,” dedin. “Bizi izliyor.”

Hareketlerin, bizi izleyen yabancından pek de rahatsız olmadığını söylüyordu bana.

Dışarıdan, o yabancının gözüyle nasıl görüldüğümüzü hayal etmeye çalıştım. Küçük ve titreyen bir arabanın tepesinden kafasını çıkarmış bir kadın... Yarı kadın, yarı araba!

Ama belki de adam bizi göremiyordu. Dışarısi karanlıktı ve sadece tren yolunun yanındaki kırmızı ışık ortalığı az da olsa aydınlatıyordu.

Üzerimden çekilmek için yavaşladığında ikimiz de aynı anda boşaldık. Hiçbir şey söylemiyordun ama derin ve hızlı aldığın nefeslerin sırasında usul bir ısıklık sesi duyuluyordu.

Güneşliği kapattıktan sonra şoför koltuğuna geçip araba anahtarını kontağa yerleştirmeden hemen önce küçük bir kahkaha atıp, “Bu çok heyecan vericiydi!” dedin.

Bense tedirginlikle pantolonumu çekip adamın hala etrafında olup olmadığını anlamak için camı açıp dışarı baktım. “O adam polisleri çağırdı mı acaba?” dedim. “Halka açık yerde uygunsuzca sevişmekten ceza alabiliriz.”

Sen, yüzündeki gülümsemeye eşlik eden sakinlikle arabayı sessizce sürdün ve oradan uzaklaştık. Göğsünde kuyruyan terimi fark ettim. Birkaç dakika sonra bizi izleyen adamla ilgili olarak, “Fermuarı açtı!” dedin. Bu cümleyi öyle bir söylemiştin ki, durumdan heyecan mı duymuştun yoksa tiksiniş miydin, anlayamadım.

Ertesi gece, “Sana iyi geceler demekten nefret ediyorum,” diye bir mesaj attım.

“Gerçekten sen de mi böyle hissediyorsun?” diye cevapladın.

“Evet. Veda gibi geliyor. Bir daha seni göremeyecekmişim gibi... Hoşça kal demek gibi ve ben hiçbir zaman sana hoşça kal demek istemiyorum,” yazdım.

Bir dakika sonra, “Biliyorum. Beraber yediğimiz akşam yemeği kadar üzüntü verici...” diye yazdın.

Şaka yapıp yapmadığını bilmememe rağmen güldüm. “Hayatımız boyunca her akşam yemeğimizden üzüntü mü duyacaksın acaba?” diye düşündüm. Böyle bir şey akıl sağlığı için pek de iyi olmazdı.

“O zaman bundan sonra *hoşça kal* veya *iyi geceler* demek yerine, mutlu yıllar, mutlu paskalyalar ya da mutlu cadılar bayramı diyelim,” diye yazıp gönderdim.

“Cadılar bayramını severim, “ yazdığını okurken yüzündeki gülümsemeyi, dudaklarının kıvrılışını gördüm sanki.

“Tamam, sevgilim,” dedim. “Mutlu cadılar bayramı.”

Yirmi dakika sonra mesajın geldi. “Mutlu cadılar bayramı.”

*

Keşke bir mucize olsa, seni ne zaman yanımda istesem aniden çıkıp gelsen... Her zaman nerede olduğunu bilmek istiyor muyum, gibi cevabı *evet* olan yirmi tane soru sordum kendime. Seni seviyor muyum? Seninle olmaktan mutluluk duyuyor muyum? Beni tedirgin edip, sinirlendiriyor musun? Seninle ölmek istiyor muyum?

İşte, bir bilmece! Dünyanın bir ucu olan Pakistan veya Rusya'ya taşınmak zorunda olsan; bizi o kadar mesafe ve zaman ayırırken, orada sabah, burada öğleden sonra olsa büyük ihtimalle uyuduğunu düşünürdüm. Böylece ne ile meşgul olduğuna, beni incitip incitmeyeceğine dair sorularla mücadele etmek zorunda kalmayan zihnim de belki biraz huzur bulurdu. Ama ya tam tersi olsaydı? Sanırım uyuyamazdım. Orada ne yaptığını, kiminle görüşüğünü ve ne giydiğini düşünüp dururdum. Aşk ve kontrol arasındaki farkın ne olduğunu merak ediyorum ama seni tanıdığımdan beri bu kelimelerin sözlük anlamlarına bakmaya korkuyorum.

Sen de böyle şeyler düşünüyor musun?

Sen de beni ne zaman yanında istesen hemen yanına getirebilecek büyülü bir makine ister misin?

Seni tedirgin edip kızdırıyor muyum? Ben yanımdayken daha az mı yoksa fazla mı hap almak istiyorsun?

Elektronik bileklik takmamı ve nereye gidersem gideyim bilmeyi ister misin?

Eve geldiğimde seni kokladığım gibi beni koklamak istiyor musun?

Kütüphanede, kitapları raflara yerleştirirken beni düşünüyor musun?

Seni gerçekten güldürebiliyor muyum?

Beni seviyor musun?

Bütün bu soruların sendeki karşılığı da *evet* mi?

Bir gün bana hayır demenin ne kadar zor olduğunu söyle-

diğini hatırlıyorum. Her durumda çok düşünmeden kalabalık evetlerin etrafında dolanıyor gibiyiz. Daha mı dikkatli olmalıyız? Daha kontrollü?

Arzularımızı ne yapacağız peki?

*

Öğle yemeği için gelip beni aldın. Ağlamış olduğunu görebiliyordum. Nihayet boşanma davan sonuçlanmıştı. Karar ve avukatın faturası ikimizin arasında duran zarfın içindeydi. Arabadaki bardaklıkların birinde kapağı açılmış bir şişe sakinleştirici duruyordu.

Benden faturaya bakmamı istedin; “Zararın ne kadar olduğunu söyle bana!” dedin.

Zarif tasarlanmış bir zarftı. İçindeki ince kâğıdın rengi bana beyazlatılmış dişleri hatırlattı. Kâğıdın sol köşesinde hukuk ofisinin arması vardı. Kâğıdı zarftan tamamen çıkardığımda üstünde 2.900\$ yazdığını gördüm. Parasal açıdan iyi bir zamanlama değildi. İkimizin de borçları vardı. Ödememiz gereken bir dişçi faturası, trafik cezası ve zamanı geçmiş kredi kartı borcu duruyordu daha. Hatta sen, kütüphanedeki bir kitapta kadınların içinde bulunduğu duygusal iniş çıkışların nasıl parayla ilgili problemlere sebep olduğunu anlatan bir kitaba bile bakmıştın. Üstelik artık sadece zevk aldığın için kitap okuyamıyordun, zorunluluktan ya da meraktan açıp kurcalayıp kenara bıraktığın kitaplarla dolmuştu hayatın.

“Bana, her şeyin yoluna gireceğini söyle,” dedin.

“Her şey zaten yolunda,” dedim.

“Ama şu anda değil,” dedin “Şimdilik idare ediyorum. Her şeyin üstesinden gelmeye çalışıyorum. Sadece zamanla her şeyin yoluna gireceğini bilmek istiyorum. Bir gün bana kütüphane daha iyi bir maaş verirse...”

Elini tuttum ve gözlerinin önce ışıldayıp, sonra ıslanmasını izledim.

“Komik bir durum bu, “ dedin. “Maxine’nin büyümesini izlerken kendimi daha az düşünüyorum. İyiymiş gibi yapabilirim. Aç yaşayabilirim. Bir sürü saçma soruna göğüs gerebilirim. Tek dayanamayacağım şey onun mutsuz bir çocukluk geçirmesi olur.”

“ Ne demek istediğini anlıyorum,“ dedim. Aynı fedakârlığı yapabileceğimden tam emin olamayarak.

*

Kardeşin Daniel ile ilk tanıştığımında, beni baştan aşağı süzdü; tartmaya çalıştı. Nerede, nasıl davranacağını tahmin etmenin zor olduğunu söylemiştin. Üniversiteye başladığın ilk sene iki erkek arkadaşını ayartıp çalmış, babanın arkadaşlarından birini de baştan çıkarmaya kalkışmıştı. Bir yandan da ne zaman sıkıntıların olsa yanında olup seninle konuşmuş, sıkça borç vermiş, erkekler hakkında nasihat etmiş ve her evini özlediğinde sana çorba yapıp getirmişti.

Onun seçtiği bir restoranda oturuyorduk; “İstedğin zaman otelde bedava kalabiliyor musun?” diye sordu. Restoran pahalı olduğu için sadece aperatif birkaç şey söylemiştik, yemeğin yanında da su içiyorduk mecburen. Masanın diğer tarafına oturmuştu ve sen onun göremeyeceği bir şekilde masanın altından tuttuğun elimi kucağına götürmüştün.

“Hayır,” dedim. “Eğer ihtiyacımız olursa yılda iki gün kalabiliyoruz. Tabii bir de indirimler var.

Güldü ama tavrı alaycıydı. Biraz zaman aldı ama peynir ve ekmek tabağı ve boks üzerine konuşacak birkaç şey bulduk. Büyük bir Mike Tyson hayranıydı. “Adamın sesini seviyorum,” dedi. “ Her seferinde rakiplerini daha ilk rauntta yere sermesinden hoşlanıyorum.”

Masanın altında yanlışıklıkla ayağımı bacağına sürdüğümde hiç orali olmadı. İrkiemedi bile.

*

Uyuşturucular hakkında konuştuğumuz akşamı hatırlıyor musun; tedirginliğimi fark edebildin mi? Bu türden bir konuşmayı daha önce sadece bir kaç eski kız arkadaşım ve eski karımla yapmıştık. “*Kaç kişiyle yattın?*” sorusu bana nasıl hissettiriyorsa bu konu açılınca da hep aynı şeyi hissediyordum. Bir insana, şimdiye kadar kaç defa tarif edilmesi mümkün olmayacak kadar büyük zevkler yaşadığını sormakla neredeyse aynıydı. Eski bir kız arkadaşım ecstasiyi sevdiğinden o kadar çok dem vurmuştu ki, onunla asla boy ölçüşemeyeceğimi düşünmüştüm.

Yine eski sevgililerimden biri bana hiç uyuşturucu kullanmadığını söylemişti ama sonra onun da alkolik olduğunu öğrenmiştim. Başka biri anti-depresan haplarını, sayısını önemsemeyerek aldığı için yüksek dozdan neredeyse ölüyordu. İlk kız arkadaşım madde bağımlısıydı. Her zaman çantasında zulası olurdu.

Kabul etmelim ki, karşıma çıkan en ciddi görünümlü, en eğlenceli kadın sendin bugüne kadar. Mesela, geçmişte

kokaini kullanmayı sevdiğini ama torbacın yakalanınca kokain yerine hap kullanmaya başladığını söylediğinde çok gülmüştük. Her hikâyenin tuhaf bir geçişi, beklenmedik bir finali vardı. Bana pek çok hapın adının yazılı olduğu bir liste vermiştin oysa ben sadece birkaç tanesinin adını biliyordum. Denediğin farklı kombinasyonları tarif edip, çeşitli etkilerinden bahsederken bir yandan da daha sağlıklı olmaya çalıştığını anlatmaya gayret ediyordun. Koşuyordun. Yoga yapıyordun. Bulmaca kitapları alıp, daha çok belgesel izliyordun.

Ama bütün izlediğin belgeseller uyuşturucu hakkındaydı!

*

Biriyle beraber yaşamak insanın kendini ehlileştirmesine benziyor. İki insan; iki kafalı, iki kalpli bir şeye dönüşüyor. Üzerine düşünülmesi gereken detaylar var. Mesela renkler, (benim uyumlu olmayan tabaklarım hemen bir yardım kuruluşuna verilmişti) yatak çarşafı, (seninkiler benim yatağa pek olmamıştı) ve yemek seçimleri (mısır şurubu içeren her şey gitmek zorundaydı).

Bütün bunlara ek olarak, düşünmemiz gereken iki çocuğumuz vardı. Onların artık su yüzüne çıkmış kafa karışıklığına rağmen hep beraber yaşamak konusunda oldukça heyecanlıydın. Sadece birkaç ay önce, biyolojik anne ve babaları veli toplantılarına beraber gidip akşam bir arada yemek yerken ve onları akşam beraber uyuturken şimdi her şey değişmişti. Onların aile içindeki çalkantıları ve içimizdeki değişim ve dönüşümleri hissedip hissetmediklerini merak ederdim.

Sanki ömürlük edilen yeminler her gün bozuluyormuş gibi “normal” davranmaya çalışıyorduk.

Bana; “Sence, aşık olduğumuzu bu kadar göstererek yanlış mesaj mı veriyoruz?” diye sorduğunda nasıl cevap verebileceğimi bilemedim. Belki de benim bakış açım biraz çarpıktı. Neticede, sadece benim olan eşyalar yardım kuruluşuna verilmişti.

Eskiden benim olan.

Benden daha çok sen vardın yeni evimizde ama bunun bir önemi yoktu; ben ertesi gün bu duruma hemen uyum sağlamıştım.

İşte buradaydık. Sekiz ayak, sekiz kol, dört kafa. Uygun bir şekilde toplanıp bir kutunun içine yerleştirilmiştik. Dışarıda durdum ve tüten dumanı usulca havaya karışan bacaya baktım. Ömrümün en güzel resmi budur!

*

Bir arada yaşamaya dair rutinimizi anlamaya çalışırken, hangimizin daha karanlık ya da aydınlık bir ruhu olduğunu merak ediyordum. Sen, her zaman siyah giyer; genellikle de Swans ve Psychic TV gibi grupları dinlerdin. Seri katillerle ilgili bütün filmleri görmüştün. Hatta bir seferinde bana Youtube’dan basın toplantısında kafasına ateş eden politikacının videosunu bile izletmiştin.

Bense eskiden Ölüm Karşısında gibi filmler izler, G.G Allin’in komik olduğunu düşünürdüm. Banyomda Joel-Peter Witkin’in bir fotoğrafı vardı.

Ama Vince doğduğundan beri bazı şeylere inanılmaz dere-

cede duyarlı hale gelmiştim. Yumuşuyordum. Duygusal televizyon reklamları bile beni ağlatabiliyordu. Eğer bir film seks sahneleri içeriyorsa ve o sırada yanımda Vince varsa hemen kanalı değiştiriyordum. Basket maçında birileri argo konuşunca, o kişiden hemen buna son vermesini rica ediyordum. Aniden düşünceli baba olup çıkmış, Bay Doğru'ya dönüşmüşüm.- Sorumluluğunu taşıdığım bir oğlum vardı. Ve şimdi aynı sorumluluk duygum Maxine için de geçerliydi.

*

Çocuklar uyuduğunda, yalnız kaldığımızda karanlık ruhlarımızın ortaya çıkmasına izin veriyorduk. Karanlığımız, intikam almak üzere geri dönüyordu. Tüm gün Disney kanalını izlemek zorunda kaldığımızdan ya da *Kadife Tavşan* masalım tekrar tekrar okumaktan bitap düştüğümüzden midir nedir, o karanlık yanımız bütün bastırılmışlığıyla ortaya çıkıyordu.

İçiyor, küfrediyor, gece haberlerindeki her şey hakkında cinsiyetçi ya da ırkçı şakalar yapıyorduk. Bu şakalarda ironi var mıydı gerçekten, bilmiyorum. Sanki aramızda bir yarış varmışçasına aklıma geleni söylüyordum. Eğer sen hakaret içeren bir espri yaparsan ben de hemen daha iyisini bulup söylemeliydim. Doyana kadar gülüp eğlendikten sonra, yatmadan önce tekrar bir çocuk kanalı ayarlıyor, televizyonu öyle kapatıyorduk. Yatağa giriyor ve sabah yeni güne günahlarımızdan arınmış bir halde uyanıyorduk.

*

İlk tanıştığımızda hâlâ evliydin. Bu durumu kabul etmek zordu; bir süredir kocanla ayrı yaşıyordunuz. Ayrılmaya

karar verdiğinizde seni hâlâ seviyordu ama senin ona karşı hislerin değişmişti. Aşkın bitmişti ve söylediğine göre bunun sebebinin bilmiyordun. İlişki eskimişti belki de... Adı Sage'ydi. Sana hediyeler alıyor, mesajlar bırakıyordu. Onu durdurmuyordun çünkü içten içe bu durum hoşuna gidiyordu ama en derinde biliyordun ki artık Sage'yi aynı şekilde sevemezdin.

Sen bütün bunları anlatırken ben, "Ya bir gün onun durumuna düşersen," diye merak ediyordum.

Fakat bunu düşünmeye hakkım yoktu. Tanıştığımızda ben de evliydim ve karıma karşı olan duygularım değişmişti. Hiç kimsene tam olarak neden böyle olduğunu söylememiştim ama her şeyin altında hayal kırıklığı vardı. Beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Ona kendini yeteri kadar iyi hissettirmemediğim için kendimle ilgili de bir hayal kırıklığı yaşıyordum. Hayal kırıklığı bulaşıcı bir hastalık gibi ilişkimizi sarımsı ve beni yiyip bitirmişti.

Sen ve ben birbirimizi bulduk; içimizdeki zehirden ve yaşadığımız tüm üzüntülerden, peşimizi bırakmayan geçmişimizden kurtulmayı deniyorduk. Sen özgürlük arıyordun, bense kaçmanın peşindeydim.

*

İçinde annenin, kardeşinin, babanın ve senin beraber çektiğiniz küçük bir fotoğrafın olduğu bir madalyonun vardı boynunda. Fotoğrafta dokuz yaşındaydın. Atkuyruğu yaptığın saçların, babanın omzuna düşmüştü. Bunun gibi sen ve en yakın arkadaşının, sen ve köpeğinin, sen ve Noel Baba'nın yer aldığı eski fotoğraflarını içine koyduğun pek çok madalyonun vardı.

Sana, neden içinde yakın zamanda çekilmiş fotoğrafları koyduğun bir madalyonunun olmadığını sordum.

“Çünkü bunlar birer hazine gibi, geçmişim en kıymetli hazinemdir sevgilim, “ dedin. “Bu fotoğraflardaki masumiyete hayranlık duyuyorum. Onları taktığımda, kalbime yakın durmalarını seviyorum. Ben, tanıdığım insanların çocukken nasıl göründüklerini hep merak ederim, eminim onlar da ediyorlardır.”

Sana içinde ben on beş yaşındayken çekilmiş eski bir fotoğrafımın olduğu bir madalyon verdim; dünyanın en güzel gülümsemesiyle aldın, kalbine yakın dursun diye boynuna taktın.

Parmaklarını fotoğrafın etrafında gezdirirken, “Bunu çok sevdim,” dedin. Bu söylediğin bir tek cümle bile benim içimdeki pek çok soruyu yanıtlıyordu. O zamanlar, henüz seni çok tanımama rağmen yıllardır tanıyormuş gibi hissediyordum.

*

Yanağında tam gözümün altında küçük bir şişlik peydahlanmıştı. Ve sen, “ Onu patlatıp kökünü kazımak istiyorum! “ dedin. “Kazımak,” kelimesi beni korkutmuştu. Ama sen bunu yapmaya alışkın olduğunu, hatta her zaman yaptığını söyledin beni rahatlatmak için.

“Bende de bunlardan vardı,” dedin. “Orada, derinin altında sanki küçük bir tohum gibi duruyor.”

Gerçekten de elimle baktığımda ne kadar doğru tasvir ettiğini anladım. Yüzümün altına gizlenmiş küçük bir tohum vardı. Önce sivilce zannettim ama bir türlü gitmedi. Neredeyse üç ay orada kaldı.

“Kanser olamaz değil mi?” diye sordum.

“Hayır,” dedin. “Eğer olsaydı, sanırım şimdiye kadar ölmüş olurdu.”

Şaka yapıp yapmadığından emin olamadım. Büyük ihtimalle yapmıyordun. Çünkü kanser, senin için üzerine şakası yapılabilecek bir hastalık değildi. Dışarı çıkarken her zaman şapka takardın. Kafa derin güneşe maruz kaldığı için kansere yakalanma olasılığın vardı, bu da olmasını en son isteyeceğin şeydi. Benim de! Gerçi nedense kafan dışında bedeninin geri kalanını aynı duyarlılıkla güneşten korumaya çalıştığın söylenemezdi. “İnsanın başı kötü şeylere karşı en korunaksız yeridir,” demiştin bir keresinde.

Yüzümdeki şişliğe dokundun. “Hala orada olduğunu hissedebiliyorum.” Elimi oraya götürdüm ve yüzümün altında bir susam tohumunun gizlendiğini hayal ettim.

Çantandan bir şey çıkardın, bir an ışıpta parlayan ürkütücü bir şey! Çantanda böyle bir şey taşıyor olabileceğin aklıma bile gelmezdi o ana kadar. Neşterdi! “Hep yanında mı taşıyorsun bunu?” dedim telaşla. Vücudumun gerildiğini hissediyordum.

“Bir dakika bekle. Önce temiz, sıcak bir havlu getireyim,” dedin ve banyoya gittin. Suyun sesini duydum. Yapmayı düşündüğün şeyden önce, alternatif bir çözüm için tam olarak kırk beş saniyem olduğunu fark ettim. Geri döndüğünde çok geçti; elindeki sıcak havluyu yüzüme bastırırken gülümsüyordun. “Böyle bir şey yapmadan önce oranın uyuşturulması gerekmez mi?” diye sordum. “İyi olacak. Merak etme,” dedin hala gülümseyerek.

Bıçağın ucunun yüzümdeki küçük şişlik üzerindeki bas-

kısını hissettim. “İşte başlıyoruz.” Sadece birkaç saniye gözlüklerini almak için durdun ve yüzümde belli belirsiz bir kesik açtıktan sonra parmaklarınla sıkıp yanağımdaki kitleyi çıkarıp bana gösterdin. Elindeki şey küçük bir inci tanesini andırıyordu. Beklediğim kadar canım yanmamıştı. “Normale geri dönüş,” dedin ve çıkan kitleyi parmakların arasında ezip, önemli bir şey başardığında yaptığın gibi omuzlarını dikleştirerek elini peçeteye sildin. O an, ondan sonraki bütün anlar, her zaman biliyordum senin benim ayrılamaz bir parçam olduğunu.

*

Çocukları da alıp balkabağı hasadına gittiğimizde bir yıldır beraberdik. Buna rağmen Vince ve Maxine hala bir arada olmaya, birbirlerine alışmaya çalışıyorlardı. Onlarla hayvanat bahçesine, parka ve sinemaya gidiyor, çocukluklarının yabancılaşma ve kendini değersiz hissetme gibi yersiz duygularla boşa gitmesini engellemeye çalışıyorduk elimizden geldiğince. Tabii her zaman kolay olmuyordu. Çoğu zaman bir arada olmak onları gerse bile, günün sonunda sıkıldığımızda ya da yorulduğumuzda ikimiz için de üstüne konuşabileceğimiz ortak bir konumuz oluyordu.

Çiftlikteki traktörlerden bir tanesi bazı çocukları ve velilerini alıp balkabağı tarlasının yanındaki uçsuz bucaksız görünen mısır tarlasında gezmeye götürdü. Her sene ayrı güzel bir manzarası oluyordu buraların. Başka bir traktör ise bizleri aldı ve yirmi hektarlık alana yayılmış balkabaklarının olduğu yere doğru yola çıktık. Çiftçinin traktörü yavaş sürmesine rağmen arada göz ucuyla, herkes güvende mi acaba diye birbirimizi kontrol ediyorduk. Sen sanki sene-

lerden beri burada yaşayan bir çiftçi kızına benziyordun. Dayanamadım ve fotoğrafını çektim. Traktör durur durmaz indik ve herkes kendine bir balkabağı seçmek üzere etrafa dağıldı.

Maxine, "Seçtiğimiz balkabağının en iyisi olduğunu nasıl anlayacağız?" diye sordu.

Ben de, "Turuncu ve en az kafan kadar büyük olduğu sürece sorun yok," dedim.

Herkes gerçekten kendi kafası kadar büyük olan balkabağını seçip getirmişti. Aralarında kalbe benzeyen ve en küçük olanı seçerek kendi koyduğum kuralı bozan bir tek ben olmuşum.

Traktörü bizi alacağı yere gelip beklemeye başladık. Güzel olan hava, içten atılan kahkahalarla daha da güzelleşmişti. Güneş batarken gölgelerimiz önümüzde uzamıştı. "Gölgelerimize bakın!" dedim. Ellerimizi yukarı kaldırdık ve gölgelerimizden bir taç oluşturduk. Sonra da balkabaklarımızı omzumuza alıp, gölgemizden sekiz kafalı bir yaratık oluşturduk. Oldukça komik görünüyorduk. Gülerken ellerimizi yana uzatıp gölgelerimizin el ele tutuşmasını izledik.

"Gölgelerimizi seviyorum," dedin.

*

"David Bowie gibi giyinmeni istiyorum. "

"Cadılar bayramı için mi? "

"Hayır." dedin. "Yatak odamız için."

"Devam et. "

“Seni 70’lerde giydikleri o vatkalarla, altın rengi taytla hatta yüksek platform ayakkabılarla görmek istiyorum.”

“Ya saçım?”

“Aslan yelesi bibi kabarık olmalı. Sen de bir şey söyle... Kim gibi görünmemi istersin?”

Düşünüyormuşum gibi yaptım. Oysa bu sorunun cevabını hep biliyordum. Yine de emin değilmiş gibi davrandım. “Hımm, adı neydi o kadının?” diyerek söze başladım. “Hani 70’lerde bir albümünün kapağında beyaz tişört, saten kısa bir ceket, kısa şort, dizlerine kadar uzun çoraplar giymiş ve ayağında patenleri olan kadın?”

“Living in the USA albümünün kapağındaki Linda Ronstadt gibi mi giyinmemi istiyorsun?” diye sordun.

Tuhaf şekilde mutlu ve heyecanlı görünüyordun. “Dizinde de dizlikleri vardı,” diye ekledim.

Bir an bakışların tavandaki pervaneye takıldı. Beyin gücünle onu döndürdüğünü düşündüm. “Zor olabilir ama neden olmasın?” dedin hınzır bir gülümseyişle.

*

Çalışırken aradın beni. Sesini değiştirmiş, her zamankinden daha seksi tonla konuşmaya başlamıştın. Bombayla değil, seksle tehdit edilen ender şanslı adamlardan biriyim ben! O anda otelde, ön masada olduğuma yemin ettirdikten sonra, kızıl saçlı, silikon, kocaman göğüslü bir kadın olduğunu ve şimdi kapıdan içeri girip bana doğru yürümeye başladığını anlattın. Silikon göğüslerin sende nasıl duracağını düşündüm. Anlattıkların beni heyecanlandırmış,

yükseltmişti. Hemen tuvalete gidip penisimin fotoğrafını çekip gönderdim ama cevap yazmadın. Ben de ağzımın fotoğrafını çekip yolladım. Bunun üzerine, “Kafa karışıklığı...” yazan bir mesaj attın.

Fotoğrafını çekebileceğim başka bir şey düşünmeye çalışıyordum o an. Kendi kendime, “Bir ağız ve penis dışında daha heyecan verici ne olabilir?” dedim. Gömleğimi çıkarıp, kalbimin içinde attığı sol göğsümün fotoğrafını çektim. Fotoğrafa tekrar baktığımda göğüs ucumun iğrenç görüldüğünü fark ettim. Siyah otların arasında duran, patlamış araba lastiğine benziyordu. Bir tane daha çektim. Bu sefer ki daha kötüydü. Fotoğraf bulanıktı ve hiçbir halta benzediği yoktu. Kırmızı bir kalem buldum ve göğüs ucumun etrafına kalp şekli çizip içini boyadım. Kendimi palyaço gibi hissetmişim.

On dakika sonra benim çektiklerime benzeyen ama daha iyi bir fotoğraf yolladın. Daha öğle yemeği zamanı bile değildi ve ben dağılmışım. Bu şartlar altında nasıl çalışabilirdim ki?

*

Hafta sonu, çocukları alıp Bellingham’da oturan kız kardeşine gittik. Ayakkabıyla içeri girilmeyen evlerden biriydi. Bu kural, beni apaçık rahatsız ediyordu. Onlar bir şey söyleyene kadar evde ayakkabılarımla dolaşmak istedim ama öyle bir şey yapsam, büyük ihtimalle açık açık bir şey söylemeseler de, anlamsız bir ifade takınıp, yüzlerini buruştururlardı.

Akşam yemeğinden önce tıraş olsam hiç fena olmazdı. Kız kardeşinin banyo jiletlerinden birini kullandığım için

yüzüm kesik içinde kalmıştı. Adem elmamın yanında, yöresinde ve her iki yanağımda bir sürü kesikle döndüm odaya. Kendimi daha fazla kesip biçmeden, tam zamanında durmaya karar vermişim! Aynaların söylediği buydu. Yemek masasına geçtiğimde elim ister istemez yüzümde sızlayan kesiklere gidiyordu. O arada kız kardeşinin yedi yaşındaki oğlu dikkat kesilmiş beni izliyordu. Kocasını şehir dışındaydı, o olmayınca çocuk iyice sessizleşmişti. Ben tam yüzümdeki kesikler ve beceriksizliğim için özür dilerken, küçük çocuk bundan sonra kendisinin de tıraş olmak istediğini söyledi. Vince, Maxine ve çocukla yemekten sonra berbercilik oynamaya karar verdik. Ben de kız kardeşinin tıraş köpüğünü aldım ve çocukların yanına gidip hepsinin yüzüne biraz köpük sıkıp, ucu plastikle çevrili jiletle her zaman olduğumdan daha dikkatli davranarak, onları tıraş ediyormuş gibi yaptım. Kırmızı bir kalem alıp Vince'nin suratına sanki kanıyormuş gibi nokta koydum. Bunu gören kız kardeşinin oğlu, "Ben de kan lekesi istiyorum!" dedi.

Önce nokta olarak başlayan boyama işini abartıp, yüzümüzü daha çok boyadık. Plastik oyuncaklardan silahlarımızla tam birer savaşçı olmuştuk. Çocukların büyüklere karşı olduğu bu eğlenceli oyun, sessiz evin havasını bir anda değiştirmişti.

*

Eskiden, ben on bir yaşındayken annemle babamı sevişirken görmüştüm. Babam, annemin beline sarılmıştı. Annemin göğüsleri görünüyordu. Şaşkınlıktan olsa gerek, kısıp bir çığlık atmıştım; beni fark etmişlerdi. Annem hemen kendisini toparlamış, babamsa ne olduğunu tam olarak

anlayamamıştı. O anda bu durumu nasıl atlatacağını bilemeyen annem bana seslenip; “Tatlım, bir koşu gidip bir ekmek alır mısın? Cüzdanımda beş dolar olacak!” diye seslendi. Ben çantadan parayı aldım. Kapıyı açtım ve kapadım ama dışarı çıkmadım. Onları dinlemeye devam ettim.

*

Vince ile aramızda kısaca SAS dediğimiz bir şifremiz var. Açılımı; **S**akin **A**nnene **S**öyleme! Çünkü bazen aşırı duyarlı ve önyargılı olabiliyorsun.

Ne zaman o yaştaki bir çocuğun izlememesi gereken bir korku filmi izlese, Youtube’da gördüğümüz komik ama abartılı bir video izlese ya da ben ona gizlice araba kullanmasını öğretmeye kalksam, Vince hemen, “Bu da SAS mı?” diye sorar.

Seks ile ilgili olarak ilk konuştuğumuzda; ona, “Penisinin bebek yapabileceğini ve bazen kızların bacak aralarından kan gelebileceğini,” söylediğimde sanki anlattıklarımı yeterli bulmamıştı; kafasını karıştıran bir şeyler vardı belli ki.

“Bunları bilmen gerektiği için söylüyorum. Farkındasın değil mi?” dedim. “Her hangi bir sorun varsa sorabilirsin.”

Bir şey sormak ister gibiydi ama sormadı.

Bu yaşta yaşadığı tereddüt normaldi. Bedeninde bir şeyler değişiyordu; kendini tuhaf ve yalnız hissetmemek için benim onayımı bekliyordu. Ona, “Ne zaman isterse konuşabileceğimizi ve her şeyin SAS olacağını,” söyledim. İçi rahatlamış gibiydi ama o da herkes gibi kendini keşfederken yalnız olacaktı. Onun için en iyisini dilemekten başka baba olarak bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu ne yazık ki.

*

Striptiz Cluba gittiğimiz günü hatırlıyor musun? Clup kapanmak üzereydi ve biz araba kullanamayacak kadar sarhoş olmuştuk. Birbirimize yaslanmadan değil ayakta durmak, oturamıyorduk bile! Barın dekoru ilgi çekiciydi. Sahnenin her iki yanına içinde piranalar olan akvaryumlar yerleştirilmişti. Oldukça bonkör müşterilerdik, bizim için dans eden her kıza bahşiş vermiştik. O gece için gereğinden fazla çıplak, yaralı ve kırgın beden görmüştük.

Biraz olsun ayılabilmek için barmenden kahve istemiştik ama o bize viskiyle yapılan İrlanda kahvesi getirmişti. Dışarıda kar yağmaya devam ediyordu ve bizim eve yürüyerek gitmek dışında bir seçeneğimiz yoktu. Yolda o kadar çok kayıp düştük ki, kardan adama dönmüştük. Sen bir süre sonra daha fazla dayanamayıp çişini yapman gerektiğini söylediğinde, sana gözcülük yapmak için yanında durdum. Sokak lambasının altında, altın renginde görünen sarı sıvı, karla kaplı yerin üstünde kalp şekli oluşturmuştu.

Hem etrafta polis olup olmadığını anlamaya çalışıyor, hem de “sanatsal çalışmana” deliler gibi gülüyorduk.

*

Hayvanat bahçesinde düzenlenen bir konsere gitmek için, bir gece arkadaşlarıyla buluştuk. Dışarı kurulmuş büyük bir sahne vardı. Şarkı söyleyen adam, bildiğimiz pop şarkılarını caz yorumuyla söylüyordu. Görünüşüyle ilgili zorlama bir şeyler vardı insanı rahatsız eden. Kısa boylu, çekici olamayan bir adamdı. Giydiği kıyafetler ve saç 70’li yıllarda kız kardeşinin düğününe gitmek için giyinmiş çocukları andırıyordu.

“Orta yaşlı, pembe dizi meraklılarına hitap eden bir tarz bu... Çok sıkıcı,” dedim.

“Bence bu müzik daha çok batılıların farklı arkadaşını etkilemek için dinledikleri türden,” dedin.

“Ne çeşit bir arkadaştan bahsediyorsun?” dedim. Cevabını bilmek istiyordum.

“Egzotik birini,” dedin. “Gemiyle seyahat eden batılının egzotik birisi için neler yapabileceklerini hayal bile edemezsin.”

“Mesela İngilizce konuşamayan bir kız gibi mi?” diye sordum.

“Onun çok önemi yok. Koreli olan ama Kore’de hiç bulunmamış, Korece konuşamayan çok güzel bir kız tanıyorum. Yani Japon, Meksikalı, Avrupalı ya da koyu tenli veya çilli olmaları yeterli...”

“İrlandalılar da olur mu? Kırmızı saçlılar ya.”

“Hayır. Onlar sayılmaz,” dedin.

Sahnedeki şarkıcıyı dinliyor bir yandan da etrafımızdakileri izliyorduk. Gülümsüyor, arada müziğe göre hafifçe kafa-
larını sallıyorlardı. Herkes kendi âlemine dalmıştı.

“Hiç İrlandalı bir kız arkadaşım olmadı,” dedim.

“Hadi biraz yürüyelim,” dedin.

Arkadaşlarımıza bira almaya gittiğimizi söyleyip oradan uzaklaştık ve hayvanların olduğu kısma gittik.

“İrlandalı kızlar acaba ne tür hayvanları sever? Merak ettim,” dedin.

“Aslında o kadar ilgilenmiyorum. Gerçekten orali olup da çekici olan birini hiç tanıdın mı onu sormak istemiştin.”

Maymunların olduğu bölmenin oraya vardığımızda onların dikkatlice birbirini temizlemesini izledik. Biz oracıkta dururken uzaktan Radiohead'den bir şarkı söyleyen adamın sesi geliyordu. Melodi bir süre sonra tüm havaya yayılıp kayboldu.

*

Üst yoldaki ölü sincap canını ne kadar sıkıyordu; artık insanların bilerek hayvanları ezdiğini düşünüyordun. Bütün hafta boyunca bu konuyu konuşmana rağmen hangi yoldan söz ettiğini bir türlü çözemedin. Migrenin tutuyor ve bu konuyu bir daha konuşmak hatta mümkünse hatırlamak dahi istemiyordun. Sana tavuk çorbası getirip başına, kulaklarının arkasına masaj yaptım. Bir süre sonra ışıkları kapatıp koltuğa uzandın. Arada ellerinle şakaklarını ovuşturuyordun.

Sana ilaç almak için dışarı çıkıp, dönüşte sincabın olduğu yerden geçtim. Yolun tam ortasında duruyordu. Önce arabayı sürmeye devam ettim ama sonra durdum ve bagajdan zavallı hayvanı koymak için küçük bir kutu çıkardım. Kutuyu üzerine örttüm önce, sonra da yanlardan sıkıca tutup ters çevirdim ve yolun yanındaki çalılıkların olduğu yere götürüp üzerini kahverengi ve turuncu yapraklarla örttüm.

Eve vardığımda ayağa kalkmış yoga yapıyordun. Bir anda kendini daha iyi hissettiğini, üzerindeki ağırlığın kaybolduğunu söyledin. Sincap, asfaltta yatmıyordu artık, belki de bunu hissetmişti.

Bu sincapla ilgili olarak yaşanan olay bana nedense Vince çocukken yaşadığım bir anıyı hatırlattı. Vince beş yaşındayken bir gün parka gitmiştik. O zamanlar Legolarla oynamaya pek meraklıydı. Lego figürlerine ad bile koymuştu. Adamlar. Ninja adam, polis adam, kovboy adam, işçi adam ve şövalye adam... Parkta oynamaktan yorulmuş eve dönerken Vince, şövalye adamın kılıcının kaybolduğunu fark etti ve ağlamaya başladı. Sabah ilk iş, gidip kılıcı bulacağımızı söylediysem de pek huzurlu görünmüyordu. Kılıcı olmadan uyuyamayacağını, yemek yemeyeceğini anlatıp durdu. En sonunda eğer yemeğinden birkaç lokma alırsa onunla parka gideceğimizi ve kılıcı arayacağımızı söyleyerek Vince'yi ikna ettim. Yemeğini bitirir bitirmez parka doğru yola çıktık. Hava kararmıştı. Elimizde fenerlerle aramaya başladık. Küçük bir parçayı, koca parkta bulabileceğimize dair hiç umudum yoktu ama on dakika sonra otların üzerinde ışıldayan gümüş rengindeki kılıcı bulmuştuk. "Bundan böyle Legolarını parkta kaybetmek yok!" dedim. Vince koltuğunda otururken ve kılıçla oynamaya çoktan dalmışken yüzünde bir tebessüm vardı. İşte o an, hayatımda kendimi gerçekten en mutlu ve huzurlu hissettiğim anlardan biriydi. Oğlumun kahramanıydım; sincabı oradan kaldırdığımı ve gömdüğümü bilsen eminim senin de kahramanın olurdum o an.

*

Öğle yemeğinde otele uğradığın gün, daha yeni çıkış yapılmış odalardan birine geçip çabucak seviştik. Yatakta yan yana uzanmış dinlenirken, diğer odaların birinden gelen romantik ve duygu dolu müziğin sesi bizim odaya kadar yayılmıştı. "Sanki aşka düşmüş gibiyiz..." dedin. "Evet.

Tam ortasındayız...” dedim. ” Gerçekten öyleyiz. Aşığız...”
“Sanki bunu ilk kez fark etmiş gibi söylüyorsun.” dedim ve sana baktım. “Haklısın.” dedin. Gözlerin parlamış kocaman olmuştu. “Ne demek istiyorsun?” diye sordum. “Seni sevdiğimi, senin beni sevdiğini biliyordum ama aşık olduğumuza bilmiyordum,” dedin.

Kalben ve bedenen o anın içinde kaybolmuş hissettim kendimi. Öğle molamın bitmesine yirmi beş dakika kalmıştı ama dakikaları ileri doğru değil geriye doğru sayıyordum.

İkinci yıl

Bizim olan her şey artıyor zamanla. Sokağın aşağısındaki park, “Bizim parkımız...” Orada çalışan yaşlı adam, “Bizim yaşlı adam...” Salı günleri çörek aldığımız kafe, “bizim kafe...” Çörekler, “Bizim çörekler...” L.L. Cool ‘nun söylediği şarkı, “Bizim şarkımız...” dı. 82. Cadde’deki oto yedek parçası satan dükkâna arkadaşım Sarah’ı batarya almak için götürdüğümü öğrenince biraz üzülmüş görünüyordun ama sesini çıkarmadın. Yatağa gitmeden önce, “Bizim dükkâna onu götürdüğüne inanamıyorum!” dediğinde, bizim olanlara sadakatle bağlı olmam gerektiğini anladım.

*

Bazen doğada olmanın nasıl olduğunu unuttuğumuzda parka giderdik. Çimlerin üzerinde uzanırken her şey mükemmel ve huzurlu görünürdü. Çimenlerin yeşili o kadar göz alıcı görünürdü ki, parkta değil de daha egzotik bir yerdeymişiz gibi hissederdik. “Buraya gel ve bunu hisset,”

dedin. Seni görmek için kafamı kaldırdığımda bir ağacın yanında durduğunu fark ettim. Ağacın kabuklarına dokunurken gözlerime bakıyordun. “En son ne zaman bir ağaca dokundun?” diye sordun. “Büyük ihtimalle geçen hafta,” dedim umursamaz görünerek. “Zannetmiyorum,” dedin. Haklıydın. Ağaçları hep görüyordum, onlar yaşamımda vardı ama hiç dokunmuyorduk, aklımıza bile gelmiyordu. Kalktım ve ellerimi sanki kalp atışlarını arıyormuş gibi ağacın gövdesine bastırdım. “Kımıldama,” dedin ve etrafta kimsenin olmadığına emin olduktan sonra ağaçla kollarımın arasındaki boşluğa girdin, uzun uzun öptün beni.

*

Sendeki boşlukları seviyorum. Ayakkabılarını bağlamak için eğildiğinde bluzundaki aralıktan görünen göğüslerini, bir şey almak için mutfak dolabına uzandığında gömleğinin alt kısmı ile kot pantolonun düğmeleri arasından görünen pürüzsüz cildini, ön dişlerin arasındaki aralığı ve güçlü halin ile hüznü zamanların arasındaki o ince çizgiyi seviyorum.

*

Yatakta ağır olmam gerektiğini bana eski karım Sheryl öğretmişti. Sonradan bir arkadaşından öğrendiğime göre, onlara bir tavşan gibi ya da matkap gibi hızlı olduğumu fısıldamıştı. Birkaç duyarlı öneriden sonra o eski alışkanlığımdan kurtulmuştum. Galiba ergenlik dönemlerimde mastürbasyon yaparken birine yakalanmak korkusu bende böyle bir iz bırakmıştı. Bu durumun kız arkadaşlarım üzerinde nasıl bir etki yarattığına dairse hiç bir fikrim yoktu. Ben

boşalınca onların da boşaldığını düşünürdüm. Yanlarında bitap uzanırken, benim bitiremediğim işi kendi kendilerine parmaklarıyla bitirirken bedenlerinin kasılışını izlerdim. Sheryl ile tanıştığımda o da en az benim kadar tecrübesizdi ama okuduğu dergiler sayesinde kendine göre bazı stratejiler geliştirmişti. Yatağın başucundaki etajerin üzerine mumlar koyardı. Yatak biraz sallansa mumlar düşerdi. Ne zaman hazzın doruklarına ulaşmaya yakın olduğumu hissetsem, biraz hızlanmak için baştan çıksam daha dikkatli olmam gerektiğini hatırlar kendimi frenlerdim. Birkaç ay, birkaç saniyeden fazla yüzüne bakamaz olmuştum. Mum ışığı gözümü alıyordu. Olgunlaşmamış boşalmalarım sırasında yatağın alev aldığını hayal ediyordum. Sonunda daha ağırdan almak konusunda uzmanlaştım. Sürtünmedeki sabitlik ve sıcaklık bizi gerçek hazzı ulaştırmıştı. Sheryl'in yüzünü ve karanlıkta ışıldayan göğüsleriyle kalçalarını tekrar izleyebiliyordum.

*

Sana, eski kız arkadaşlarımı hala sevdiğimi söylediğimde "Hepsini mi?" diye sordun. "Hepsini değil tabii!" dedim. "Beş ya da altısını unutmadım." Gözlerini gözlerimden ayırıp arkanı döndün. Omuzlarının düştüğünü görebiliyordum. Demek istediğimi daha detaylı anlatmaya çalıştım. "Aşk akışkan bir şeydir. Zamanı, çizelgesi yoktur. Bir kere başladığında bitmez ya da başka bir şey olmaz. Yani belki büyümesi durur ama her ilişki bittiğinde içimize gömülür ve bir gün istersek gömdüğümüz yeri kazıp tekrar gün yüzüne çıkarabiliriz. Şu anki varlığım üzerinde her sevdiğim kadının emeği var. Aynı şey sen ve eski erkek arkadaşların için de geçerli. John ile çıkmasaydın iyi müzikten bu kadar

çok anlamaya bilirdin. “John’u müzik zevki için her zaman seveceğim,” dememiş miydin? Sadece bunun için bile ona minnettar olamaz mısın? Bu da aşkın bir parçası... “Hep, ben ölürken başucumda kim olacak diye merak ederim,” dedin. “Ya bütün eski erkek arkadaşlarım orada olursa? Bunu istediğimden pek emin değilim!”

“İyi insanlar mıydı?” diye sordum sonunda. “Demek istediğim onları seviyor musun?” “Sevdim tabii!” dedin. “Ama yine de ölürken topluca başımda beklesinler istemem. Ne anlamı var ki? Bir hastane odası dolusu adam yanıma gelip, elimi mi tutmaya çalışacak? Bende klostrofobi var. Zaten cenazeler böyle şeyler için değil midir?” “Benim orada olmamı ister misin?” diye sordum ve sen hiç gecikmeden, “Beni ölürken başka kimsenin görmesini istemiyorum. O sadece ikimize ait özel bir an olacak,” diye cevapladın.

*

Bir ara, barda çalan eski erkek arkadaşlarından birini görmeye gitmiştik. Biz çıkmaya başladıktan bir yıl sonraydı. Daha önce hiç eski erkek arkadaşla tanışmamıştım. Onunla beraber olduğunuzda henüz evlenmemiştin, kızın da yoktu, anlatmıştın bana. İlişkinizin iyi olduğunu ama sonrasında onun grubunda bas çalabilmek için Seattle’e taşındığını, isteyerek değil, kaçınılmaz olarak mecburiyetten ayrılmıştınız. Adı Peter’di.

Ön grup sahnedeyken, elinle işaret edip hangisi olduğunu gösterdin.. Çok afili görünmediği için gizliden gizliye rahatlamıştım..

Sahneye çıktıklarında senin işaret ettiğin adam davulun arkasına oturdu. Daha genç, uzun ve yakışıklı olansa bası eline aldı!

“Davulcu olan değil mi?” diye sana sordum.

“Hayır. Bas çalıyor demiştim ya.”

Sıradan ve hiçbir çekiciliği olmayan davulcu değildi yani sevgilin! Çaldıkları müziğin tınısı sertleştikçe mideme giren sancının acısını daha fazla duyuyordum içimde. Zamanın birinde, enstrümanlarını çalmalarıyla sevişme biçimlerinin aynı olduğunu düşündüğün için özellikle rock yapan müzisyenlerden etkilendiğini, çünkü müzik yaparken yüzlerindeki tutkuyu ve kaslarındaki gerginliği görebildiğini söylemiştin.

Konserden sonra grup eşyalarını toparlarken eski erkek arkadaşınla konuştuk ve bir cd'sini aldın. Birer bira içtikten sonra vedalaşırken ona beklediğimden birkaç saniye daha fazla sarıldın.

Eve doğru arabayla giderken, “Peter, oldukça yakışıklı bir adammış,” dedim.

“Şaşırmış gibisin...” dedin.

“Genç görünüyor,” diye karşılık verdim.

Cevap vermedin.

“Kaç yaşında?” diye sordum:

“Benden yedi yaş küçük...” dedin. “Aptallık etme, lütfen!”

“Müzisyenlerle çıkmanın zor olduğunu duymuştum, öyle mi gerçekten?” istemeden sesim konuşurken çatallaşmıştı.

“Öyle miydi hatırlamıyorum, şu anda da bir müzisyenle çıkmadığım için bilemiyorum!” dedin.

*

Bu olaydan sonra bir gece eski kız arkadaşım ile karşılaştım. Erkek arkadaşınla tanışmış olmanın kıskançlığıyla senden intikam almak istedim belki de. Kızı neredeyse sürükleyerek tuvalete götürdüm. Öpüşmeye başladık. Elimi tişörtünden içeri sokup göğüslerinin ağırlığını hissettim. Pantolonumun üzerinden bana dokunarak boşalmamı sağladı. Onun da orgazm olmasını istiyordum, bunu söylediğimde kahkaha atıp, bunun yerine bir içki daha ısmarlamamı istedi. Eve söylediğimden iki saat daha geç gittim. Yan komşunun bahçesine girip işedikten sonra birkaç çiçek koparıp eve girdim ve çiçekleri başucuna koyup hemen uykuya daldım.

Sana getirdiğim çiçekleri uzun bir vazoya koyarken eline batan diken yüzünden parmağından ince bir sızı gibi kan akmıştı. Bana çiçekleri neden aldığımı sormadın.

*

Trajediler ayağımızın yere basmasını sağlar. İşlerin sürekli yolunda gitmesinden bir süre sonra şüphe duymaya başlarız. Yine de gerçekten kötü bir şey olduğunda nasıl davranacağımızı bilemeyiz. Arkadaşın bize ölen kuşundan bahsettiğinde yanlışlıkla gülüvermiştik. Maxine ilk kez adet görüp ağladığında, ben de ağlamıştım.

*

Bazen hüznü güzel göstermeye çalışırız. Bir gece benim penisim bir uçaktı ve senin bacakların ikiz kulelerdi. Onları havaya kaldırıp, uçağın güvenle ikisinin arasına inmesini defalarca izledim.

*

Kimi zaman arabanın camlarını sonuna kadar açar, ayaklarımı frenden bir süreliğine çeker, kendimi ana bırakırdım. Vince, birkaç evin etrafında koştuktan sonra oldukça yavaş giden arabanın açık camından içeri atlardı. Kendince bir aksiyon filmindeki dedektiflerden biri olduğunu hayal ediyordu. Bu da anneye asla söylenmeyecek, dublörlerin yaptığına benzer havalı ama anlamsız hareketlerden, SAS'larımızdan biriydi.

Altı ay boyunca yapmayı en sevdiği hareket buydu. Ta ki cama sığamayacak kadar büyüyene dek.

Bir gün Maxine de bizimleyken, Vince ona bu hareketi mutlaka denemesini söyledi. O sırada sorumluluk sahibi bir ebeveyn gibi davranmak istediğimden, "Hayır!" demek istedim ama kendimi "Sadece bu seferlik..." derken buldum. Maxine, fikri o kadar eğlenceli bulmuştu ki gülmekten az kalsın yapamayacaktı. Arabanın hızı durmaya yakınken, Vince'nin de hafifçe itelemesiyle Maxine camdan içeri atlayıvermişti.

"Başardık!" dedi Vince. Sonra koluma dokunup, "Hadi devam et babal!" dedi. Hızımı saatte kırk kilometrede sabitleyip yola devam ettim. Onlar artık mutlu ve gözü pek iki dedektifti.

Birlikte kaldığımız ilk gecelerin birinde uykuya dalmaya yakın, "Sanırım belli bir yerden sonra hepimiz çocuklarımızı öldürmek istiyoruz," dedin.

İyi birer ebeveyn olmak üzerine iki saat konuşmuştuk. Çoğunlukla da olumlu şeyler paylaşmıştık. O uykulu sessizlikte, mırıldanır gibi, belki de duyulmaması gereken bu cümleyi söyleyivermiştin. Öyle bir ifadeydi ki bu, sadece anne ve ba-

balanın doğru olduğunu bildiği, bazılarının düşündüğü ama daha düşünürken bile rahatsız olup alaycı bir gülümsemeyle savuşturmaya çalıştıkları bir gerçeklik içeriyordu. Bunu söylerken ne kadar cesur olduğunu biliyordum. Daha doğrusu dürüstlüğündeki cesareti sezebiliyordum.

Washington'daki ailemi ziyaret etmek için evden on gün ayrı kalmıştım. Oysa seninle olmayı, üzerimizde iç çamaşlıklarımız ve çoraplarımızdan başka bir şeyin olmadığı, çocuklar uyuduktan sonra sadece ikimize ait o konforlu zamanlarda beraber yaptığımız gibi film izlemeyi özlüyordum. Seninle konuşurken, telefonlarımızı kapatmadan birlikte film izlememizi önerdin.

Zaten evde, *"Bir şey söyle"* filmi vardı. Ben de hemen dışarı çıkıp, kaldığım yerin aşağısındaki sokağın orada film kiralayan bir dükkândan aynı filmi alıp geri döndüm. Seni aradım ve beşten sıfıra kadar sayıp başlat tuşuna bastık. Birbirimizin televizyonundan gelen sesleri duyabiliyorduk. Müzik ve diyaloglar telefon kablolarının içinden geçip yankı yapıyordu. Yan yana koltuklarda oturuyormuş gibi arada sessizce konuşuyorduk. "Akşam yemeği sahnesinde babanın oğluna baktığı anı sevdim," dedim. Lily Taylor eski erkek arkadaşıyla ilgili şarkılar söylerken biz de ona eşlik ettik. *"Joe! Joe yalan söylüyor, yalan söylüyor!/ Ağlarken."*

John Cusack Ione Skye'nin, yol üstündeki kırık camları süpürürken dudaklarından bu romantik anı taçlandıran bir "ah" çektiğini duyabiliyordum.

Ve filmin son sahnesinde uçak kalkarken el ele tutuşan çifti izlerken bana, "Uçağa bindiğimiz bir gün sen de elimi böyle tutar mısın?" diye sordun. "Elbette! Elini hiç bırakmam!" dedim.

“Bu gece keşke uyurken de telefonu kapatmak zorunda olmasak ama telefon faturamı düşündükçe içim kararıyor,” dedin. “Yine de jenerikteki yazılar akıp tamamen kaybolana kadar bu şarkıyı dinleyelim.”

Ekran kararana kadar izlemeye devam ettik ve aynı anda birbirimize, “İyi geceler...” dedik.

*

Evlilikten hiç bahsetmedik. Ne kavram, ne de içerik olarak dile getirmedi. Bizim için kötü bir tadı vardı. Zehirle eş tutmuştuk evliliği. Kuruyunca insanı sonsuza kadar hapseden o çimentodan yatağın içine girmek istemiyorduk. Beraber yaşamak bize yetiyordu.

Evli kadınlardan, onların kocalarından, “hayat arkadaşı” olanlardan, bekârlık günlerine yeniden dönüş yapanlardan ve “karışık ilişki” durumu yaşayan arkadaşlarımızdan her gün yeni şeyler duyuyorduk.

“Evlilik cüzdanını aynı evi paylaşabileceğinizi söyleyen bir kontrat gibi düşünün,” diyordu evli arkadaşlarımız.

“Güçlü olmaya çalışın,” diyordu boşanmış olanlar.

“Biz kendi zamanımızı bekleyelim, ikimiz için de doğru olan o anı,” dedim. Kafanı salladın. Bu tedbir içeren cümleyi sevdiğin belli oluyordu. Bence ikimiz de orada geçen *zaman* kavramının ne kadar göreceli olduğunu biliyorduk.

*

Güneşte cildinin hemen karardığını söylemiştin. “ Bu yaz daha da esmer olacağım. Bekle ve gör!” dedin ve ben de tüm yaz en sevdiğim şeyi yaptım, seni izledim.

Küçükken, belki zamanın hareket ettiğini görebilirim umuyla saatten gözümü ayırmazdım. Senden de gözümü ayırmıyordum. Ben görmeden hiçbir değişiklik olmasın istiyordum. Güneş tenini yakarken her an, her saniye baktım sana. Altın tozuna bulanmış esmerliğine hayranlık duymamak elde değildi. O renk değişimini izlemeyi hep çok sevdim. Kollarından, bacaklarına yayılan o ışıltılı bronzluk, muhteşem, ağır çekim bir sihirbazlık numarası gibiydi.

*

Ara sıra aşağı sokaktaki havuzda serinlerdik. Küçük biki-ninle inanılmaz görünürdün. Bense havuz kenarında uzanan diğer birkaç kişiye göre soluk beyazdım. Bize şüphe dolu gözlerle bakıyorlardı. Seni etkilemek için havuzda birkaç tur atmaya kalkıştım ama nefesim tükenince durmak zorunda kaldım.

Havuzun sığ bir yerinden, “En son ne zaman yüzmeye gittin?” diye seslendin.

“Hatırlamıyorum!” demeden önce derin bir nefes almak zorunda kaldım.

Bana doğru su sıçratarak yüzüp bir anda daldın ve elini başının üzerinde köpek balığı yüzgeci gibi tutarak yanımdan geçtin. Havuzdan çıktığında su damlaları teninin üzerine serpilmiş elmaslar gibi görünüyordu.

*

Bazen bedenini bana göstermekten kaçınırdın. Yatağa gittiğimizde üstünü çıkarmadan önce ışığı kapatırdın. Gözlerim karanlığa alıştığındaysa çoktan çarşafın arasına gizlenmiş olurdun.

Kevin Sampsell

“Seni görmek istiyorum.”

“Beni hisset.”

“Ama sana bakmayı seviyorum.”

“Neden erkekler hep bu kadar görsel odaklı? Meraktan mı, yoksa bizi çileden çıkarmak için mi böyle yapıyorsunuz, emin değilim!”

“Her duyuna hitap etmek istiyorum.”

“Ya ben istemiyorsam?”

*

“Seksi bir yırtıcı gibisin” dedin. “Yürüyüşün, nefes alışın.”

Neden, ne zaman, nerede diye sormak istedim.

“Bakışların ani ve tekinsiz... Bir avcı misali”

Hiçbir şey demedim ama iç sesim; “*Hadi, hadi git ve al onu. Saldır!*” diyordu.

*

Bir gece sevişirken ölmüş gibi yaptım. Kalp krizi geçirmiş gibi önce çırpındım sonra kalbimi tutarak nefes almayı bıraktım. Sen gülmeye başlayınca, ben de kendimi tutamayıp güldüğüm için numara yaptığım ortaya çıktı tabii. Yine de altında boş gözlerle tavana bakmayı sürdürüyordum. Saçlarından sızan lambanın ışığı bulanık görünüyordu. Koyu bir ışık huzmesiydi yüzüme yansıyan. Gerçekten ölmüştüm sanki ve sen son nefesimi verdiğimde bana yeni yolculuğumda eşlik edecek meleğimdin. Yavaşladın ve birden ağlamaya başladın. Bazen boşalırken de ağladığın için göz-

yaşlarının sebebinden emin olamadım o an. Hazdan mı, öfkeden mi, yoksa üzüntüden mi akıtıyordun o yaşları.

Bitirdiğinde, olduğum yerde gözlerimi kırpmamaya gayret ederek öylece uzanmaya devam ettim. Yataktan çıktın ve tüm vücudumu kaplayacak şekilde yorganı nazikçe üzerime örttün. Bir tek kaskatı kesilmiş ayaklarım dışarıda kalmıştı.

*

Eskiden, belli aralıklarla hayatlarından bir sahneye şahit olmak için geçmişteki bazı kız arkadaşlarımın evlerinin önünden arabayla geçer, o kısacık anı bir fotoğraf karesi gibi zihnime kazır, hafızamda saklamaya çalışırdım. Hala arkadaş olduklarım var. Onları arayıp hoş sohbetler edebilirim ama tüm o konuşmalar bana prova edilmiş, düşünülmüş, nasıl desem kurgulanmış bir oyunmuş gibi geliyor. Sıradanlıktan arınmış, rutinin parçası olmayan bir ifade şekli ya da bir hareketle karşılaşma ihtimalini seviyorum. Geçmişimdeki kadınları savunma mekanizmalarından kurtulmuş olarak hayal etmek sanki beni de özgürleştiriyor.

Bu arabayla yaptığım kimsenin haberinin olmadığı ziyaretlerde bazı şeyler fark ettim.

Mimi, ön bahçesinde plaj havlusunun üzerinde oturup kitap okumayı sever ve sayfayı her çevirdiğinde ayak parmaklarını gerip esnerdi. Diana, sürekli panjurları açık evinde ya yemek masasında oturup faturalarını düzenler ya da telefonla konuşurdu. Annette, yeni kocasıyla hep aynı koltukta oturup, televizyon izlerken yüzüne lambanın ışığı vururdu.

Arabayı yavaşça sürerken bazen durur, onların üzerinde her hangi bir etkim olup olmadığını düşünür, insanların

Kevin Sampsell

ayrılıklardan sonra hayatlarına nasıl devam ettiklerini merak ederdim.

Bunu sana da yaptım ama haberin olmadı. Beraber yaşamaya başlamadan önce her kavga ettiğimizde arabayla evinin önünden geçerdim ama yalnızca etrafta dolanan ya da Maxine ile dans eden gölgeni görürdüm. Arabamı park edip daha yakınına yürümek; belki perdenin ardından görünen gölgeni daha uzun izlemek istesem de arabanın içinde beklemeye devam ederdim. Sanki arabanın camlarını biraz indirsem, bir ses, bir koku ya da bir his duyabileceğimi, bir ipucu yakalayacağımı düşünürdüm ikimize dair, aramızdaki o hava kadar belirsiz, boşlukta sallanan bir duygu kırıntısı.

*

Bazen Missouri'deki teyzenden uzun ve özlemle yazılmış mektuplar alırdın. Annen öldükten sonra sana annelik yapmaya, onun boşluğunu doldurmaya çalışıyordu. O sıralar yirmi iki yaşındaydın ve muhafazakâr teyzen, çoğu zaman sinirlerine dokunuyordu ama bir süre sonra onu sevmeye, uzakta da olsa güven duyduğun bir yakının olarak görmeye alışmıştın. Yılda birkaç kez teyzenden, içinde en az yirmi sayfalık bir mektupla, fotoğrafların, öğüt verici köşe yazılarının, gazeteden kesilmiş makalelerin ve hatta sakız kutusuna koyulmuş ellilik bir banknotun olduğu büyükçe zarflar gelirdi. Lydia teyzen, devletin kontrol ettiğine inandığı için e-posta adresi almamıştı.

Kimi zaman birkaç ayını bile alsa ona aynı şekilde uzun bir mektup yazabilmek için elinden geleni yapardın. Sen de yazdığın mektuba ek olarak, zarfa ilginç haberlerin ol-

duğu gazete kesikleri ve fotoğraflar koyardın; elli dolarlık banknot ilave etmeden.

Bir gece yine teyzenden yeni gelen bir mektubu tekrar okumak ve cevap yazmak için kendini banyoya kapattın. Sadece bir kere dışarı çıkıp, senin için sözlükten bir kelimeye bakmamı istedin sabırsızca.

“Nedir?” diye sordum.

“ Husumet,” dedin.

Kelimeyi daha önce duymuştum ama anlamından emin değildim. Yıpranmış sözlüğümüze elime alıp başparmağımı kelimenin olduğu yere koydum ve okumaya başladım. “Diyor ki: *Birine karşı kötülük etme isteği kin, düşmanlık.*”

Sözlüğü kapatıp sana bakındım. Çoktan tekrar banyoya geri dönmüştün.

“Bekle bir saniye,” dedim. “Cümle içinde kullan.”

Cevap vermedin.

“Niye özellikle o kelimeyi sordun ki?”

“Ah, yok bir şey.” dedin.

“İyi misin?”

“Neredeyse bitmek üzere...”

“Lydia’ya selamlarımı söyle.”

Cevap yok.

Tuvalete girebilir miyim?”

“Hayır.”

*

Vince'nin sihirbazlığa duyduğu merakı atlatması biraz uzun sürdü. Beş yıl boyunca onlar hakkında yazılmış ne varsa okudu ve bütün doğum günü partilerinin teması sihirbazlar ve büyücüler oldu. Sihirbaz gibi giyinme meselesi vardı tabii bir de. Maxine'yi bile beraber oynamak için ikna etmişti. Kimi zaman onları pelerinler ve garip şapkalar giyip mahallede dolaşırken görürdüm. Yakınlarıdaki kitap evlerinin rafında buldukları, çok satan fantastik kitaplardaki sihirli yaratıklar da ilgilerini çekiyordu.

Bir gün Maxine'i, Vince'in gözlerine kalem çekerken yakaladım. Sonra da bir saat kadar beni hipnotize edip edemeyeceklerini sorup saatlerce peşimde dolandılar. Geçmişime mi bakmak istiyorlardı yoksa geleceğime bir göz atmak niyetindeydiler, kestirememiştim. Sonunda denekleri olmaya razı oldum ve onlar beni hipnotize etmeye çalışırken gerçekten uyuyakaldım.

Uyandığımda epey korktuklarını gördüm; öyle ki, bütün hafta sonu beni görmezden gelip özellikle uzak durdular.

*

Dışarıda büyük bir fırtına vardı ve elektrikler gece boyunca kesikti. Elimizde fenerlerle ortalıkta dolanıyorduk. Vince'in başında, ona beş yaşındayken aldığımız küçük bir lambası olan, madencilerinkine benzeyen oyuncak bir kask vardı. On bir yaşındaki kafasını o küçücük kaskın içine sıkıştırmıştı.

Mumlar oturma odasını aydınlatırken salata yedik. Sonrasında ise *Karanlıktan Gelen Canavar* diye bir oyun uydu-rup oynamaya başladık. Saklambacın el feneriyle oynanan

bu uydurulmuş yeni halini, bulduğumuz havalı isimden midir nedir çok sevmiş, Maxine ayak parmağını koltuğa çarpana kadar çok eğlenmiştik.

Çocukları yataklarına gönderdikten sonra saatlerimizi ayarlayıp başucumuza koyduk. (Çocuklar okula gideceği için saat 7’de uyanmak zorundaydık.) Vince’nin kaskını takıp kitap okumaya çalıştım ama kask düşüp duruyordu. Sonunda zaten lambası da yanıverdi. Sense elindeki feneri duvara tutup hayvan şekilleri yapıyordun. “Elini verir misin?” dedin. Benim de yardımımıla duvarda file benzeyen ya da ne olduğu tam olarak anlaşılamayan yeni hayvan figürleri oluşturmaya çalışıyordun. Elimi tutman beni heyecanlandırmıştı. Küçük oyunundan sıkılınca el fenerini şortumun önündeki kabarıklığa tutup, “Bakalım bunu neye dönüştürebiliriz?” dedin ve şortumu tamamen çıkarıp feneri penisime iyice yaklaştırdın. Sanki kaçan bir suçluyu arayan helikopterin ışığı gibi elindeki fenerle kasıklarımın üzerinde daireler çizmeye başladın. Tamamen ortada olan kasık bölgem ve aletim dışında oda karanlıktı. Yüzünün, ışığın içine dalmasıyla aletim görünmez olmuştu. Yarattığın yeni gölge oyunlarını görmek için bu sefer ben feneri alıp üzerine tuttum.

*

Aletimi azına almak istemediğin bir gün, yakın zamanda izlediğin bir filmin sende kötü bir etki bıraktığını söyledin.

“Sadece bir film,” dedim.

“Ama öyle şeyler olabiliyor,” dedin. “Az kalsın benim başıma da geliyordu. Yani neredeyse geldi. Bu konudan bahsetmem aslında.”

“Ne zaman? Bilmiyordum.” Şaşırmıştım.

“On dört yaşındaydım. Müzik kampına gitmiştim. Sana bu hikâyeyi sadece bir kere anlatacağım ona göre iyi dinle ve lütfen başka hiçbir şey sorma.”

“Devam et sevgilim, “dedim. “Sorun değil.”

“Korkunç bir yerdi orası. Kamptakilerin arasında yaşça en küçük olanlardan biriydim ve herkes sürekli bel altı espriler, şakalar yapıp duruyordu. Rahatsız oluyordum bu durumdan. Çoğu kaba tiplerdi ve yaptıkları her şaka birbirinden kötüydü. Her gün, iki saat süren aralar veriliyordu. Bu molalarda çocuklar etrafa dağılıp, gizli saklı yerlerde öpüşürlerdi. St. Louis adındaki büyük bir lisedeydik. Kapısı açık bir sınıf bulmuştu çocuklardan biri. Buraya, “Gizli Oda,” diyorlardı. Erkekler kızlara bu odada buluşmayı teklif eder, hayır cevabı veren olursa bütün bir kamp süresini ona zindan ederlerdi. İşte, bildiğin saçma sapan ergenlik halleri...

Anlattığın kamp hikâyesinin üzerindeki tesirini görmek için gözlerine baktım. Oysa aklım, benimle yarış halindeydi. Yaşamış olabileceklerini sen daha anlatmadan hissetmeye çalışıp acını tam zamanında paylaşmak, seni anlamak, ne yaşadıysan unutturmak istiyordum. Ellerin birbirine sıkıca kenetlendiğini gördüm.

“Bir ara, arkadaşım Susan Pelt ile “Gizli Oda”ya gittik. Casusluk yapmak gibi bir niyetimiz vardı ama kapı kapalıydı. İçeriden iniltiye benzer sesler geliyordu ama oradakilerin ne yaptıklarını tam çıkaramıyorduk, iyice meraklanmıştık. Kızın bluzu yarıya kadar açtı ve erkek onu belinden sımsıkı kavramış bacaklarına sürtünüyordu. Birden kızın gö-

ğüs ucunu gördüm ve dikkat kesildim. Çünkü daha önce başka bir kızın göğüs ucunu görmemiştim. Susan beni dürtüp; “Belki de kızcağıza yardım etmemiz lazım,” dedi. “Ona bakarken gülmemek için kendimi zor tuttum. Odaya yeniden baktığımda, Krystal bir sıranın üzerinde oturmuş bluzunu ilikliyordu. Susan korkup kaçırvermişti yanımdan. Bense sıradakinin kim olduğunu merak ettiğimden olduğum yerde saklanmaya devam ettim. Çocuk, Krystal’ın gitmesine izin vermiyordu. Kapının önünde dikilip hızlıca kızın kulağına bir şeyler fısıldadı ve pantolonunun fermuarını açtı. Olduğum yerden çocuğun penisini görebiliyordum. Parmağa benzediğini düşündüğümü anımsıyorum.”

Sanki parmakların neye benzediğini bilmiyormuş gibi ellerini yüzüne tuttu. Gözlerini kısıp tekrar bana baktı. Gülümsemek yerine hızlı hızlı burnundan nefes alıyordun.

“Kızın başını kasıklarına doğru bastırır gibi yaptı. Krystal endişeli görünüyordu. Dudaklarını çocuğun aletine istemeden de olsa bir kere değdirip hemen kendini geri çekti. İşte o zaman Susan’ın kapıdan bir hışımla girerek kızı kurtardığını görmeyi istedim ama bir yandan da yakalanmak istemiyordum. Ben içimdeki korku ve vicdan azabıyla olduğum yere iyice sinmişken çocuğun parmaklarını ağzına aldığım ve kıza bu işin nasıl yapılacağını sanki önemli bir bilgi paylaşıyormuşçasına dikkatle gösterdiğini fark ettim.”

Bu olay senin başına gelmediği için rahatlamıştım. Yaşanan her şeyi hafızandan silmek istiyordum. Bu anıyı yeniden kurgularken senin yönetmen olduğunu ve sahneyi değiştirip kızı kurtardığını hayal ettim. Böylece senin içindeki karanlık boşluk sonsuza kadar aydınlanacak ve acı yitip gidecekti.

*

Bir gece ierirken nasıl püşüldüğünü unutmuş gibi yaptık. Dudaklarımızı yüzümüzün etrafında şuuruzca gezdirirken, uçsuz bucaksız bir çölde, yarı ölü insanlara benziyorduk. Bu halimiz bir bakımdan eğlenceli, masum ve hatta komikti. Gülmekten püşememiştik.

*

Arkadaşımız James'in bir tür kas rahatsızlığı olduğu için durumunun ağırlaştığı dönemlerde tekerlekli sandalye kullanmak zorunda kalıyordu. Bu korkunç hastalık baş gösterdiğinde James daha yirmilerindeydi. Yakışıklı bir adam olmasına rağmen kızların yanındayken utangaçtı. İlk tanıştığınızda seninle konuşurken de zorlanmıştı. Ama son yıllarda nerdeyse her ay değışen, birbirinden güzel kız arkadaşları vardı. Bunu nasıl başarabildiğini merak etmemize rağmen böyle bir soruyu ne şekilde algılayabileceğinden emin olamadığımızdan bir şey demiyorduk.

Yalnızca, kızların artık ona neden bu kadar ilgi gösterdiğini anlamaya çalışıyorum.

"Hemşire fantezidir kesin!" dedin bilgiç bilgiç. "Bazı kadınlar yardıma ihtiyacı olan erkeklerle ilgilenmeyi severler. Bu durum içgüdüsel sanırım biraz, anaçlık duygumuzu ateşliyor olabilir."

"Senin de hemşire fantezin var mı?" diye sordum.

Güldün ama bir şey demedin. Seni tekerlekli sandalyede otururken hayal ettim. Ben de erkek hemşireydim, seninle ilgileniyordum. V yakalı, açık mavi bir gömlek ve neredey-

se kağıt kadar ince bir pantolon giyiyordum. Heyecanlandım. Beni heyecanlandıran, bana muhtaç olmandan daha çok yanında olduğum için minnet duyacak olmandı galiba.

Sana, geçen gün markette gördüğüm tekerlekli sandalyedeki güzel kadından bahsetmek istedim ama yapamadım. Adamın tekinin ittiği sandalyede oturan kadın, güzel ellerini kucağında birleştirmişti. Onların bu halini içten içe nasıl da kıskanmıştım.

Bu konuşmadan birkaç gün sonra James'e rastladık. Yanında Miss Universe ayarında, uzun topuklular giymiş, Porto Riko'lu bir kız vardı. Restoranda beraber otururken James'in lavaboya gitmesi gerekti ve kız hemen yerinden kalkıp lavaboya kadar James'e eşlik etti. Kıskançlıktan neredeyse gözüm dönmüştü. James'in kadınlara dair bir şey keşfettiğini fark ettim, belki de kendine güvenini arttıran yeni bir bakış açısı bulmuştu.

Akşam yemeğimizi yiyip restorandan ayrılırken James'e ve yeni kız arkadaşına, taksiyi bizimle paylaşmak isteyip istemediklerini sordum. Yokuş aşağı sadece birkaç blok gidecekleri için gerek olmadığını söyleyip teşekkür ettiler. Kız tekerlekli sandalyeyi ittiği sırada James durup, "İzin ver seni ben taşıyayım," dedi, kız gülümseyip James'in kucağına oturdu. James tekerlekleri çevirirken, yokuş aşağı uzanan yolda ilerleyen sandalye büyümlü bir şekilde kayarak ortadan kayboldu.

Sana bakıp aynı sözleri tekrarladım. "İzin ver seni ben taşıyayım," daha konuşmam bitmeden sırtıma atladın ve yürüyüp gözden kaybolduk.

*

Hayallerimizi listesini oluşturmaya karar verdik bir film izledikten sonra. Sözde çocuklar eğlensin diye izlemeye başladığımız filmi, onlar uyuyakalınca yaşlı gözlerle beraber izledik. İki küçük çocuğun hikâyesiydi. Kız çocuğunun bir hayali vardı, resmini çiziyordu o hayalin. Büyüyorlar, evleniyorlar hatta yaşlandıklarında bile o kız çocuğunun hayalinden vazgeçmiyordu adam. Biz de iki liste yazdık. Arada bakıp gülmek için banyoya asmıştık. Listemizin biri yaş sınırı olan hayallerden, diğeri ise her zaman gerçekleştirilebilecek hayallerden oluşuyordu. *Berduşların yılı* adlı bir Rock grubu kurup turneye çıkmak, Cleveland'daki ünlü Rock'n Roll müzesini görmek, düz bir karına sahip olup, birkaç dans yarışması kazanmak gibi hayallerimizi yaş sınırını gözettiğimiz listeye koyarken; birlikte şiir yazmak, Paris'e gitmek, güzel bir saat almak ve para biriktirip golf derslerine yazılmak gibilerini de zaman sınırlaması olmayan listeye eklemiştik.

Arkadaşlarımız ne zaman bize listelerimizle ilgili sorular sorup, bu listeleri neden banyoya astığımızı anlamaya çalışsalar onlara, "Yaşlanmanın en çok hissedildiği yer banyodur!" derdik.

Bazen, sırf beni test etmek için insanı yoldan çıkaracak türden bir kadın kiralayıp kiralamadığını merak ederim. Daha önce tanımadığım bir arkadaşını ya da hiç tanımadığımız bir yabancıyı.

Biri işyerime gelip bana asılmaya kalksa veya göz kırpıp, telefon numarasını elime tutuştursa fena halde şüphelenirdim herhalde.

Belki de markete gittiğimde gizli ajanını arayıp ona neredede olduğumu söylüyordur. O seksi ajan, beni kedi mama-

sının satıldığı koridorda mı köşeye sıkıştırırdı? Ya da organik biftek hakkındaki fikrimi sorup, eti ne kadar sevdiğine dair kötü bir espri yapıp, sohbeti ilerletmeye mi çalışırdı?

İşte bu işe yarayabilir.

Eşlerinin, sevgililerinin gerçek ihtiraslarını bulmak isteyenler için servis sağlayanların olduğu bir web sitesi var mıdır? Logosu nasıl olurdu acaba? Ben tasarlayacak olsam, logo da bir elma, bir yılan ve suçluluk duygularını gizlemeye çalışan çizgi karakterler olsun isterdim.

“Sevdiklerimiz işin içine girdiğinde tuzak diye bir şey yoktur,” demiştin bir keresinde. En azından senin böyle dediğini duyduğumu zannediyorum.

Bazı geceler, geç saatlerde yayınlanan eşlerini, sevgililerini aldatanları gizli kamerayla takip edip kayda alan realite şovları izlerken bulurduk kendimizi. Hikâyenin kahramanları ya bizim evin yakınlarındaki Zeytin Bahçesi'ne benzeyen restoranlarda ya da arada sırada gittiğimiz şehir dışındaki o barlara benzeyen mekanlarda yemek yerken görülür; dinlenen cep telefonlarından, sevgililerine, eşlerine mesaide olduklarını veya “arkadaşlarla” gece geç saate kadar takılacaklarını söylerlerdi. Ucuz bir otele doğru yola koyulduklarında ise ekranın yan tarafında saati gösteren kutucuğu izlemeye başlardık. Heyecan o an başlardı. İki sevgili işleri bitip de otelden çıkarken, şovun sunucusu ve kameraman gizlendikleri minibüsten çıkıp koşmaya başlar, öfkeli sevgili yahut eş onları park yerinde bekliyor olurdu. El kamerasının titreyen vizöründen saldırının gerçekleştiğini anlardık. Çılgınlık, küfürler, hakaretler havalarda uçuşurdu. Herkes bir anda düşman olur, eteğinde ne var ne yoksa ortaya dökerdi. Aşkın nefrete dönüştüğü, ürkütücü

sahnelerdi bunlar. İzlerken nefesimizi tutardık. Programın bitişine doğru, ilk karşılaşma anındaki derin sessizlikten sonra yani, çirkin bir yüzleşme yansırdı ekrana.

Bazen senin de böyle bir fantezin olduğu için, ekrandakilerin biz olduğunu düşünürdüm.

*

İçinde kendinle ilgili karamsar duygularının ve sayfa kenarlarında özlü sözlerinin olduğu birkaç günlüğünü buldum. Hiç sana ait gibi durmasalar da el yazından senin olduklarını anlamıştım. Eğer bu günlükleri sıradan denebilecek; mesela otobüs durağı gibi herkesin kullandığı bir yerde bulsaydım ve başka biri tarafından yazılmış olsalardı, herhalde beraber okuyup dalga geçerdik. Kendimi huzursuz hissettiğim için günlükleri bulduğum yere geri koydum. O gece üstün körü sana ne zaman günlük tutmaya başladığını sorduğumda lise birinci sınıfta başladığını söyledin. Bir yerlerde, kutulara kaldırılmış halde yirmi ya da otuz civarında günlüğün olduğunu ama hiç geri dönüp okumadığını belirttin. “Bana bir insanı dondurup daha sonra tekrar diriltmek gibi geliyor,” dedin. “Gençliğime ait bazı parçaları dondurdum.”

Bulduklarım hakkında sana bir şey söylemedim. Biri çok yakın bir zamanda yazılmıştı. İlk çıktığımız dönemde belki de. Kütüphanedeki işinle ilgili bir sürü detay yazmıştın. Muhteşem gündüz düşleri ve çalışma arkadaşlarıyla ilgili şikâyetlerin de vardı. İlk gençliğin o çocuksu ve yüzeysel hallerinin aksine bu günlükte gayet nevrotik ve yetişkin işi şeyler vardı.

“O gençlik yıllarını yeniden diriltmek ister misin?” diye sordum.

“Onları yakmalıyım!” dedin gülerek.

Haftanın geri kalanını en son tuttuğun günlüğü okuyarak geçirdim. Yatak odasında, gizli bir yerde muhafaza etmeye çalışıyordum. Benim hakkımdaki şüphelerini yazdığın bölümün üstünü çizip tekrar yazmak ya da bulanıklaştırıp bir daha okunamayacak hale getirmek istedim. Bir yerde benim için, “Fazla arzulu bir sevgili,” demişsin. Ondan hemen birkaç hafta sonra Maxine’nin yanında gergin olduğumu, büyük olasılıkla onun için iyi bir baba modeli olmadığını yazmışsın.

O hafta akşam yemeğinde sorduğum sorular sanırım biraz tuhaf kaçtı. “Sence ilk zamanlar olduğumdan daha iyi bir aşığa dönüştüm mü?”

Bu soruyu tam da beklediğim gibi yanıtladın. “Evet. Elbette. Sanırım eskiden fazla arzuluydun ama şimdi her şey daha güzel ve doğal. Birbirimizin bedeninden çok şey öğrendik.” Cevabın tatlı ve güven vericiydi ama söylediklerin arasında en çok *arzulu* kelimesi beynime kazınmıştı. Bodrum katında yaşayan ve her zaman benimle tanışmak isteyen ve teselli etmek için sırtımı sıvazlayıp, “Tebrikler. Artık arzulu değilsin,” diyen bir kambur bir ucube gibiydi sözlerin.

Bir sonraki gece, “Sence Maxine için iyi bir baba modeli miyim?” diye sordum.

“Maxine sana saygı duyuyor,” dedin. “Şimdi seni daha çok tanıyor ve güven duyuyor. Seni seviyor, çünkü benim seni ne kadar sevdiğimi biliyor.”

Birkaç gün sonra günlük nasıl olduysa ortadan kayboldu ama çok üzülmedim çünkü defteri o kadar takıntı haline getirmiştım ki, aniden yok olunca kendimi yeniden özgür hissettim. Zaten sorularım giderek sınırlarını bozmaya başlamıştı. Özellikle o günlükte yer alan adama dair anıları umutsuzca değiştirmeye çabalamam, senin beni tekrar hırslı ve gergin aşık olarak görmene neden oluyordu. Sadece gerçek hayatta değil, zihnimde de o defteri sonsuza kadar kapattım.

*

On sekiz yaşındayken Wendy adında bir kızdan hoşlanmaya başlamıştım. Sarışın güzelce bir kızdı. Ortak derslerde iki sıra önümde oturuyordu. Derrick adında bir arkadaşımınla çıkmasına rağmen diğer okullardaki başka çocuklarla da çıktığını duymuştum. Bütün zamanımı onun ensesini izleyerek geçirmiştım, bir rüzgâr esse de, kokusu bana kadar gelse diye dua ediyordum.

Yetişkinlerin gözetmenlik yapmadığı ilk partimde, sanki bir daha böyle bir şansları olmayacakmış gibi bütün öğrenciler birbiriyle yakınlaşmış öpüşüp duruyorlardı. Partinin ilerleyen saatlerinde Wendy ve Derrick'i görmüştüm. Aralarında daha önce tanışmadığım bir gerilim vardı. Derrick çok içtiği için ayakta durmakta bile zorlanıyordu. Wendy'e, Derrick'i istese bile kalkılması zor olan, büyük ve rahat koltuklardan birine taşıırken yardım ettim. Derrick'i orada bıraktıktan sonra Wendy, onu arabayla başka bir eve götürmemi istedi. Kendi arabam olmadığı için, annemin içinde teybi bile olmayan eski model arabasını kullanıyordum. Wendy çantasından bir kaset çıkarıp etrafa bakınır-

ken, sadece radyomun olduğunu söyledim. O da, “Fark ettim,” dedi, sesi tuhaftı ve kaseti çantasına geri koydu.

Diğer eve vardığımızda, orada kimlerin yaşadığını bilmiyordum. Arabayı durdurup radyoda dört beş şarkı ve birkaç reklamı dinlemiştik ki, “Geri dönmek ister misin?” diye sordum.

“Sanmıyorum, “ dedi ve bana doğru yaklaştı.

Annemin arabasının ön koltukları rahat ve geniştir. Wendy, geriye doğru uzanıp beni kendine çekti ve öpüşmeye başladık. Daha önce bize arada bir gelen, uzak akrabamızın yine adı Wendy olan kızı dışında kimseyle sevişmemiştim ama galiba bu sefer, hem de uzun zaman sonra ilk kez başka bir kızla bu deneyimi paylaşacaktım. Derrick hakkında sorular sorarak olayı ağırdan almaya çalıştıysam da, Wendy dudaklarını dudaklarıma daha sert bastırıp öpüşmeye devam edince konuşmaktan vazgeçtim. Üzerimizdeki gömlek ve ceket dışındaki her şeyi çıkardık. Wendy bir an durdu ve “Merak etme. Doğum kontrol hapı kullanıyorum,” dedi. Sıcak nefesimizden bütün camlar buğu tutmuştu. Her şey bittikten sonra olanlar üzerine konuşacak bir şey yok gibi görünüyordu. Onu tekrar partinin olduğu yere bıraktım. Derrick, bıraktığımız koltukta çoktan sızmıştı.

Bir şekilde yani alelade yaşadıklarımızdan dolayı utanmış, onunla konuşma gereği duymuştum ama söze nasıl başlayacağımı bilemiyordum. Wendy birkaç dakika sonra kız arkadaşlarından biriyle çıkıp gitmiş, ben de arabama geri dönmüştüm.

Bir sene boyunca onun ensesini izlemeye devam ettim ama daha ileri gitmedim.

*

Lisedeki ilk erkek arkadaşından bahsederken, okuldan sonra onun evine gittiğinizi ve başını onun karnına koyduğuna söylemiştin. İri bir çocuktur. Sumo güreşçilerinininkine benzer bacakları, geniş omuzları ve yaşı içmek için çok küçük olmasına rağmen bira göbeği vardı. Karnı guruldadığında, bunun seni tahrik ettiğini ama gerçekten senin için “açlık” duyana kadar onunla sevişmemeye karar vermiştin.

Seni, başını onun karnına koyup gelen sesleri dinlerken hayal ettim. “Ne gibi sesler çıkıyordu karnından?” diye sordum.

“Okyanusta boğulan bir aslanın kükremesine benziyordu...” dedin.

*

İlk buluşmalarımızdan birini hatırlıyorum da, etrafta kimsenin olmadığı ıssız parkta gezerken, bir anda ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp köpek taklidi yapmaya başlamıştın. Tuhaf ama çekici görünmüştün gözüme. Ben sırtını sıvazlarken bana havladın. Beni güldürmeye çalışıyordun. “Keşke bir tasmam olsa,” dediğinde, “Seni öyle de olsa seni gururla yanımda gezdireceğimi,” söyledim.

*

Vince ve Maxine’ye sürpriz yapıp köpek almaya karar verdik ve hayvan barınağına gidip, İngiliz Springer Spaniel cinsi, orta büyüklükte, tüyleri beyaz ve karamel rengi olan bir yavru köpek bulduk. Eve geldiğimizde, yanımızdaki

sevimli köpeği gören çocuklar çok heyecanlandı. Maxine, onunla kovalamaca oynamak, Vince ise güreşmek istiyordu ama yavru köpek eğitimsiz olduğu için ikisine de eşlik edememişti. Çocuklar köpekle beraber oynarken fotoğraflarını çektik ve onlara, köpeğimle çekilmiş çocukluk fotoğraflarımı gösterdim. Farklı zamanlarda çekilmiş fotoğraflara baktıkça her sene köpeğin de, benim de ne kadar büyüdüğümüzü fark ettim.

O sabah Vince yüzü gözü şişmiş olarak uyanınca köpeğe alerjisi olduğunu anladık ve köpeği barınağa geri götürmek zorunda kaldık. Hepimiz üzülmüştük hatırlıyorsun değil mi sevgilim? Elimi yol boyu tutmuş ve hiç bırakmamıştın.

*

Vince ve Maxine'e, alüminyum folyoyu yüzlerine bastırıp nasıl robot maskeleri yapabileceklerini gösterdik. Gözler için iki delik açtıktan sonra, folyoyla yüzlerini kaplayıp üstüne bir de gözlük taktılar. Kamerayı çıkarıp Robot Talk Show'u çekmeye karar verdik. Bizler sanki birer film yıldızımız gibi çocuklarla röportaj yaptık. Metalik aksesuarlarla süslediğimiz masada, robot temalı bir akşam yemeği yedikten sonra, üstünde "ROBOTLARA ÖZGÜRLÜK" yazan kartonlar hazırladık ve çocuklara bu pankartlarla evin yakınlarında gezinebileceklerini söyledik. Eve geri geldiklerinde o günü "Robot Günü" olarak ilan etmek istediklerini söylediler. Biz de kabul ettik ama her nedense "Robot Günü"nü bir daha hiç kutlamadık.

*

Bazen ruh halinin değişken olduğu dönemlerde yaşadığın gerginlik, bütün eve siner, bu durumu fark eden çocuklar sessizleşirlerdi. Sana, kendini yeniden iyi hissettirmek bana düşerdi. Böyle durumlarda saçma sorular sorar, yarı şaka yarı ciddi yorumlar yapar ya da daha önce yaşanan bir tartışma için özür diler, bazı sözler verirdim.

Ne zaman ben aynı şekilde keyifsiz ve yardıma muhtaç hissetsem, bu durumla nasıl başa çıkacağını bilmez görürüm; bana, “Depresyona sadece ben girebilirim. Sen değil!” derdin.

İkimiz de aynı anda depresyonda olduğumuzda çocuklar dâhil, kimsenin bize yardımcı olamayacağını hissederdim. Onları, ya bir arkadaşımızın ya da akrabalardan birinin evine yollardık ve sen kolumu hafifçe yumruklar, “Ben depresyodayken sen de depresyonda olamazsın; benden daha güçlü birine ihtiyacım var!” diyerek kızardın. “Peki neden güçlü olan sen olmuyorsun?” diye sorardım. “Bazı zamanlar buna ben de ihtiyaç duyuyorum. Bilmem farkında mısınız?” İlginç, şefkatine, benimle daha çok zaman geçirmene, benim için endişelenmene ihtiyacım vardı, hala var.

Yumrukların zararsızdı ama giderek hızı şiddetlenirdi. Kolum kızarınca ağlamaya başlar, yüzünü koluma yaslardın.

Sadece nasıl tepki vereceğini merak ettiğimden bazı öfkemi olduğu gibi dışa vurmak isterdim böyle zamanlarda. Seni durdurup, yüzüne, “Siktir git!” desem acaba bu seni ne kadar incitirdi? Ya da “Senden nefret ediyorum!” demek “Seni sevmiyorum!” demeye eşdeğer bir şey miydi? Bu soruların cevabını hala merak ediyorum. Ne kadar saçma meraklarım var farkında mısınız? İnsan, ne kadar çok severse, o kadar saçma meraklar birikiyor içinde!

*

Sürekli makyajdan ve pahalı son moda kıyafetlerden bahsedemeyen, hanım hanımcık, yapmacık kızlardansa, kaba tabirle “*Erkek Fatma*” denen kızları tercih ettim hep. Seninle futbol konuşmak beni her zaman tahrik etmiştir mesela.

Gerçi topuklu ayakkabı giyen ve kimsenin dokunmaya cesaret edemediği, havalı saç modelleri yapan kızlar da oldum olası bana çekici gelmiştir. Mesela, sırt dekoltesi cüretkar, siyah elbiseni giyip, kırmızı ruj sürdüğünde bana çok güzel görünürdün. Bu halinin fotoğrafı zihnimde kazılıdır. Kimi zaman sade, kimi zaman seksapeli yüksek, mükemmel kadın imajın beni her zaman heyecanlı ve diri tutmuştur.

*

Bir yıl sonra aynı eve taşındığımızda, bana eski bir erkek arkadaşın için düzenlenmiş polis raporunu gösterdin. En çok sekiz ay süren ilişkiniz boyunca sana şiddet uygulamıştı. Rapor bundan on yıl önceye aitti ve bazı günlerin kayıtlı olduğu üç sayfadan oluşuyordu. “*12 Şubat, davalı, davacıyı arkadaşlarıyla flört etmekle itham etmiş, halka açık bir kafede tokatlamış, bağırması ve mekândan ayrılırken itmiştir.*”

Bu şekilde listelenmiş otuz kadar olay vardı. Önceleri bunların gerçekten senin başına geldiğine inanmamıştım. Zaten bu ilişkiden ilk defa bahsediyordun. Birkaç dakika olayları algılamaya çalıştığım için suskun kaldım. Gözlerindeki endişeyi görmezden geldim. Sonra sana, “Neden böyle bir ilişkiyi sürdürdün?” diye sordum.

“İlk erkek arkadaşım beni terk ettiği için savunmasız bir dönemimdeydim,” dedin. Daha fazla okumama fırsat vermeden kâğıtları elimden alıp başka bir yere koyduğun için, adamın adını görememiştim ve senin de söyleyeceğin yoktu. “Hala buradaki müzik piyasasının içinde olduğundan sana söyleyemem. Zaten uzaklaştırma cezası aldı. Yanıma yaklaşmaya cesaret ettiği an hapse atarlar!” diyerek geçiştirmeye çalıştın.

Sana bakarken, şaşkınlıktan yüzüm bembeyaz olmuştu.

“Sana bir gün bu durumdan bahsedebileceğimi bilmiyordum sevgilim,” dedin. “Konuşmalarımızın arasına öylesine sıkıştırabileceğim bir şey değildi. Nasıl söylenir ki böyle bir şey? Sana, *“Beni sekiz ay boyunca döven eski erkek arkadaşımdan bahsetmiş miydin?”* mi diyecektim?”

Bir saat önce sevişirken ne kadar da oyunbazdık. Sen, beni arada ısırırken, ben de seni hafifçe tokatlamıştım. Tüm yaşadıklarını öğrendikten sonra aniden içimi kaplayan suçluluk duygusuyla gözyaşlarıma hâkim olamayıp ağlamaya başladım. Kollarınla beni sardın ve başım göğsünde bir süre öylece durduk. “Umarım sana onu hatırlatmamışım dır!” dedim.

“Sen bana tanıdığım hiç kimseyi hatırlatmıyorsun,” dedin. “Sen bana sadece aşkı hatırlatıyorsun.”

*

Bir gün otobanda giderken lüks araba kullanan biri aniden önüme geçti. Korna çaldım ama adamın oralı olduğu yoktu. Ben de yetişmek için gaza bastım. Her zaman, sırf ona ders olsun diye kötü bir sürücünün tamponuna, ar-

kadan çarpmayı hayal etmişimdir. O kadar hızlanmışım ki neredeyse gerçekten yapacaktım bu sefer. Adam bir sonraki çıkıştan saptı ama ben hızımdan dolayı direksiyon hâkimiyetimi kaybettiğim için sürüklenmiş ve etrafımda attığım birkaç turdan sonra neyse ki başka arabalara çarpmadan durabilmişim. Yaşlı bir adam, iyi olup olmadığını görmek için aracını kenara çekip, yanıma geldi. Camdan ona iyi olduğumu, yola devam edebileceğimi söyledikten sonra, arabamı güvenlik şeridine çekip dışarı çıktım. Şoktan ellerim titriyordu ama ne bana, ne de arabaya bir zarar gelmediği için rahatlamışım. Bir saat sonra rastladığım birkaç arkadaşına olayı anlattım. Bedenim, yaşadığım olaydan dolayı hala gergindi, zihnimdeyse ne kadar şanslı olduğuma dair cümleler yankılanıyordu. İçimdeki sesin, “Şu anda hastanede olabilirdin. Hatta ölüyor bile olabilirdin!” dediğini duyabiliyordum.

Akşam yemeğinden hemen önce, seni gördüğümde bana tüm gün ne yaptığını ve ertesi gün yapacaklarına dair planlarını araya girmeme bile izin vermeden, bir solukta anlattın. Sana o gün başıma gelenleri söylemek için doğru anı kollamaya çalıştım ama söyleyeceklerim sanki bir anda önemini kaybetmişti. Onun yerine, arkadaşımın yeni köpeği, görmek istediğim bir film, marketten almamız gerekenlerin listesi gibi havadan sudan meselelerden bahsetme hatasına düştüğüm için, olayı anlatmak için artık çok geçti.

En sonunda olanları sana anlatmaktan vazgeçip, bunu da diğer sırların oluşturduğu yığın arasına saklamaya karar verdim. Cesedin üzerindeki eski kıyafetler gibi tozlanmış sır yığını olduğu gibi bırakıp, hayatıma devam ettim.

“Neyin var?” diye sordun. İşte o an anlatmak için son şansımı ama arada söylemeyi, hem sevip, hem de bilerek tercih ettiğim gibi yine, “Yok bir şey!” dedim. Her şeyin yolunda olduğunu düşünüp gülümsedin.

*

Bana bir sürprizin olduğunu söyleyip yatak odasında, giysilerimi çıkarıp beklememi ve gözlerimi kapatmamı istedin. Bana dediklerini heyecanla yaptım.

Dolabın yanında bir şeylerle uğraştığını duydum. Üstünü mü çıkarıyordun, yoksa bir şey mi giyiyordun anlamaya çalışıyordum ki, müzik sesi geldi. Fonda, piyanonun ağırlıkta olduğu sevgiliye duyulan özlemin anlatıldığı bir şarkı çalıyordu. Kendimi, şaşırılmış gibi yapmak zorunda hissederek gözlerimi açtım. Belki de sürpriz yapmaya çalışmıyordun ve ben her şeyi fazla irdeliyordum. Çıplaklığım beni hassaslaştırmıştı.

Her şeyi gereğinden fazla düşündüğümü düşünürken, ellerinle yüzümü tutup, “Hey! Oradaki, merhaba...” diye fısıldadın. Gözlerimi açıp sana baktım. Oda loştu. Hatta karanlıktı. “Hoşuna gitti mi?” diye sordun. Dar, siyah bir gecelik giymiş, koyu renk bir peruk takmıştın. Basit bir “Evet,” cevabı yerine, üzerindeki narin geceliğin şeklini, kumaşın yumuşaklığını takdir etmeye başladım. Birden ne yapmaya çalıştığımın emin olamadan, “Ne ki bu?” diye sordun. Hemen geri çekilip “Boş ver!” dedin ve müziği kapattın.

“Şey, yani pekiyi göremiyorum da o yüzden...” diyerek bir şeyler geveledim.

“Aptalcaydı zaten!” dedin. Sesinde kırgınlık vardı.

“Hayır. Gayet iyi,” dedim çabucak. “İzin ver daha yakından bakayım.”

“Bana ne olduğunu sorman değil, üstümdekini anında yırtman gerekiyordu. Takma kafanı,” dedin. Birkaç eşyanı yanına alıp, “Buradan bir an önce gitmem gerek!” diyerek hızla odayı terk ettin.

Yatakta çıplak ve şaşkın öylece kalakaldım. Saat gece yarısını geçiyordu ama uykum yoktu. Sanki bir suçlu arar gibi penisime baktım. Zaman geçiyor ama ben başım öne eğilmiş, oturduğum yerde boş boş durmaya devam ediyordum. Öyle dalgın ve amaçsız dururken telefonumun titrediğini duydum. Sekiz defa çaldıktan sonra dikkatli bir tavırla açtım.

“Merhaba bebeğim. Tahmin et ne oldu? Hadi tahmin et...” dedin; her kelimende sesini daha da yükselterek. Bu kadar kısa sürede sarhoş olup olmadığını merak ettim. Bir diğer ihtimal de, her zamanki oyunlarından biri olan, delirmeden az önceki sonsuz neşeli haline bürünmüş olmandı ki bu ihtimal en kötü olandı.

“Şimdi ne var?” dedim. “Şimdi,” dediğim için anında kendimi suçlu hissetmişim ama sen ne dediğimi fark etmemiş gibi devam ettin. “Elli dolar buldum. Tam olarak elli dolar!”

“Ya,” dedim. “İyiymiş.”

“Hadi aşağı in ve benimle bir içki iç.” dedin. “Müzik kutusu için sana para veririm. Bilardo da oynarız.”

Giyinip bara gittim. Oraya vardığımda, bilardo masasının üstüne içkileri çoktan dizmiş, bilardo sopasıyla gitar çalı-

yor gibi yapıyordun. Peruğunu hala çıkarmamıştın. Elinde gitar olduğunu varsaydığın sopayla masanın etrafında doluşmaya başladın. Bir suçlu gibi hain bir gülümseme vardı yüzünde. Sanki gecelik vakası hiç yaşanmamıştı. Derken yüzün birden karardı ve şakayla karışık, “Bu gece seni fena benzeteceğim!” dedin.

Üçüncü yıl

“Fazla sakınsin! Sesin baskı altında olduğun zaman nasıl çıkıyor bilmiyorum bile. Zor durumda kaldığında nasıl tepki verirsin sen?” diyerek o gün öğleden sonra beni evden kovdun. Hatta bir şeylerle ilgili gerçekten korku duyan kadar da seni aramamamı söyledin.

Çok saçmaydı! İnsan sakın olduğu için evden kovulmamalıydı. Ben de Cumartesi kahvaltıları için gittiğimiz yerin yakınındaki boks kulübüne gittim. Her taraf büyük camlarla çevriliydi. Ringde iki adam birbirini kıyasıya yumrukluyordu. Kaburga kemiklerime öyle yumruklar yediğimi düşündüm. *Sol sağ sol sağ*. Birden kemiklerimin kilitlendiğini hissettim. Rakibini yenen adam, ellerini kaldırıp, yerdeki adamın çevresinde döndü. Yerdeki biraz doğrulur gibi olunca şimdi her halde kanla beraber birkaç dişini de tükürecek diye geçirdim aklımdan. Eğer ağzım kendi kanımla dolu olsa tükürmeli miyim, yoksa yutmalı mıyım, kararsız kaldım.

Sokağa çıktım ve seni aramak için sessiz bir köşe buldum. Telefonu açtığımda sanki beni dövüyorlarmış gibi sesler çıkkardım. Öyle tam cümleler de kurmuyordum. Acil yardım hattını arayan insanlar gibi kesik kesik “*Gelip beni kurtarın. Acele edin!*” türünden bir şeyler geveliyor gibiydim.

Telefonu kapattım ve eve doğru yola koyuldum.

Yirmi dakika sonra, bu sefer sen beni arayıp bağırmağa başladın. Korkunç bir sestü duyduğum. Korkunun ve şiddetin sesi... Boğuk ve çirkindi. Derken aniden gülmeye başladın. Kikirdemelerin kahkahalara dönüştü. Nefessiz kalmış gibiydin. “Dur bir dakika. N’olur izin ver şunu tekrar deneyeyim,” dedin. Telefonu kapatıp tekrar açtın ve bağırmağa devam ettin.

*

Senin için hiçbir zaman endişelenmem gerektiğini söylerken konserve kutusunu açmış, ton balığı yiyordun. Eline vurup konserve kutusunu yere düşürmek istedim, ama hangi yöne doğru düşmesini istediğime karar veremedim. Direk aşağı doğru vurursam yere çarpar dağılırdı. Ya da elinin altına doğru hamle yapmalıydım ki, hepsi yüzüne gelsin. Bu kadar duyarsız olduğun zamanlarda anlıyorum; endişe duyduğum kişi sen değilsin! Asıl endişelendiğim kafamın içinde benden bağımsız yaşayan bu adam!

“Seni seviyorum ve tabi ki senin için endişelenebilirim. Bunun için izin almam gerektiğini düşünmüyorum. Tıpkı seni severken senden izin almadığım gibi!” dedim.

Gözlerindeki bakıştan anladım, beni seviyordun. Öfkem o anda dağıldı, gitti.

*

Bir sabah seninle sevişmiş olmamıza rağmen, sadece bir kaç saat sonra mastürbasyon yapmak istedim. Çok nadiren de olsa olabiliyordu bu. Yeteri kadar tatmin olmadığım hissi beni huzursuz ediyordu. Aklım yetersiz tatmine takıldığı için mastürbasyondan başka bir şey düşünemez hale geldim. Bu düşünceyi kafamdan atabilsem bir sıkıntı yoktu durumumda, her şey yolundaydı.

Sana yaşadığım bu durumu anlatmak isterdim ama diğer yandan, “Neden?” sorularına verebilecek bir cevabım yoktu. Sevişmiştik, boşalmıştım. Kendimi tatmin etmemi gerektirecek bu ruh haline neden büründüğümü ben de biliyordum ki sana anlatabileyim.

Diğer yandan seni kendi elimle bile aldatmak istemiyordum.

*

“Aşk öyle gökten zembille inmez,” demiştin bir gün radyodaki bir konuşmayı dinliyorken. Kalbi kırık dinleyicisine öğüt veren sunucuya laf yetiştirmeye çalışıyordun. Bazen radyoyla ve televizyonla karşında gerçekten bir insan varmış gibi konuşurdun.

“İzin verseler de şu herifin ettiği boktan laflara anında müdahale etsem!” dedin bana. “İnsanlar sonunda kendilerinden daha iyi birine rastlamazlar. Her zaman bir eşitlik söz konusudur. Uyuşturucu bağımlıları uyuşturucu bağımlılığıyla, şişman insanlar şişman insanlarla, sapıklar sapıklarla, sıkıcı insanlar sıkıcı insanlarla bir araya gelir en nihayetinde. Eğer kendi liginin dışında biriyleysen ya o şanslı

Kevin Sampsell

azınlıktansındır ya da bir gün evinin arkasındaki ormanlık alanda seni ölü bulacaklardır.”

“Kendi programını yapmalısın,” dedim değer yargılarına tam olarak katılmasam da.

“Kesinlikle haklısın!” dedin.

Radyoyu kapatıp birkaç dakika sessizlik içinde arabayla yol aldık. “Seni seviyorum,” dedin birden ve deli gibi gülmeye başladık. O kadar çok güldük ki neredeyse araba yoldan çıkacaktı.

*

İlk birkaç yıl, senin hakkında ne varsa mümkün olduğunca öğrenmeye çalıştım. Eski kocanın sana dair daha çok şey biliyor olma ihtimali beni öyle rahatsız ediyordu ki imkân olsa tüm bildiklerini ondan geri almak isterdim. Karıncaların mideni bulandırdığını ve talk show'ları sevmediğini zaten biliyordur. Bunlar kolay olanlar. Daha mahrem şeyler biliyor mu diye merak ediyorum. Bu düşüncelere kapıldığım anlarda sessizleşip köşeme çekilmişken buluyorum kendimi.

*

İlk tanıştığımızda telefonda eski bir erkek arkadaşınla konuşmana şahit olmuşum. O kadar çok gülüyordun ki neyin bu kadar komik olduğunu kestirememiştim ama şaşılacak derecede kıskanmıştım. Konuşman bittikten sonra sana o adamı ne kadar sevmediğimi, sana yaptıklarından sonra nasıl olur da onunla arkadaşlık ettiğini anlayamadığımı söyledim. Senden on yaş büyüktü ve o da kütüphanede çalışıyordu. Bütün

Rus ve Doğu Avrupa klasiklerini okumuştı ve senin sevdiğin tüm Amerikan romanlarından ve kişisel gelişim kitaplarından tiksindiğini söylüyordu. “Sana karşı olan bütün kabalıklarını görmezden geliyorsun!” dedim.

“Onun gittiğinden daha az havalı bir üniversiteye gittiğim için kendinde bu cüreti buluyor,” diye cevap verdin.

“Pisliğin teki yani...” dedim.

“Onunla artık arkadaşlık edemeyeceğimi mi söylemeye çalışıyorsun?”

“Onunla konuşurken attığın kahkahalardan rahatsız oluyorum.”

Bir iki dakika karşılıklı sessiz kaldıktan sonra gözlerini kısıp, bana dikerek, “Bu bir kural mı olacak?” dedin.

“Mesaj atabilirsin. E-posta yollayabilirsin ama konuşmak yok artık!” dedim.

Boş bulunup bu cümleleri söylerken ne kadar katı görüldüğümü fark etmiştim, yine de tuhaf bir şekilde bu cezadan hoşlanmış gibi görünüyordun.

Bildiğim kadarıyla bu katı kurala sonuna kadar uydun. Yaptığın bu hareket sana terapiye giden arkadaşlarımızın da dediği gibi birkaç güven puanı kazandırmıştı. O adamla olan telefon konuşmalarına koyduğum kuralı kaldırmak istedim ama zaten ilişkimizdeki tek katı kural bu olduğu için bir şey yapmadım. Bir de itiraf etmekten ne kadar utansam da bu güç kırıntısı hoşuma gitmiş, kendimi eski moda ataerkil düzendeki gibi daha erkeksi hissetmiştim. O kurala can simidi gibi tutunmuşum.

*

Bazen, kavga eder, odalarımızı ayırırdık. O kavgaya dair tek kelime bile konuşmaz, birbirimizden uzak dururduk. Hatta daha da abartıp hiç konuşmazdık kavganın sebebini bile unutarak. Bazı davranışlarımın ve hassasiyetlerimin, ben ve diğer insanlar arasında bir duvar oluşmasına neden olduğunu söylediğinde sana hak vermeden edemedim. Yine de aramızdaki gerginliğin gereğinden fazla sürdüğünü düşünüyordum.

Aynı evdeydik ama ayrı gibiydik.

Birimiz koltukta oturuyorsa diğeri başka bir odada başka işlerle meşgul görünüyordu. Yatak odasındaysak aramıza fazla kabartılmış yastıklar giriyordu. Arada mutfakta karşılaştığımızda, her ikimiz de kendimize ayrı birer içki hazırlarken, en üstün körü soruyu sorardık. "Nasıl gidiyor?"

Cevap olarak, genellikle ya durumu geçiştiren yarım ağız bir gülümseme belirirdi yüzümüzde ya da sadece, "İdare eder..." derdik.

Sırayla yer değiştirdik bazen. Mesela ben koltukta oturuyorsam, sen yatak odasında olurdun. Sen dizüstü bilgisayarında film izlerken, ben müziği açar, kitap okurdum. Yatak odasının kapısı gürültüyle kapandığında anlardım ki, müzikten rahatsız olmuşsun. Sen benim müziğimi, ben senin filmini duymak istemezdik.

Bu şekilde ayrı kalmak, gerginliğin giderek azalmasını sağlıyordu ama ertesi gün ne kadar azalsa ve gizlense de hep orada bir yerlerde, tekrar dallanıp budaklanıp aramıza gireceği günü bekliyor oluyordu. Konuşsak çözebileceğimiz her problem büyüyor, çözümsüz bir hal alıyordu böylece. Biz birbirimizi konuşarak sevmeliydik.

*

Bir gün, bir arkadaşımız gece kalmak üzere bize gelmişti. İkiniz de oldukça sarhoştunuz. Bana istersem yatağa gidebileceğimi söylerken garip bir şekilde heyecanlı görünüyordun.

Yatak odasına gittim ve her sıkıcı sessizlikten sonra gelen kahkahalarınızı dinledim. İçimden; "*Sadece barda çalışsan basit adamın teki; üstelik beş parasız, tek para kaynağı aldığı bahşişler. Sağlık sigortası bile yok!*" desem de biliyordum ki, bütün bunların o an hiç önemi yoktu. Orada, o herifle olmanı değil, yanımda olmanı istiyordum.

Yastığa kafamı gömüp, "Yatağa gel... Yatağa gel..." deyip durdum ama siz gülüşmeye devam ettiniz. Bir süre sonra ikinizin de duyacağı şekilde "Yatağa gel!" dedim.

*

Viski içtiğinde koku alma duyun iyice keskinleşirdi. "Kokunu seviyorum," dedin ve beni kendine doğru çekip, gömleğimin üzerinden beni koklamaya başladın. Arzuyla beni geriye doğru itince yemek masasının üzerindeki birkaç eşya devriliverdi.

"Gerçekten mi?" dedim, uzun bir iş gününün ardından kötü koktuğumu düşünerek.

"Evet," dedin. "Çok iyi, çok erkeksi kokuyorsun."

"Gerçekten şu an kokumu aldığından emin değilim," dedim gülererek ve koltuk altımı kokladım. "Bana biraz iğrenç geldi."

"Ah, hiç anlamıyorsun!" dedin kafanı iki yana sallayarak.

Kevin Sampsell

Mutfağa gidip sana bir kadeh içki daha doldurdum. Geldiğimde meditasyon ya da benzeri bir şey yapıyormuşsun gibi gözlerin kapalıydı.

“Penisinin kokusunu alabiliyorum...” dedin.

*

“İlk gençliğinde mastürbasyon için ne kullanırdın?” diye sordun bana.

“Elim dışında mı?” dedim gülerek.

“Evet, elin ve Farah Fawcett posterin ya da her neyse işte onun dışında?”

“Loni Anderson!” dedim ve seni düzelttim. “Farah Fawcett’in göğüs uçları görüldüğü için annem posterini odama asmama izin vermiyordu.”

Onaylar gibi bir ses çıkarıp, çayından bir yudum aldın. Öğlen saatlerinde, kafein ihtiyacımızı senin kütüphanenin yanındaki kafede gideriyorduk.

Sorunu bir süre daha düşünüp, cevap olarak bu mahrem detayın ne kadarını ifşa edip, ne kadarını kendime saklayacağıma karar vermeye çalıştım ve; “Bir keresinde tuvalet kağıdı rulosunun kartonunu kullanmaya kalkışmıştım...” dedim.

Yüzünü buruşturup, “Şey, sanırım oldukça ekonomik bir yöntem. Her neyse.”

“Ya sen?” dedim. “Senin de bana aynı ayarda bir detay borcun var!” dedim.

“Birkaç kez tornavida kullanmıştım.” dedin.

“Birkaç kez mi?” dedim

“Büyük ya da sivri bir şey değildi zaten. Üstelik bir yerde bir hata yaptığımı düşünüyordum. Vajinamın fazla geniş olmasından korkmuştum, çünkü tornavidayı vajinamın içinde daireler çizerek dolaştırabiliyordum.”

“Korkutucu bir deneyim gibi görünüyor,” dedim. “Ama sana bir sır vereyim mi? Senin vajinan dünyanın en dar, en ıslak, en sıcak ve en rahat yeri.”

“Teşekkür ederim hayatım, çok tatlısın ama konuyu değiştirmeye çalışma!” dedin hınzırca gülümseyerek.

Pencereden dışarı, bulutlu gökyüzündeki yer değiştiren ışık kümelerine bakarken; sorduğun soruya yanıt verebilmek için içimdeki uçsuz bucaksız karanlığa geri döndüm, beynimin tavan arasına sakladığım ergenlik anılarıma ulaştım; “İçi kabarık ve yumuşak bir fırın eldivenimiz vardı...” dedim sonunda. “Kimsenin bilmediği en yakın arkadaşım gibiydi.”

*

İyi mi yoksa kötü mü bilmiyorum ama her geçen gün senin yanında daha rahat olmaya başladım. Belki de kendimi fazla saldım. Eskiden göbeğim ortaya çıkmasını diye geriye doğru hafifçe uzanıp öyle otururken, şimdi hiç tereddüt etmeden öne doğru istediğim gibi oturuyorum, göbeğim dev bir pizza hamuruna benziyor ama eskisi kadar dert etmediğim için kimi zaman şişmiş karnıma vurup pat pat diye ses yapıyorum.

Kulak ve burun kıllarımı çekinmeden senin önünde temizliyorum. Bu tür bakım işlerini özellikle de senin yanın-

da yapıyorum. Bu rahatlığım sonun başlangıcı mı? Neden özellikle senin yanındayken böyle işlere girişiyorum?

Eğer geçirmek ya da gaz çıkarmak zorundaysam içimde tutmuyorum. Bunlar aramızdaki romantizmin bitişine mi delalet?

“Özür dilerim,” ya da “Kusura bakma,” dediğimde ya esniyorsun ya da bütün bunlara gülüyorsun. Sanki beni her şeye rağmen seviyor gibisin.

*

Vince’ye bir enstrüman çalması gerektiğini söyledim.

“Gitar ya da benzeri bir şeyler çalmayı denemelisin.”

Bana şüphe dolu gözlerle baktı. Israrımın nedenini bilmek istiyordu. “Çünkü eğlenceli. Çünkü sayısal zekânı geliştirmene yardımcı olur. Çünkü kızlar gitar çalan adamları sever. Bu son sebep de hepsinden önemlidir,” diye fısıldadım. Biraz sosyalleşmeliydi artık.

“Sen her hangi bir tane çalabiliyor musun?” diye sordu.

“Evet,” dedim, tam olarak doğru söylemiyor olsam da. “Her genç böyle bir şeyi dener.”

“Grupta çaldın mı?”

“Sayılır. Lisede bir grubumuz vardı.”

“Ne demek sayılır? Sahnede çalıp, talk show programına çıktınız mı?”

“Hayır,” dedim ama çalsaydım nasıl olacağını hayal etmeye başlamıştım bile. Aklımdaki ilk resim etrafımın bana hayran genç kızlarla çevrili olmasına dairdi.

“Flüt çalsam nasıl olur?” diye sordu.

Yüzümü fazla asmamaya çalışarak, “Kızlar flüt çalanlardan hoşlanmaz!” diye cevap verdim saçmalamaya başlamıştık. Onun da her hangi bir müzik aleti çalarak sosyalleşmeye, kız tavlamaya niyeti yok gibi görünüyordu.

*

Bir sabah kahvaltıda garson kız kahvelerimizi tazelerken masanın üzerinde duran ellerini tuttum. Hala uyanmaya çalışıyordum. Bazen ellerine bakmayı severdim. Bir kedinin halının üzerinde kıvrılıp uyuması gibi, ellerinde beni sakinleştiren bir şey vardı. Elini tutunca benimkilerden kısa olan, bir çocuk elinin naifliğine sahip parmakların, parmaklarıma karıştı.

*

Arkadaşın Karla kendinden on beş yaş küçük biriyle evleniyordu. Üstelik genç adam Samoalıydı. Bu evliliğin, az da olsa bu durumla ilgili olup olmadığını merak etmiştim.

“Eğer 26 yaşında olsaydım, ben de Karla’yla birlikte olmakta bir sakınca görmezdim!” diye düşünüyordum. Bunu yüksek sesle söylemekte bir sakınca görmeden seninle paylaştım. Karla’nın dış görünüşü her zaman hoşuma gitmiştir. Özellikle de o uzun İskandinav bacakları ve şuh bakışları.

“Peki, ama on yıl sonra ne olacak? Karla ellinin üzerinde olduğunda adam hala sörf yapıp, tüm gün bikinili kızları izleyecek kadar genç olacak.”

“ Ne yapsın? Tabii ki gittiği yere kadar bu aşkın tadını

Kevin Sampsell

“çıkarmak sanırım,” dedin.”Olmadı, başka biriyle hayatına devam eder.”

“Sanki araba değiştirmek kadar basit bir şeymiş gibi ifade ettin!”

“Sonsuza kadar sürmesini hayal ettiğini ya da bunu umursadığını sanmıyorum,” dedin. “Arkadaşları zaten onun ne kadar çılgın olduğunu biliyorlar ve anne, babası da öleli çok oldu.”

“Ne ilgisi var şimdi?” diye sordum.

“Kimseye hesap vermesi gerekmiyor yani.”

Karla'nın kafasına eseni yapmaktaki kararlılığına özenmiştim. Acaba bir gün onunla sadece eğlence olsun diye sevişebilir miyiz diye merak ettim. Tam sana bu düşüncemden bahsedecektim ki, karşılık olarak Samoalıyla sevişmekten bahsedip, okları bana çevirirsin diye vazgeçtim.

Sen de gündüz düşlerine dalmış gibiydin. Kim bilir, belki de Samoalıyla ilgili bir şeyler kuruyordun aklında.

*

Arkadaşım Todd'la dışarı çıkmayı severdim; çünkü uzun boylu ve yakışıklıydı ve onun yanındayken daha fazla sayıda kadının bana baktığını fark etmiştim. Açık kumral saçları ve profesyonel tenisçiler gibi kaslı ama orantılı bir vücudu vardı. Büyük olasılıkla en iyi görünen arkadaşım Todd'du. Her kadının hoşlanacağı türden bir yakışıklılığı vardı; en azından ben kadın olsam ondan hoşlanırdım. Todd'dan sana bahsettiğimde, yüzünü ekşitip ilgini çekmediğini söyledin. Onu çekici bulmamana sevdiğim yerde savunmaya geçmiştim. Neden böyle yaptığımı bilmiyorum.

Adamı ısrarla sana pazarlamaya çalışıyor gibiydim. Galiba aklımda; “Todd 10’sa, ben de iyi olduğum günlerde 7 sayılabilirim,” diye düşünüyordum.

“Ne dememi istiyorsun?” diye sordun.

“Bana gerçeği söylemeni istiyorum.” dedim. “Benim duygularımı gözetmek adına gerçek fikrini kendine saklamamı istemiyorum.”

“Ne kadar sığsın!” dedin ve yüzümü ellerinle tutup, gözlerini gözlerime dikerek orada daha derin bir şey aradın. Bulabildin mi bilmiyorum. Sana âşık ama sığ bir adam olabilirim gerçekten de!

*

İlişkimizin başlamasının altı ay sonrasına denk gelen bir zamanda, yaz için ayrı yerler kiralamıştık. Sen havuzu olan bir dairede kalmak istemiştin. Maxine de babasıyla olacaktı. “Sadece biraz alana ihtiyacım var,” demiştin. Bu duruma ayrılık veya benzeri bir ad koymamıştık. Belki de sadece bir testti.

Köprünün diğer tarafındaki yere bazı eşyalarını götürdün ve kendine yeni bir mayo aldın.

O yaz, kendi evinde sadece bir gün geçirmiş geri kalan zamanda hep benimle kalmıştın. O mayoyu sadece bir kere giydin. Havuzda sadece on beş dakika kaldın.

Üç ay sonra, evimize döndüğümüzde diğer daireyle ilgili olarak hiç konuşmadık. Çıkarken neredeyse hiç temizlik yapmana gerek kalmamıştı. Bir nevi şaka gibiydi. Ayrı kalma, ilişki sınama gibi bir testse bu; sanırım birbirimizden ayrı kalmak isteyecek kadar bunaltmıyorduk birbirimizi.

*

Lezbiyen olman gerektiğini, çünkü bir kadınla daha mutlu olacağını düşündüğüm zamanlar oldu. Sana kadın bir sevgili edinip bunu denemeni önerdim. Seni, havuz kenarında bir kadınla hayal ettim. Sevgilinin sırtına güneş kremi sürdükten sonra sırtınızı güneşe dönüp birbirinizin gözünün içine bakıyordunuz. Ya da bakım ürünleri satan bir dükkanda hangi banyo yağını alacağınıza dair kavga ediyordunuz. Nedense sevgilinin kızıl saçlı, uzun boylu ve koşmaya aşırı düşkün biri olarak hayal etmişim.

Bana istediğinin bu olmadığını net bir şekilde ifade edip, "Hayır!" dedin. İşte o zaman senin cinsel seçimlerinle, senin olduğundan daha çok ilgili olduğumu fark ettim. Bir kadın, seni benden daha çok mutlu edebilirdi. Duyarlı olurdu, daha ilgili, sevgisini göstermek konusunda daha cömert ve cesur...

*

Uzun zaman önce, ilk kız arkadaşımdan aldığım boş bir parfüm şişesi var sakladığım. O üniversitenin ikinci sınıfına geçene kadar üç yıllık bir ilişkimiz olmuştu. O günlere dair çok güzel anılarım var. İlk defa tüm bir geceyi onunla geçirmiş, ilk defa tatile biriyle beraber çıkmış, ilk defa bir kıza gerçek hediyeler almıştım. Şişe boş olmasına rağmen, hala kokusunu alabiliyor; boynunun, göğsünün nasıl koktuğunu duyumsayabiliyordum.

Kendime saklamak üzere ya da kullanman için sana vermeyi hayal ederek aynısından bir şişe almayı düşündüm, ama belki de böyle bir şey çok garip kaçardı. Bunun, se-

nin beni eski bir erkek arkadaşının ceketini giymeye zorlamandan veya kocanın sevdiği içkiyi hazırlayıp bana ikram etmenden bir farkı yoktu.

Yine de gidip o parfümü aldım ve başka birinin boynunda aynı kokuyu koklamamış gibi yaptım.

Üzerine biraz sıkıp yanıma yaklaştın. Yavaş ve baştan çıkarıcı şekilde önümde dans ettin. Eski romantik bir anı yeniden hayata dönmüştü. Tam o sırada bir şey söyleyip seni durdurmam gerekirdi ama o kadar iyi hissediyordum ki, yaptığının yanlış olması umurumda değildi. Gözlerimi kapattığımda, gittikçe daha çok ete kemiğe bürünen bir hayaletin kokusunu burnumda duyuyordum. Oysa zihnimde sadece boş bir elbisenin resmi asılı kalmıştı.

*

Diğer insanların bizi ayırmasından gerçekten korkuyor muyduk? Bunu ne zaman düşünsem böyle bir ihtimalin olduğunu biliyordum. En kişilik sahibi hallerimi düşünsem bile, dışarıdaki birinin hep daha iyi bir seçenek olduğunun farkındaydım. Benim saçlarım fena değildi ama benden daha iyi saçları olan birileri vardı. Daha hoş sesli, daha beyaz dişli, tamir yapmaktan daha çok anlayan, senin izlemeyi sevdiğin, ellili yıllarda çekilmiş filmler hakkında daha çok şey bilen birileri hep vardı.

Sen de daha büyük göğüsleri olan, daha fazla bronz tene sahip, basketbol hakkında daha tutkulu ve sabahları daha mutlu uyanan kadınların olmasından endişe duyuyor musun?

Aleti benden daha büyük adamlar var biliyorum; çünkü bilgisayar ekranında sürekli beliriveriyorlar.

Belki yeterince komik değilimdir. Benden daha komik birini bulabilirsin. Asyalı kızlara karşı bir beğenim olduğuna bilirsin. Onlar seni hiç endişelendirdi mi? Asyalı olmadığın için beni kaybedebileceğinden korkmuş muydun?

Ne zaman böyle şeyler düşünsem, mümkünse uzanmışken bir kaç dakika sana sarılmak isterdim. Öylece uzanırken, o düşünceler aklımı yine kuşattığında ruhumun tavana kadar yükselmesini isterdim.

Senin için havayla dolu bir oda olmak isterdim içinde nefes aldığın.

Sonra elimize cımbızı alıp birbirimizin kaşlarını düzelterip, burnumuza düşen tüyleri temizledik.

*

Bazen dışarıdayken, beni başka kadınlara bakarken yakalardın. Onların yürümesine gözüm takılır ve birkaç dakika için kamera gibi izlerdim. Sonra sana bakardım ve sen yaptığımı onaylamadığını gösterir şekilde kafanı sallayınca, “Ne?” derdim.

“Bir kadını ne zaman süzsen hemen fark ediyorum. Ya bacakların sallanmaya başlıyor ya da dilinle komik bir şey yapıyorsun!” dedin.

“Beni bir çeşit köpekmişim gibi tarif ettin!”

Bazen sırf giyinişlerini veya hallerini ilginç bulduğum için erkeklere de bakardım; o zaman bir şey demezdin. Çünkü onlar bizim için tehdit unsuru değildi.

Çiftleri de izlediğim olurdu. Güzel olanlar vardı. Uyumsuz olanlar vardı. Çirkin adamlar ve güzel kızlar. Aptal görü-

nen kadınlarla, yakışıklı adamlar vardı. Herkesin arasındaki ilişkiyi oluşturan matematiği, hepimizin birbirini nasıl tamamladığını anlamaya çalışıyordum.

*

Vince odasında, yeni arkadaşı Roberto'yla telefonda konuşuyordu. Biz hemen kapısının önündeydik, ne konuştuklarını çıkarmaya çalışıyorduk. Vince'in dediklerinden bazılarını anlar gibi olduk. "Bir dahaki doğum günü partinde paintball da olmalı... Aslında ben de doğum günü partilerini eskisi kadar sevmiyorum... Hiç Hawaiian Pizza yedin mi? Kanada pastırmasını hiç yemem, hep ayırırım... Boktan şeylere hiç gelemiyorum!"

Kanada pastırması üzerine yaptığı sert eleştiriden şaşkınlığa düşerek birbirimize bakmıştık. Sonra sesini iyice alçaltmıştı ve "Siktir et o çocuğu!" ya da "Siktir, bu harika!" ya da "Siktiğimin Dave'i!" gibi bir şeyler söylediğini düşünmüştüm. Sonra da; "Kahretsin!" diyerek gülmüştü. Seninse gözlerin büyümüş ve telaşla mutfağa gitmemiz gerektiğini işaret etmiştin.

"Siktiğimin ibnesi mi dedi?" diye sordun.

"Hayır, sanmıyorum ama kesinlikle 's' ile başlayan o kelimeyi cümle içinde kullandı," dedim.

Ağzın bir karış açık kalmıştı. Çocukların önünde ağzımızı bozmamaya çok dikkat ederdik ama elbette okuldaki durum başkaydı. Caddenin aşağısındaki Katolik Okulu'nun önünden yürürken bile, 4. Sınıfların gangster rap müziğini ezbere söylediğini duyardık. Ayrıca HBO'da bir stand up komedi seyretmiştik geçenlerde. Yeterince bel altıydı.

“Onunla bu konuda konuşmalı mıyız sence?” diye sordun.

Pek emin değildim; “Her zaman böyle konuştuğunu zan-
netmediğimi, sadece bir şeylere özeniyor,” olduğunu söy-
ledim.

“Belki de şu Roberto’yla tanışıp, nasıl biri olduğunu gör-
memiz gerekir.”

O sırada tekrar Vince’in kahkahasını duyduk. Kahkahası
pek içten değildi.

“Sence Maxine de böyle konuşuyor mudur?” dedin.

Daha önce onu, “Kaltak!” derken duyduğumu söyledim.
Bunun bir önemi yok dercesine omuzlarını silktin. Çocuk-
larla küfür etmenin gereksizliğine dair yapmayı düşündü-
ğümüz konuşmayı daha sonra erteledik, böyle şeylere mü-
dahale etmenin bir anlamı yoktu. Nasıl yaşayacaklarına,
nasıl konuşacaklarına ya da nasıl giyineceklerine kendileri
karar vermelilerdi. Biz, küfür etmeyerek onlara zaten ye-
teri kadar iyi örnek oluyorduk. Hatta her konuda çocukla-
rımıza iyi birer örnektik. Birbirimize ve onlara saygılıydık.
Sınırlarımızı, ölçümüzü hep bilirdik.

*

Bir arkadaşımızın arkadaşının evine göz kulak oluyorduk.
Aslında onu tanımıyorduk, yalnızca sanatçı olduğunu ve
gelecek ayki sergisine hazırlanmak için başka bir şehirde
olduğunu biliyorduk. Bahçesine bakıp, kuşuna yem ver-
memiz gerekiyordu.

Evin bulunduğu mahalle, bizimkinden güzel olduğu için
orada bir kaç gece bile geçirdik. Bir haftanın sonunda me-
rakımızı yenemeyerek eşyalarını karıştırmaya başladık.

Dolabındaki kıyafetlere bakarak onun ufak tefek bir adam olduğuna karar verdik. Ama dolabının çekmecelerinden birinde extra-large boxer ve t-shirt'ler çıktı.

Ecza dolabında sıradan ilaçlar ve yara bantları bulduk ama bunların yanı sıra garip isimleri olan ve uzun, karmaşık kullanım talimatlarına sahip ilaç şişeleri de vardı. Sen bazılarından örnekler aldın.

Bodrumun anahtarını bulduk ve gıcırdayan basamaklardan indik. Karşımızda, derme çatma bir sahne ve onu çevreleyen kameralarla, ışıkları duruyordu. Bir köşede uzun siyah bir dolap vardı. Hemen içini karıştırmaya başladık. Dolapta 50'lerinde çok hoş bir kadının fotoğraf serilerini bulduk. Kadın çok çekiciydi ama aynı zamanda ciddi görünüyordu; güçlü, geniş omuzlara sahipti. Nedense, bakar bakmaz ilk aklıma gelen onun ünlü bir opera şarkıcısı olduğuydu. Bu fotoğraflara bakarken, kadının evinde olduğumuz adamla yan yana bir fotoğrafını gördük. Onun iki katı büyüklüğünde ve ondan on yaş daha yaşlıydı ama sevgili olduklarını anladık. El ele tutuşup, birbirlerine yaslanmışlardı ve tam bir gülüşün ortasında fotoğraf makinesi onları yakalayarak o anı ölümsüzleştirmişti.

Bakmaya devam ettikçe, zamanla yüzlerindeki gülümsemenin azaldığını fark ettik. Kadın daha yaşlı ve güçten düşmüş görünüyor ama adam aynı duruyordu. Sonra kadının, adamın kedisini kucağına aldığı fotoğraflar vardı, başkalarıyla çektiği fotoğraflar, peruklar ve maskeler giyerken ya da yere çömeldiği çıplak fotoğrafları vardı. Sonunda bu odanın ve kameraların yavaş yavaş ölen birini an be an yakalamaya ve tüm o anları ölümsüzleştirmeye çalıştığını anladık.

Her şeyi tıpkı bulduğumuz gibi aynı yere koyduk. Yukarı çıkıp, kapıyı kilitledik. O andan sonra her yeri ölüm duygusu kapladı. Her objeye daha temkinli yaklaşmaya başladın, sanki sana bir şeyler bulaşacaktı. Bense o yatak odasında yatmak bile istemiyordum artık.

Her nedense, fotoğraflarda gördüğümüz aşkı unutuvermiş-tik. Düşünebildiğimiz tek şey hayatın gözümüzün önünden nasıl kayıp gittiği idi.

Ölmeni istemiyordum, ölmemi istemiyordun. Bunu hiç düşünmemiştik o ana kadar. O günden sonra uyurken sana her baktığımda, bir gün olmayacağını ve seni özlemekten çıldıracağımı düşündüm.

*

Gecenin köründe parmaklarını yavaşça karnımda gezdiren beni uyandırdın. Uyuyamıyordun ve seni uyutmamı istedin. "Bir uyku hapı al," dedim. Çoğu zaman hap almaya karşı çıkardım ama bu sefer tartışacak halim yoktu.

Yapamayacağını söyledin.

"Diyettiyim ve bu benim et yememe sebep olur."

"Saçmalama diyetle olman için hiç bir sebep yok!" dedim.

Bana dokunmaya devam ettin. Sertleşiyordum ama bir yandan da yorgundum. Ayrıca o akşamüstü mastürbasyon yapmıştım.

"Ama göbeğime bak, hamilelere benziyorum!" diyerek göbeğini şişirdin.

Göbeğimi iki elimin arasına alıp, kristal küre gibi ovuşturarak senden daha fazla hamile gibi durduğumu söyledim.

Sonra, bitmesi çok uzun sürecek bir konuda konuşmaya başladın. Ne olduğunu bile hatırlayamıyorum ama bu konuşmadan kaçmak için deli gibi uğraşıyordum.

Belki anlayıp da susarsın diye sana sırtımı döndüm. "Uyumam lazım," dedim.

İkimizden birinin, sabah çocukları okula göndermek için uyanması gerektiğini söyledim.

Bir süre sessizce yüzünü astın. Her zaman, yüzünü astığın sessizlikle, normal sessizliğin arasındaki farkı bilirdim. Yüzünü astığın susuşunda bir uğultu vardı sanki. Kasırganın evleri yıkışını gösteren bir televizyon programının sesinin kısık olması gibi bir şeydi bu. Orada bir ses vardır, duymasın da gördüğün, varlığını bildiğin bir ses!

Sonra fısıldamaya başladığını duydum. Bu bir süre sessiz sakin devam ettin, sanki kendinle konuşuyor gibiydin. Ama birden arka arkaya bir sürü soru sormaya başladın. Neredeyse uyumuş olduğumdan, ne dediğini tam olarak anlayamıyordum. Ama onları fısıldadığını duyuyordum, bilinçaltındaki düşünceleri ortaya çıkarmaya çalışan gizli bir ajan gibiydin. Soru işaretlerinde ses tonunu ayarlayarak, tatlı ve şüphe uyandırmayacak şekilde konuşuyordun. Ellerini çekmiştin. Bense geveleyip, duruyordum, "Merak etme her şey yolunda, her şey yoluna girecek..." Bunun, tüm sorularının cevabı olabileceğini düşünüyordum. Umuyordum...

*

Vince, bir arkadaşıyla sinemaya gideceğini söyledi. "Roberto'yla mı?" diye sordum. "Evet," dedi ama Serena ve Elise'de geliyormuş. Acaba bu bir çifte randevu muydu?

Onu bırakabileceğimi söyledim. Diğer çocuklarla tanışmayı umuyordum ama sinema bir alışveriş merkezinin içindeydi. Onu alışveriş merkezinin önünde bırakıp, yirmi dolar vererek, saat 7:00 'de onu sinemanın yanındaki atari salonunda bekleyebileceğimi söyledim.

Sinemaya girip, arka koltuklardan birinde onları gözetleme isteğimle başa çıkmaya çalışıyordum. Saçma sapan bir ergen filmi izlemeye tahammül edemeyeceğimi biliyordum.

Atari salonuna geldiklerinde Serena'yla tanıştım. Gergin görünüyordu, gotik siyah saçları ve üzgün bakan gözleri vardı. Klipsli küpeler takıyordu ve üzerindeki suni deri ceketi giymesini gerektirmeyecek kadar sıcak bir hava vardı. Vince'e bozdurması için 5 dolar verdim, iki joystick ve bir sürü tuşla oynanan bir savaş oyununda karar kıldılar. Elleri, kolları havada uçuşuyordu, terliyorlardı ve rekabet halindeydiler. Bense bir süre onları izledim ama diğer yandan da bu durumu fark ederlerse rahatsız olacaklarını düşündüğümünden oyun oynamaya çalışıyordum.

Yirmi dakika sonra Serena'nın babası görüldü kapıda, onunla bir kaç kelime konuşmayı denedim ama o da gergin gibiydi. Benden en az on yaş büyüktü ve Serena'nın aksine İtalyan'lara benziyordu. Neredeyse İngilizce konuşmadığını düşünecektim! Belki etrafta çok fazla gürültü vardı ve ben gergin olduğumdan her şeyi abartıyordum.

Beraber otoparka yürüdüğümüzde, temiz hava kafamı toplamama yardım etti. Serena'nın babası hala sessizdi. Ben de Vince'e Roberto ve Elise'nin de sinemaya gelip gelmediğini sordum. Vince, konuyu hızla kapatarak "Hayır," dedi.

Serena; "Kim?" diye sordu.

Vince; "Yok bir şey..." dedi.

Serena, "Elise de nerden çıktı?" diye sordu.

Vince sonra anlatacağını söyleyerek geçiştirmeye çalışıyordu. Yüzünün beyazlaştığını gördüm, sanki yalanı ortaya çıkmıştı ya da hassas bir konu vardı ortada.

Sonunda filmin nasıl olduğunu sormayı akıl ettim konuyu değiştirebilmek için.

Vince harika olduğunu söylerken, Serena'da aynı anda fena değildi dedi. Birbirine karışan sesler sanki harikaydı, değildi gibi bir şeye benzedi. Bir daha çıkıp çıkmayacaklarını merak ettim ama bu konuda Vince'i sıkıştırmak istemiyordum. Bu olaydan bir kaç gün sonra Vince'in kapısının önünde dikilerek, eğer isterse benimle kızlar hakkında konuşabileceğini söyledim.

Bunu söylerken kendimi televizyon dizisindeki bir aktör gibi hissettim.

*

Vince, kreplerini sade yiyordu. Ona biraz akçaağaç şurubu teklif ettim ama hayır anlamında kafasını salladı.

"Sorun nedir?" diye sordum. "Depresyonda falan mısınız?"

"Hayır," dedi.

Ona, "Yalnızca depresyonda olanların kreplerini sade yediğini söyledim." Bunun üzerine akçaağaç şurubundan azıcık döktü.

"En azından tamamen depresyonda olmadığına sevindim," dedim.

*

O gün işten izin alarak, çocukların öğle yemeklerini senin yerine ben hazırladım. Okula gittiklerinde ne yapabileceğimizi konuştuk. Kütüphaneden aldığımız bir sürü DVD vardı ama senin iş arkadaşlarının film önerilerinden sıkılmıştık. Harcayacak paramız yoktu ve banka hesaplarımız tehlikeli bir biçimde sifıra yaklaşmıştı. Kablo yayınımızı kesmişlerdi, biz de birbirimize sırayla masaj yapıp, internette bulabileceğimiz en garip pornoyu aramaya başladık. (Bu arada internetimizin de kesilmesinden çok korkuyorduk ama bunun düşüncesine bile dayanamadığımızdan babandan altmış dolar borç alarak faturayı ödedik).

İki kere seviştik. Sonra bir üçüncüsü oldu ama son sevişmemiz seni tatmin etmemiş gibiydi.

Benim duyarsız olduğumu ve senin duygularını yeterince önemsemediğimi söyledin. Seni asla nesneleştirmedığımı söyledim ama aslında haklıydın. Üçüncü sefer sevişmek istemiştim çünkü yapıp yapamayacağımı görmek istiyordum. Bir günde üç ya da dört kez sevişebildiğimiz zamanları hatırladım. Bu beraber yaşamaya başlamamızdan önceydi.

Bana, neden üçüncü kez sevişmek istediğimi sordun. Saçını toplayıp, öğle yemeğini hazırlamaya başladığında, sana bakıp heyecanlandığımı söyledim. Çıplaktın; sosun içinde köfteleri çevirirken üstüne kırmızı bir önlük geçirmiştin. Büyük bir tencerede spagetti kaynıyordu ve buhar bir büyü gibi seni çevrelemişti. İşin aslını söylemek gerekirse, tamamen farklı biri gibi görünüyordun. Aslında, bir an için iş yerimde bir türlü konuşacak cesareti bulamadığım, yeni

başlayan kıza benzemiştin. İş yerimdeki lezbiyen kız, yeni başlayan kızın göğüslerinde piercing olduğunu söylemişti. Spor salonunda duş alırken görmüş.

Lezbiyen kızın ben olduğumu ve senin de göğüslerinde piercing olan kız olduğunu hayal etmeye başladım. Seni buharların içinden alıp duvara yapıştırdım. Ben bir seviciydim ve penisim de asla yorulmuyor ya da yumuşamıyordu çünkü kauçuktan yapılmıştı. Göğüslerine bakarak onlara zihnimde piercing yaptım. Sense, "Beni herhangi biri gibi becermeyi bırak!" dedin.

Tavadaki soslu köfteler yandı. İşimiz bittiğinde tavayı kazı-makla uğraşıyordun. Sana yalnızca dibinin yandığını söy-ledim. Kalan kısmını yiyebilirdik. Bunu sana kanıtlamak için koca bir tabak yedim. Kendimi affettirmek istiyordum aslında.

*

Bazen, ben tam bir şeyler söylemeye başlamışken sözümü keserdin ya da bir grup arkadaşımızla beraberken herke-sin sesi benden çok çıkardı. Sesim çok az çıktığından, bu sık sık başıma gelirdi. Bir kaç kelime ederdim ve sesim diğer sesler arasında yitip giderdi. Beni duyan olup olma-dığını hep merak ederdim. Bazen sessiz bir yerde olduğumuzda, senin beni dinleyip dinlemediğini anlamak için bir cümleyi tamamlamadan susardım. Bana, "Ne diyordun?" diye sormanı beklerdim.

Ama belki yarım yamalak cümlelerle konuştuğumu sanı-yordun; bu sanki yeni bir tür konuşma biçimiydi. Ya da ne düşündüğümü zaten biliyordun.

Bazen bu düşünceler beynimde dönüp dururken bana bir şey anlatıyor olurdun ama ben dinlemezdim.

*

Eğer kavga ediyorsak ve ben haksızsam, eninde sonunda hatamı kabul ederdim. Ve sen de hatalı olduğunda genellikle teslim olurdun. Ama ikimiz birden hatalı olduğumuzda, tartışma sonsuza kadar devam ederdi; çünkü ilk teslim olan olmak istemezdim. Bir türlü doğru sözler çıkmazdı ağzımdan, yalnızca beynimdeki parantezin içindeki, bölük pörçük, eksik kalmış, tamamlanmamış ifadeler çıkardı. Bir türlü onları biçimlendiremez, kelimeleri doğru yere oturtamazdım. Aramızda bir şeyler kırılana kadar ikimiz de sessizliğimizi takınırdık. Bu dilin ötesinde bir şeydi.

Evle ilgili ufak tefek şeyler yüzünden de didişmeye başladık. Hep senin sıcağı çok açtığını düşünürdüm, kısarsam da bana kızıp, donuyormuş gibi yapardın. Ben üstümde yalnızca boxer'la yatardım, sen kat kat giyinirdin, uzun kollular, şortlar, pijama takımları ve bazen kazak ve atkı! Sana, bir gece kendi kendini boğmandan korktuğumu söylemiştim.

Işıklar yüzünden de kavga ederdik. Ben evin aydınlık olmasından hoşlanıyordum, böylece akşam yemeğinde ne yediğimi ve kanepede okuduğum şeyi görebiliyordum. Oturma odasına gelir ve yüzünü buruştururdun, sanki parlaklık seni öldürüyordu. Hemen tepedeki ışığı söndürüp, loş bir ışık açardın.

Eğer bir yerlerde bir cips paketi açıp bırakmışsam, ya hepsini yerdin ya da alıp atarak bana neden cipsleri doğru

düzgün saklamıyorum diye bağırırdın.

Sana göre ben yatak çarşaflarını düzgün katlayamıyordum.

Senin organik fıstık ezmen yüzünden şikayet edip duruyordum.

Çocuklar da birbiriyle kavga etmeye başladı. Maxine, banyoda uzun kaldığı için Vince'e söyleniyordu. Vince de onun televizyonu işgal etmesinden şikayetçiydi.

Bu küçük savaşlar başta zararsız ve aptalcaydı ama yüzümde, gözümün önünde uçuşan küçük sinekler gibi git gide beni daha çok rahatsız etmeye başlamıştı.

*

Üçüncü yılımızın ortasında bir yerlerde sıkılmaya başladın; ne yapacağını bilemez oldun. Kütüphanedeki saatlerin azalmıştı, haftada sadece üç gün çalışıyordun.

Depresyona girdin ve yapmaktan hoşlandığın şeyleri yapmayı bıraktın. Boş günlerinde sana yapılacak işler vererek yardımcı olmaya çalıştım, yerine getirilecek listeler, seyre-dilecek eğlenceli öğlen yemeği videoları... Gününü zar zor geçirip, bunların hiç biriyle ilgilenmedin. Akşam yorgun argın eve geldiğimde, yapmanı istediklerimi yapıp yapmadığını sordum. "Hayır," dedin ve iç geçirerek, çamurlu suda batan bir şişme bot gibi bir ses çıkardın.

Artık seni güldüremiyordum. Paltomun cebinde Çin baharatlarıyla dolu bir torba vardı ve onu cebimden çıkarmayı sürekli unuttuyordum. Nerdeyse bir haftadır cebimdeydi; terden ıslanmış ve yapış yapış olmuştu. Bir şey aramak için elimi cebime sokup, çıkardığımda sanki elim boktan

Kevin Sampsell

çıkmiş gibi oluyordu. Ama güzel kokuyorlardı, o yüzden ellerimi hemen yıkamıyordum. Fark etmen için evin içinde o halde dolaşıp durdum.

Yatma zamanı geldiğinde, aynaya bakarak yan yana dişlerimizi fırçalıyorduk. Eskiden dişlerimizi fırçalarken birbirimize tatlı bakışlar atardık. Ama sen yalnızca karşıya, ağzının köpürüşüne bakıyordun, bense dosdoğru kendime bakıyorum ve hiçbir şey göremiyordum. Bana bakmadığında sanki görünmez oluyordum. O kadar silikleşiyordum ki ben bile kendimi göremez oluyordum. Var olmak için senin bakışlarına, gülümseyişine ihtiyacım vardı.

*

Dışarısı mevsim normallerine göre sıcaktı ve güneş batarken sevişiyorduk. İki haftadır ilk defa beraber oluyorduk. Radyoda eski bir country şarkısı çalıyordu.

“Beni seviyor musun?” diye sordum.

Hiç bir şey demedin. Havadaki nem nefes almayı bile zorlaştırıyordu.

Bir dakika sonra tekrar, “Beni sevdiğini söyle...” dedim.

Gözlerimin içine bakmıyordun. Sevişiyor olmamız, yeneden birleşme duygusundan çok, uzun süredir seks yapmadığımız gerçeğini kırmaya çalışan, zihinsel bir baskıdan ibaretti. Sevişiyormuş gibi değildik. Sanki yalnızca rollerimizin gereğini yerine getiriyorduk. Romantizmimiz gönülsüzdü.

Belki yalnızca yorgunduk. İstediklerimiz ve verebildiklerimiz birbirinden uzak, iki ayrı şey gibiydi.

“O kelimeleri söyleyemiyor musun?” diye sordum.

Gerildiğini hissettim.

“Beni sevmiyor musun?” diye fısıldadım.

“Sevmiyorum...” dedin havayı yutarcasına. “Sevmek istemiyorum!”

Duvarda birbirini yiyen gölgeler vardı. Çevremizdeki sinekler bile boğuluyordu.

Durduk ve radyoda hala o eski country şarkısının çaldığını fark ettim.

Sonra şarkı da bitti.

*

Arkadaşlarından biri, ilişki danışmanlığı yapan bir terapisti görmemiz gerektiğini söyledi. Ben her zaman mutlu bir görünüşümüz olduğunu düşünmüştüm; birçok yönden normal sayılırdık. Ama arkadaşın, mutlu çiftlerin bile kafayı yemiş olduğunu, kendimizi ne kadar mutlu hissetse de bir uzmandan destek almanın faydalı olacağını söyledi.

Bir randevu aldık ve ben konuşmak istediğim konuların listesini yapmaya başladım. Sen de öyle.

İlk terapi seansımızda, listelerimizi okuduk. Endişelerimizin tek tek ortaya çıkışı, bu sıkıcı ya da yüzeysel şikâyetler, gerçekte çok önem vermediğimizi düşündüğüm şeylere yeni bir ağırlık ekledi.

Bunlar evi temizlemek ya da marketten gereksiz şeyler almak gibi konulardı. Aslında yalnızca birbirimize attığımız küçük çakıl taşlarıydı.

Birden senin çakıl taşların, dev kayalara dönüştü; bunlar benim nasıl kaçınacağımı ya da nasıl yakalayacağımı bilemediğim ağır ve soyut şeylerdi. Dedin ki; "Bazen beni dinlediğini ama ne dediğimi duymadığını hissediyorum."

Kafamın içinde tek tek bütün kelimeleri sıraya sokup bu bilmeceyi çözmeye çalıştım. Bunu yaparken de listenin devamındaki dört dakikayı duymadım.

Ellerini kucağında bağlamış oturan terapist, uzun yüzü ve uçuşan gri saçlarıyla çayırıktan bize bakan bir atı andırıyordu.

Senin bilgisayarımı kırdığında öfkelendiğim zamanı anlatıyordun.

Hızını kesmek için konuya dalmaya çalıştım. "Bana deri ayakkabılarımı nasıl esnetmem gerektiğiyle ilgili bağırdığın zamana ne demeli? Sana arkadaşım Michele'in yanında, onlara spreyle su sıkmam gerektiğini söylediğimde çıldırıp, onun aptal bir lezbiyen olduğunu söylemiştin. Bütün bunların sende ne kadar gereksiz bir şekilde öfke yarattığını hatırlıyor musun?"

"Ama o delirdiğim bir zamandı" dedin. "İlaçlarımı bırakmaya çalışıyordum. Bunu, bana karşı kullanamazsın. Ayrıca deri ayakkabılara da öyle muamele edilmez!"

"Ya babamın arabasına binmemek için tutturduğun zamanı hatırlıyor musun?"

"O da ilaçlarımı almadığım bir dönemdeydi. Ayrıca o araba ölüm tuzağıydı."

O andan itibaren söylediğim her şey, aynı cevapla bir kenara fırlatıp atıldı; "İlaçlarını bırakmıştın!"

Belki de haklı olabileceğini; artık hiç de o kadar sınırlı olmadığını fark ettim o zaman. Bütün çakıl taşlarım (ve bazı kaya parçaları) geçmiş günlerden fırlayarak bugünkü sana doğru geliyordu. Anti-depresanların geçmişin zor günlerini yatıştırması gibi, sen de kendi tarihini tekrar yazmayı becerebilirdin.

Ben kekelemeye başlayınca, terapist bana suçlayıcı bir bakış attı. Benim bir bahanem yoktu.

Çıkarken terapistle el sıkıştık. Tekrar geleceğimizi biliyordum.

*

Terapi süremizce bir günlük tuttum. Yazdıklarımın pek çoğu muntazamdı, kolayca okunuyordu ve oldukça doğrudan bir dili vardı. Sanki kalbimi ve kafamı aynı anda çevirmeyi biliyormuşum gibi. Ama aslında numara yapıyordum.

Gerçekte kafam da kalbim de benzini bitene kadar aynı yere park etmeye çalışarak yalpalayan büyük hantal arabalar gibiydi. Apayrı varlıklardı onlar ve sürekli duman çıkarıyor ve eski makineler gibi inliyordu.

Günlüğümde, bu çatışmayı fark edebileceğin yerler yazımın gevşediği bölümlerdi. Gizli bir kodmuşçasına kelimeler birbirine girmişti. Şu gazetede editörlere sataşarak onu yakalamaları için nerdeyse yalvaran seri katil gibi. Ama el yazım kimseyle alay edemeyecek kadar korkuyla doluydu. Hangi tarafı seçeceğini bilemiyordu. Okunaklı değildi. Bu beni koruyordu.

*

Terapistteki son randevumuzdu. Arabayla eve dönüyorduk ve sana bir süreliğine evden taşınıp, ayrı bir yerde yaşamak istediğimi söyledim. Yüzünden karanlık bir öfke okunuyordu. Yağmur yüklü bulutların siyahı çökmüştü üzerine. Bir an için bana vuracağını zannettim. “Yapma!” dedim.

Emniyet kemerini çıkarttın ve koltukta bir top gibi kıvrıldın. Bedenin kendini bıraktı, yüzünü ellerinin arasına alarak titremeye başladın. O an yıkıldığımı hissettim ama nendense, senin verdiği tepki içimdeki tarifsiz acıya dayanmamı sağladı. “İkimiz için de daha iyi olacak,” dedim.

“Neden? Nereden çıkardın bunu?”

“Bilmiyorum, tek bildiğim şu an için böyle olmasını istiyorum.”

“Ben orada kalmak istemiyorum!” dedin. “Biz taşınırız, senle Vince orada kalırsınız.”

Ayrılığın getirdiği duygusal boşluk bir yana, o an bu işin bir de fiziksel zorlukları olduğunu fark ettim. Evden taşınma kısmı... Anlamadığım bir şekilde Maxine’in de seninle taşınacak olması bana çok koymuştu. Benim çocuğumu benden ayırmaya kalkıyordun sanki.

Otoyolda arabayı sürmeye devam ettim. Radyo hala açıktı ve bilindik bir kuyumcu kolyelerinin, yüzüklerinin, küpelelerinin reklamını yapıyordu. Radyoyu kısıtım ama kapamadım. Konuşmaya başladım. “Belki de bu aslında ne yapmak istediğimizi...” Konuşmayı yarıda bıraktım, ne demeye çalıştığımı bilmiyordum.

Bir yandan ağlayarak; “Bana söyleyecek adam gibi bir şeyin yoksa konuşmayı kes!” dedin.

“Özür dilerim...” dedim. “Seni seviyorum.”

“Bunu sadece söylüyorsun ama icraata gelince yeni bir şey yok! Hep bilindik, boş laflar!”

Bir an için kendimi çok halsiz hissettim, yer çekimi yok olmuştu sanki. Arabayı çok yavaş kullandığım için arkamdan biri korna çaldı. Neredeyse duruyordum. Bir araba arkamdan dolandı ve adam camı açarak “Ne yaptığını zannediyorsun salak herif?” diye bağırdı.

*

İki gün sonra, sen daha taşınmamışken, bana tek istediğinin birisinin seni taparcasına sevmesi olduğunu söyledin. Seni taparcasına sevdiğimi söyledim, seni ölümüne, öldürseye hatta canını çıkaracak kadar sevdiğimi söyledim. Ama sen yine de, bu basitçe tekrarlanan, artık anlamını, değerini yitirmiş, seni heyecanlandırmayan kelimelerden daha fazlasını istiyordun. Senin için dizlerimin üstüne çökmek istedim. Sana ulaşacak başka kelimeler bulmalıydım, savaş meydanındaki askerler gibiydim.

Ama sen, sözler değil eylem istediğini söyledin. Eylem, derken kelimeyi öyle bir vurgulamıştın ki; sanki ben anlayabiliyim diye bu kelime aramızdaki boşlukta uzayıp durmuştu.

*

Beraber yapmak istediğimiz ve üzerine konuştuğumuz her şey birden yok olup gitmişti. Zihnim bomboştu ve kalp atışlarım her saat başı yükselip alçalıyordu.

Bu kafamı iyice karıştırdı. Bir dakika boyunca senin önünde dizlerimin üzerine çökecek gibi hissederken, bir sani-

ye sonra özgür olduğumu düşünüp, olduğum yerde bir yukarı, bir aşağıya zıplamak istiyordum. Nedense bu zincirinden boşanmış özgürlük duygusu ben hep arabayla bir yere giderken ortaya çıkıyordu. Camları sonuna kadar açıp, deliler gibi bağırıp çağırıyordum.

Sonra tekrar dünyaya düştüğümü hissediyordum.

Maxine'le sen, Kaliforniya'ya gitmek istediğimize karar verdiniz. İki aylığına gideceğinizi, oraya gittikten sonra yerleşip yerleşmeyeceğinize karar verebileceğini, tüm bunlar için zamana ihtiyacın olduğunu söyledin. Maxine'i, arabada otururken görmek içimi acıttı, önüne bakıyordu ve giderken tek kelime bile etmedi. Ayrılığımızın onu yaralayıp yaralamayacağını düşündüm. Belki bize olanlar yüzünden aşka olan inancı azalacaktı.

Bir kaç gün sonra huzursuzlaştım ve kendimle ne yapacağımı bilemez oldum. Yolun sonundaki markette çalışan kızla çıkmaya başladım. Bir akşam aldığım şarapla ilgili bir yorum yaptı. "Bana da biraz ayır..." dedi. Bunu duyunca daha marketten çıkmadan onunla ilgili gündüz düşleri kurmaya başlamıştım bile.

Adı Lucy'ydi ve o olaydan sonra her gece dışarı çıkmaya başladık. Gitmekten hoşlandığı iki yeni bar vardı. Tiger Bar ve Spirits. Bunu neredeyse bir ay boyunca yaptık, seanslarımız arabamdaki üzücü okşamalarla sona eriyordu. Sonradan kocasının Irak'ta asker olduğunu öğrendim. Bana sanki hatalı olan benmişim gibi davranarak, ilişkimizi sonlandırmadan önce uzun bir söylev çekti.

*

Geç kalmış kütüphane fişlerimi hep yüzüme vururdun ama sonra bunu yapmayı bıraktın. Bu küçük bir şeydi görünüşte ama aslında kuyruk acısıydı. Beni görmemen için, geri vermekte geç kaldığım kitapları ve CD'leri başka bir kütüphaneye götürdüm. Sana kendimi göstermenin bir lütuf olduğunu düşünüyordum. Hem de oraya, ayrılığın acısına dayanamadığı, seni özlediğim için gittiğimi düşünenecektin; tüm bunlara hiç gerek yoktu.

*

Benden on altı yaş küçük bir kadınla çıkmaya başladım. Yasal içki içme sınırını neredeyse yeni aşmıştı. Bunu, bir arkadaşın yoluyla öğrendiğinde bana pedofili olup olmadığını sordun. Benden hıncını almak için böyle söylediğini bildiğimden çok üzerinde durmadım. Yine de bu soru bir an için beni rahatsız eder gibi oldu. Kız yaşından büyük görünüyordu!

Bu kıza sevdiğim birçok şeyi gösterdim. Dinlemeyi sevdiğim müzikler, izlemekten hoşlandığım filmler, yapmaktan da, yemekten de keyif aldığım yemekler... Bir süre sonra, kendimi sanki onun öğretmeniymiş gibi hisseder oldum. Kızı istediğim kalıba sokuyordum.

Belki senin daha genç bir versiyonun olabilirdi. Ama yaptığım şeyden pişmanlık duymaya başladım.

Ondan, bana yapmaktan hoşlandığı bir şeyi göstermesini istedim.

“Neden hoşlandığımı bilmiyorum,” dedi telaşla.

Kız, her ne kadar yaşından çok büyük görünse de yine de küçüktü. Bu iç hesaplaşmayı daha fazla kaldıramadım ve ondan ayrılmak zorunda kaldım.

İlk o zaman, seni tekrar görmek istediğimi hissettim. Sanki seni görmek zorundaydım.

Kısa bir süre sonra, şehrin öte yanındaki yeni evine gelme-
me izin verdin. Evde deri botlarının kokusu vardı. Bu se-
nin için vazgeçilmez bir tutkuydu, sürekli yeni, deri botlar
alırdın. Bana göstereceğin bir sürü şey vardı. Bunlar daha
önce hiç görmediğim şeylerdi. Sana hiçbir şey öğretmeme
gerek yoktu. Çoktan öğrenmiş ve hazırlıklıydın. Beni tanı-
yordun, seni tanıyordum. Yanımda oturduğun için teninin
kokusu geliyordu, o kokuyu burnuma, hafızama, ciğerleri-
me doldurmak, kazımak istiyordum.

*

Beni sabah erken aradın; “Bir an için yüksek sesle düşün-
mek istiyorum,” dedin. Gözlerimi ovuşturup saate baktım.
Saat altı mı, sekiz mi tam göremiyordum. Belki de rüya gö-
rüyordum. “Eğer beraber çocuk yapsaydık, hayatımız bu
halinden bile daha karmaşık bir hal alırdı sanırım,” dedin.
Bir şeyler söylemeye davrandım ama beni susturdun.
“Sus...” dedin.

“Düşünüyorum!” Dün akşam gittiğin basket maçındaki,
sondan önceki ikinci atıştan bahsetmeye başladın. Bugün
Today programında kimin konuk olduğunu merak ettiğini,
kahvaltıda ne yemek istediğini anlattın. Gerçekten de ses-
li düşünüyordun. Yatakta doğruldum ve cep telefonumu
battaniyeye sardığım göbeğimin üstüne koydum. Hoparlö-
rü açtım, düşüncelerin kucağıma saçılırken seni dinledim.
Sanki kafanı kesmişim de sen hala konuşmaya devam edi-
yormuşsun gibiydi.

*

Üçüncü çocuk fikrini sevmiştim. Çocuk, ikimizin bir karışımı olurdu. Ama ikimizin çocuğu olması, diğer çocuklarımıza zarar verir miydi diye düşündüm. Belki çocuklar daha önce yaşamadıkları bir yarım kalmışlık duygusuna kapılabilirdi, kendilerini ayrı yarımalar gibi hissedebilirdi. Kaybolmuş yarımalar.

*

Benim, bir tenis topu büyüklüğünde, fosforlu yeşil bir örümcek olduğumla ilgili bir rüya gördün. Örümceklerden nefret ederdin ama rüyanda benim öldürülemez kadar egzotik bir örümceğe benzediğimi söyledin. O yüzden beni gazetenin üzerine koyup, arka bahçede güneşli bir köşeye bırakmıştın. Ben de yavaşça ilerleyerek oradan uzaklaşmıştım. Ara sıra durup, arkama bakıyordum.

Beni ezmek istiyordun aslında ama her yerin kan olacağını düşünüyordun. Ezerken çıkacak o çatırtıyı ve akacak yeşil sıvıyı düşünüyordun.

Arka bahçede bir köşeye doğru ilerlerken, çimenleri perde gibi ikiye ayırdığımı söyledin. Gözlerinle helikopterler gibi üzerimde geziniyordu. Beni özleyerek uyanmıştın bu rüya yüzünden.

*

Daha önce iki kez çıktığım Carla adında bir kız vardı. Devamlı komik olmaya çalıştığı için sıkılmama neden oluyordu. Sadece onu memnun etmek için gülüyordum, çünkü onu istiyordum. Sevişmeye çok yaklaştık ama sevişmedik.

Kevin Sampsell

Bir kaç ay sonra bana, sıkıcı olduğumu söyleyen bir e-posta gönderdi. Bende, kendini öldürmek isteyen ama buna cesaret edemeyen birinin gergin ifadesinin olduğundan bahsediyordu. Onun mutluluğuna tehdit oluşturuyordum.

*

Erkek kardeşin Daniel'i, Hawthorne Boulevard' da yürürken gördüm ve o beni görmesin diye karşı kaldırıma geçtim. İkimizin durumuyla ilgili ne hissettiğini bilmiyordum, onunla o an, orada yüzleşmek de istemiyordum.

Belki de yirmi yaşına geri dönüp, bir kızdan ayrıldığımda abisinin beni dövmek için evime geldiği zamanları hatırlamıştım.

Kızın abisi benden daha ufak tefekti ama yine de onu başımdan atmadan önce, beni bir kaç kere yumruklamayı başarmıştı. Bir mağazaya girerek on dakika boyunca ayak-kabılara baktım. Tam dışarı çıkmanın güvenli olduğuna karar vermiştim ki, Daniel dükkândan içeri girdi. Kemerlerin durduğu bölümün arkasına saklandım. Daniel'i, ceketlere bakarken izledim ve birine mesaj atmak için telefonunu çıkardığını gördüm. Bunu yaparken yüzü asıktı. Belki sen de mağazaya gelirsin diye düşündüm. Bu, birbirimizden uzak durmaya çalıştığımız, en kötü geçen haftamızda olmuştu.

Daniel'in arkasını dönmesini bekledim ki kaçabileyim. Bir ceket seçerek denemek için aynaya gitti. Kapıya doğru yürürdüm ve onu görebilmek için arkaya doğru bir bakış attım. Elleri belinde, bir dizini kırmış, çenesini kaldırmış, aynada poz veriyordu. Beni aynadan gördü ama dönüp bakmadı. Yakalanmışım gibi durup ona gönülsüzce bir

selam verdim. Ayna karşısındaki pozunu değiştirdi, bana gülümsedi ve göz kırptı.

Tek bir kelime etmeden oradan çıktım.

*

Ağlıyorken seni aramak istedim. Ağladığımı duyabilesin diye. Bencilce olduğunu biliyordum ama acı çekmeni istedim.

Bazı günler yan yanayken ve beraber ağlarken kendimi iyi hissediyordum. Bu sanki tekrar sevişmek gibiydi.

Eğer beni ağlatamadığın bir gün gelirse, bu artık her şeyin bittiği anlamına gelirdi. Aşırı inişler ve çıkışlar sonunda beni hissizleştirebilirdi. Eğer gözyaşı dökmezsem bu seni artık sevmediğim anlamına gelecekti.

*

Sana mesaj atmadan veya seni aramadan ne kadar süre dayanabileceğimi bilmiyordum, bunu denemek istedim. Suyun altında nefesimi ne kadar tutabildiğimi görmeye benziyordu. Boynum geriliyor ve omuzlarım çatırdıyordu. Bedenim birbirine dolanıyordu.

Otelde, insanlarla bir araya gelmem gerektiğinde, fazla gülümsemeyerek, yüzümün hoş bir Őekil alacağı umuduyla yanağımı ısıırıyordum.

*

Sadece seviştikten sonra sigara içtiğini söyledin. Seni arada kuzenin olduğunu düşündüğüm biriyle gördüm, sigarandan derin dumanlar çekiyordun!

*

Bazen üzgün olduğunda, senin için ne yapabileceğimi sormaya korkuyorum. Beni tersleyerek, "Eğer beni gerçekten sevseydin, ne yapman gerektiğini bilirdin!" diyordun.

Bence bu adil değildi. Bilimsel olarak kanıtlanmamış bir teoriydi. Çünkü seni gerçekten seviyorum ama yine de asla ne yapmam gerektiğini bilemiyorum.

*

Ayrıyken, bir arkadaşımızın, yeni evine taşınması şerefine verdiği partide karşılaştık. Arkadaşlarımız gerildi, sanki salsa, cips ve küçük havuçların ortasında kavga etmeye başlamamızı bekliyorlardı. Ama biz yalnızca birbirimize gülümsedik, gayet medeni davrandık. Yetişkinlerin olduğu bir partiydi, hafif bir müzik çalıyordu, tüm gömleklerin düğmeleri ilikliydi. Çocuklar üst katta uyuyordu.

Arkadaşların çevreni sarmıştı, sanki seni oradan apar topar çıkarmak ister gibiydiler. Ellerini kaldırarak; merak etmeyin, iyiyim, dercesine bir hareket yaptın.

Çoğu ortak arkadaşımız olan benim arkadaşlarımsa beni sarmalamamıştı ama bana yakın duruyorlardı. Belli etmeden yan gözle bana bakıyorlardı. Sonra sana bakarak yüzlerini buruşturdular. Sonra tekrar bana baktılar. Aramızda olan biteni anlamaya çalışıyorlardı.

Gecenin uzun bir bölümünü orada geçirdik ama birbirimizle konuşmadık. Bir zamanlar oynadığımız bir oyun vardı. Öpüşmeden yüzlerimizi olabildiğince birbirimize yaklaştırıyorduk. (buna sinema öpücüğü derdik) İşte onun

gibiymi. Sen iyi görünüyordun ama sanki farklıydın da. İçinin derinliklerinde de farklı hissedip hissetmediğini merak ettim. Ben, her zamanki gibi görünüyordum. İnsanlar yavaş yavaş gidiyordu ama biz kaldık. Ellerim terlemeye başladı. Neyse ki kafam iyiydi, alkol bana güven veriyordu.

Gece yarısına yakın, Maureen yukarı çıkıp altı aylık oğluyla geri geldi. "Bakın kim uyanmış partiye gelmek için," dedi. Bebeğin gözlerinde uykudan eser yoktu.

Deniz mavisini gözleri odadaki en parlak şeydi. Ağzı yarım bir gülücük atmak için büküldü. Partide kalan konuklardan gelen ilgiyi memnuniyetle kabul etti, sonra da dikkatini annesinin bluzuna yöneltti. Bluzun düğmelerini ve annesinin sutyenini çekiştirmeye başladı.

Son kalan misafirler de hızlıca iyi geceler deyip bizi baş başa bıraktı. Kadının kocası bize kalan tatlılardan vermek istediğini söyledi. "Çocuklarınıza götürürsünüz," dedi. Orada kekin ve turtanın kaplara konulmasını bekledik. Hala aramızda tek kelime bile geçmemişti. Maureen'in süt vermek için oturup, sutyenin askısını indirdiğini görünce utanarak başımızı çevirdik.

"Bakın ne kadar da acıkmış," dedi Maureen. Bizi bakmaya davet ediyordu, biz de dönüp seyrettik. Bebeğin küçük ağzını, memeyi emen yanaklarını izledim. İkisinin de gözlerinin huzur içinde kapandığını fark ettim. Maureen, hafifçe gülerek, bebeğin özellikle sol memesini sevdiğini söyledi. "Galiba oradan gelen süt, diğerinden daha tatlı..." dedi.

Bir kaç dakika daha bebeğin süt emmesini seyrettik ve baba mutfaktan elinde paketle geldi. Her şeyi tek bir kaba koymuştu. Yanımızda dikildi. Mutlu ve yorgun görünüyor-

du. Sağ elimi açtım ve senin eline yaklaştırdım. Uzanıp elimi tuttun. Dışarı çıkana kadar el ele tutuştuk. Hala tek kelime bile etmiyorduk. Ama ellerimizi bırakırken birbirimize gülümsedik ve arabalarımıza bindik.

*

Seni yanında biriyle gördüm ve garip bir şekilde bu beni düşündüğüm kadar çok etkilemedi. Benden daha uzun boyluydu ama sarkık ve zayıftı. Gözlükleri gösterişli ve pahalıydı. Bir süreliğine ayrılmış olmamız iyiydi. Hatta bu ayrılık kalıcı bile olsa iyi bir tercihti. Belki bizim için en iyi olan şeyi yapıyorduk. Çocuklar için neyin iyi olacağı ise hala gizemini koruyordu.

Sonra senin yeni evine geldim ve konuşmaya çalışarak bir kaç rahatsız saat geçirdim. Hayatlarımıza dair isteklerimizi anlatırken zorlanıyorduk. Sanki köprüleri yakmıştık.

Çıkmama yakın sarıldık. Bana beklediğimden daha uzun bir süre sarıldın. Yumuşak nefes alış verişlerini hissedince elimde olmadan sertleştim. Neredeyse üç aydır birbirimize dokunmamıştık. Beni öpmeye başladın; sana doğru uzanınca sen de geriye doğru yattın. Dudaklarımız birbirine yapışık halde yatak odana yürüdük. Ben senin yanında gördüğüm kişiyi daha aklıma getiremeden giysilerimizi hızla çıkardık. Senin çıktığın yeni biri miydi acaba ya da onunla daha önce sevişmiş miydin? Bedeninini aşağısına doğru inerken bir yandan o adamı hayal etmeye çalışıyordum. O an için ihtiyacımız olan şeyin, kablolarımızı yeniden bağlayacak, üzerimizdeki baskıyı kaldıracak bir üçüncü kişi olduğunu düşündüm. Seni, başka bir erkeğin penisini ağzına alırken görmek istiyordum. Kafanı yana

çevirmiştin, alnın onun karnına değiyordu. İçine girip seni, göğüslerin oynamaya başlayınca kadar sert bir şekilde becerdim.

Hayatımda ilk defa seni bir âşıktan daha az bir şey olarak düşünmüştüm. Ya da belki bir âşıktan fazlası olmuştun.

*

“Anıların üzerimdeki etkisinden hoşlanıyorum,” dedim.

“Ben hoşlanmıyorum,” dedin. “Anılar beni rahatsız ediyor. Her şey bana seni hatırlatıyor.”

Telefonda konuşuyorduk, bir yandan da durumumuza bir çözüm getirmeye çalışmıyormuş gibi davranıyorduk.

“Geçen gün Mazzy Star dinledim ve bana seni hatırlattı,” dedin. “Bundan hoşlanmıyorum.”

“Mazzy Star’dan mı hoşlanmıyorsun?”

“Hayır. Demek istediğim bana seni hatırlatmasından hoşlanmıyorum. Ve o filmde. Ve o kitaptan. Ve o dondurmacıdan. Ve o gömlek. Lanet olası arabam bile seni hatırlatıyor!”

“Araban mı?” diye sordum.

“Evet arabam. Ne yaparsam yapayım...”

“Başka biriyle uzun yol seyahati yapabilirsin mesela,” dedim.

“Anılarımı başka birine transfer edemem,” dedin.

Uzun bir sessizlik oldu.

“Benimle her şeyi en önce sen yaptın,” dedin. “Buraya

önce sen geldin. Arabaya alacağım, uzun yolculuklar yapacağım yeni bir adam senin boşluğunu doldurmayacak, anılarını silmeyecek. Hatta tam tersi boşluğunu belirginleştirecek! Anılarsa asıl sahibinin kalacak...”

*

Bir gece seni görmek istedim ama telefonuna cevap vermiyordun. Kütüphanede olabileceğini düşündüm. Arabamı caddenin karşısındaki otoparka, büyük bir kamyonun yanına gizledim. Böylece çıkarken beni görmeyecektin.

Kütüphane kapandı ve hava kararmaya başladı. Konağı kapattım. Radyonun sesi kısıktı, fonda bir folk grubunun acıklı şarkısı çalıyordu. Sadece arabana yürüdüğünü görmek istiyordum, üzerinde neler olduğunu, belki bir iş arkadaşınla konuşmanı, her zamanki iyi geceler deme tarzınla iyi geceler demeni duymak istiyordum. Yirmi dakika bekledim ama sen gelmedin. Küçük otopark hastanenin yanındaydı. Solumda bir çöp kutusu vardı ve bir grup fare aceleyle bir şeyler karıştırıyordu. Fareler içinde ne olduğunu bilemediğim beyaz bir çöp torbasını parçalıyordu. Ortalığı berbat etmişlerdi. Eğer bir silahım veya tüfeğim falan olsaydı onları vururdum. Böylelikle bir şeye zarar verebilirdim. Fareler orada olduğumu fark etmemişti.

On dakika daha bekledim. Kütüphaneden iki kişi daha çıktı ama aralarında sen yoktun. Arabamı çalıştırdım ve farları açarak yavaşça otoparktan çıktım. Fareler işi gücü bırakıp bana bakmaya başladı. Camımı yarıya kadar indirdim ve torbanın en büyük parçasını kapmış olana bir bakış attım. İçimden ona, “*Tamam dostum, merak etme bu bizim küçük sırrımız olacak,*” dedim.

Yandaki mahalleden geniş, yavaş bir yol tutturdum ve arabanın orada olup olmadığını görmek için kütüphanenin yanından geçtim. Belki de beni görüp, fark ettirmeden kaçmış olabileceğini düşündüm. Tekrar otoparka döndüm, belki de farelerin ne yaptığını görmek istemiştim. Fareler de görünürde yoktu. Onları geri çağırmak istercesine, küçük öpücük sesleri çıkardım. "Herkes nereye gitti?" diye geçirdim içimden. Yalnızlık boktan bir hal alarak bedenimi kuşatıyordu. Tüm bu yaptıklarımın başka bir açıklaması yoktu. Seni özlüyordum ve bu özlemin içinde boğuluyordum.

*

Biz henüz ayrılmamışken, beraber, sarılarak uyuduğumuz gecelerin sabahında aşk yapardık. Bunun adını aşk yapmak koymuştuk.

Ayrılmınca bu başka bir şeye dönüştü. Belirsizlik ve umutsuzluk bizi bir zincir gibi boğuyordu. Sadece sevişmek için bir araya geliyorduk. Uyumak ve uyanmak yoktu artık. Başlangıç da, son da yoktu! Yarattığımız karmaşanın içinde yolumuzu bulmaya çalışıyorduk.

*

Evde yalnızca Vince'le yaşamak çok garip geliyordu. Annesine gittiğinde ise yalnız kalıyordum. Bazen uzun zamandır hissetmediğim, heyecan verici bir özgürlük dalgası sarıyordu dört yanımı. En son ne zaman bekâr olduğumu ve biriyle yaşamadığımı hatırlamaya çalıştım. 21 yaşındayken olabilirdi.

Bir gece rüyamda, büyük bir tekneye uzun bir iple bağlanmış bir borunun içinde gördüm kendimi. Teknedeki herkes inanılmaz eğleniyordu ama bazen benim olduğum tarafa doğru dönüp bakıyorlardı ve yüzleri asılıyordu. Sonunda ip çözüldü ve denizde tek başıma sürüklenmeye başladım. Çevreme bakındım ama görünürde hiç kara parçası yoktu.

Sonraki gün Vince beni odasına çağırdı. Günlerden Cuma'ydı ama okul resmi bayramdan dolayı tatildi.

"Bugün ne yapıyoruz?" diye sordu.

Ne diyeceğimi bilemedim. Hiçbir şeye tam adapte olamıyordum bir türlü. Aklımın bir tarafı istemesem de seninle meşguldü. Bir an şifonyerin üstünde Maxine'le yan yana oldukları bir fotoğrafın durduğunu fark ettim. Dönme dolabın üstünde oturmuşlardı el ele. Kalbimin ezildiğini hissettim. Vince'e, "Üzgünüm..." diyerek ağlamaya başladım. Yatağına oturdum ve elimi dizine koydum. Sessizce üzgün olduğumu söyledim. Çok çaresizdim. Hem bizi, hem de çocukları mahvediyordum. "Ne yaptığımı bilmiyorum. Her şeyi berbat ediyorum."

Bir süre öylece oturduk. Oğlumun önünde daha önce hiç ağlamamış olmamın ona kendini nasıl hissettirdiğini bilmiyorum; acıyla bana bağlandı mı, çaresizliğime acıdı mı ya da kahraman baba figürünün yerini alan bu enkaza dönmüş halim travma mı yarattı? Hızla nefes alıp vermekten tükenecek gibiydim. Dizindeki elime bakıyordu. "Merak etme, her şey yoluna girecek," dedi.

Bu ifadeyi daha önce nerede duymuş olabileceğini düşündüm. Belki de benden duymuştu. Kendimizi gerisin geriye

yatağa attık. “Bir dakika için dinlenelim,” dedim. “Beraber tavana bakalım.”

Tavanda, taşındığımızda yapıştırdığım karanlıkta parlayan bir sürü fosforlu yıldız vardı. Orada olduklarını unutmuştum. Hala parlayıp parlamadıklarını bilmiyordum.

*

Sabahları başım dönüyordu. Bazen yemek yemeyi unutuyordum. Beni görenler kilo kaybettiğimi söylüyordu.

Ben de bazen hatırlıyordum; “Ah, evet yemek yemek!”

Ellerim titriyordu. Görüş alanımın kenarlarında, karanlıkta parlayan güvelere benzeyen şekiller beliriyordu. Mantar tribi yaşıyor gibiydim. Klozette otururken banyonun halısındaki bir desen gözüme takılıyordu. Yuvarlak çiçek figürleri ve dekoratif yapraklarla süslü bir İran halısıydı. Bir tarafı yuvarlaktı, açık bir ağza benziyordu. Bana şöyle dediğini hayal ettim, “Biraz muz ye, biraz sebze ye.”

Vince’e okul için öğlen yemeği hazırladım. Oldukça yavandı; badem ezmeli ve reçelli sandviç, bir gofret ve bir elma. Büyük ihtimalle umurunda olmayacaktı ama onun hayal kırıklığına uğradığını hayal edince canım sıkıldı.

Arta kalan çırpılmış yumurtadan bir parça yedim ve bence bu yeterliydi. Kendi kendime, aç olmanın kötü bir şey olmadığını söyledim.

*

Ayrıldığımızda, günün en zor kısmı uyanmaktı. Duşa giriyordum ve küvetin giderine işerken kafamın açılmasını

bekliyordum. Kullanacak temiz bir havlum olup olmadığını düşünüyordum. Yorgun, üzgün ve acılı hissediyordum kendimi.

Sahip olduğum için kendimi şanslı hissettiğim şeyleri düşünmeye çalıştım. Beni seven bir oğlum ve düzgün bir işim vardı. Başka bir şey var mıydı, emin değildim.

Ama genç oğlumu yetiştirmek için gereken güçten ve yaratıcılıktan yoksun hissediyordum. Ona yardım etmem gerekiyordu. Benden sıkılacağından ya da uzaklaşacağından korkuyordum. Belki de mahalledeki çılgın çocuklarla takılmaya başlayıp, kurtlar gibi ara sokaklarda ve mahalle aralarındaki marketlerde dolaşacaktı.

İş yerinde, kafamı işe veremiyordum ve her şeyin kayıp gitmesine izin veriyordum. İşe geç kalıyordum, tıraş olmuyordum. Konuk rezervasyonlarını bilgisayara doğru düzgün kaydedemiyordum. Bir gün müşterilerden birinin bavulunu kaybettim ve bulmam bir saat sürdü. Benim yüzümden havaalanına geç kaldılar.

Eğer işten atılırsam nasıl bir iş yapabileceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Yolun aşağısında, eski bir içecek şişeleme şirketi vardı ve hep eğer her şey biterse, orada bir iş bulabileceğimi düşünüyordum. Bu hayali kurarken ben; o içecek firmasının koca logosunun basılı olduğu üniformasını giyiyordum, fork lift kullanıyordum veya kamyonu bir şeyler yüklüyordum. Bu düşebileceğim en alt sınırdı! Ve eğer o noktaya gelseydim, çok az maaş veren, ruhsuz bir fabrika işiyle geçiniyor olsaydım, kendimi daha da bırakıp evsiz olabilirdim. O zaman gerçekten sıfır noktasında olurdum. Duşta hissizleşeceğim o anı hayal ederek, sahip olduklarımdan dolayı aşırı şekilde şanslı olduğuma karar

veriyordum. Yarısı boş bir ev ve içinde dört beş şey olan bir buzdolabı...

Suyu kapatırken beni saran soğukluğu umursamadım.

*

Bazı günler, hep ağlayacak gibi oluyordum ve ne yapacağımı bilmiyordum. Bazense tam tersi, asla ağlayamayacağımı düşünüyordum. Öyle günlerde kendimi garip hissederek, etrafta boş bir şekilde geziniyordum. Alışveriş merkezine gidip amaçsızca dolaşıyordum. Bir şeylerin, duygusal durumumu öyle ya da böyle değiştireceğini umuyordum. Bir şey değişir belki diye, banyoya gidip aynaya bakıyordum. Bir süre sonra bu yalnızca gözlerimi acıtıyordu.

İç çamaşırı mağazasının önünde oturarak, içeri girip, çıkan kadınları hayal etmeye çalışıyordum ama duygusal durumum hiç değişmiyordu. Birçok zihinsel engelin üstünden atlamam gerektiğini hissediyordum ama o an bir türlü gelmiyordu.

Sonra oyuncakçıya girdim ve etrafımdaki sesleri dinledim. Heyecanlı bağırışmalar ve zaman zaman öfke nöbetleri. Sonunda oldu! Önce boğazımdan berbat hırıltılar çıkarttım ve burnum akmaya başladı. Sonra da gözyaşlarına boğuldum.

Ellerinde ıslak mendille gelen kasiyerlerin de yardımıyla kendimi topladım. Amaçsızca müzik markette dolanmaya başladım ve Amerikan Rock n Roll'u dinleyebileceğim bir köşe buldum.

*

Depresif olmadığım zamanlarda coşku nöbetleri geçiriyordum. Araba sürerken, geleceğim önümde zamansız bir

pencere gibi açılıyordu. Kimseye bağılı değildim, radyodaki şarkıya yüksek sesle eşlik edebiliyordum. Direksiyonu davul olarak kullanıyor ve bundan rahatsız olan var mıdır diye düşünmek zorunda kalmıyordum; tavanı yumrukluyordum. Önümdeki yolda ne bir dur tabelası, ne yol lambası ne de hız tuzakları vardı. Hiçliğin ortasında bir eve geldiğimi, evin tüm pencerelerinin açık olduğunu ve perdelerin uçtuğunu hayal ediyordum. Daha önce hiç görmediğim çok güzel bir kadın benimle sevişiyordu ve hiç bir bağımız yoktu. Sonra arabama biniyordum ve ben giderken belki de İngilizce bile bilmeyen bu kadın, yorgun bir halde kapıya dayanarak, anlayamadığım ve anlamak zorunda olmadığım kelimeler dillendiriyordu.

Bu ayrılığın sonucunda berabere kaldığımızı söyleyebilir miydik? İkimiz de beyaz bayraklarımızı kaldırıp, boş gözlerle birbirimize sallamamış mıydık?

Benim kadar istikrasız olduğumu hiç düşünmemiştim. Ortak yükümüz olan geçmişe bakacak kadar güvende olup olmadığımızı artık hiç bilmiyordum.

Bazı zayıflıkları görmezden gelmek miydi en doğrusu? Yaralarımızın orada olmadığını mı farz etmiştik? Bazı şeylerin asla toplanamayacağını öğrenmiştim. Yaralar artı zaman, eşittir yine yaralardı. Annen sana ölmeden önce, "Yaralar sonsuza kadar sürer ama aşk da öyle," demişti.

Benim yanıma tekrar taşınmak istedin. Taşındın.

Pozitive odaklanmaya çalıştık. Negatifi görmezden geldik. Hiçbir şeyin mükemmel olamayacağını anladık. Zaman artı mükemmelliğin yokluğu acaba neye eşit oluyordu? Çok da umurumda değildi, bunun üzerine fazla düşünmeyecektim. Matematikten yorulmuştum.

Akşam yatağında belirdin. Her şey daha güzeldi böyle. Hayat yoluna girer gibi oldu. Bu bir başlangıçtı. Yeni bir başlangıç...

*

Tekrar bana taşındığında, bir daha ayrılmamızın iyi olmayacağını biliyordum. Bu sefer bağlılığımız daha derin olmalıydı.

Bir gece, beni, tekrar birleşmemiz şerefine bara götürmek istedin. "Yeni açılan yer, çok hoş görünüyor," dedin. Arabamı sen kullanıyordun. Spirits'in otoparkına arabayı park ettik.

Sana daha önce oraya gelmiş olduğumu söyleyemedim, hem de bir askerin karısıyla. Bu yalnızca gereksiz bir kavgaya yol açardı. İçeri girdik. Lucy gelirse görebileyim diye köşede bir yer seçtim.

Spirits'i çok seviyordum ama bundan vazgeçmem gerekiyordu. Her şeyden şikayet etmeye başladım. İçkimin çok hafif olduğunu söyledim. Jukebox'la, neon ışıklarla ve diğer müşterilerle dalga geçtim.

Oradan çıkarken, "Bu durumda buraya bir daha geleceğimizi zannetmiyorum," dedin.

Arabaya bindik. "Holman's'a gidelim," diye teklif ettim. Her zaman gittiğimiz bir bardı, "Tamam," dedin. Otoparktan çıkarken "Buranın adı neydi unuttum," dedim.

"Spirits," dedin.

"Bence kısa ömürlü bir yer," dedim. Artık öyle olmasını umuyordum. İçinde senin olmadığın her yeri, her anı hafızamdan da, haritadan da silmek istiyordum.

*

İkimiz de işe gitmeden, bütün gün yataktan kalkıp, konuşacağımız bir gün yaşamaya karar verdik. Bazen benimle konuşacak hiçbir şeyinin olmadığını düşünürdün ama aslında yapman gereken tek şey televizyonu veya interneti kapatmak, sessizliği dolduracak başka şeyler yaratmaktı. Yavaş geçen bir zaman...

Panjurlar tamamen kapalı değildi ve güneş ışıkları içerde oynayıyordu.

Bazen bizi karanlıkta bırakıyor, bazen de aydınlatıyordu. "LSD almış gibiyim," dedin. Anksiyete için üç ayrı ilaç aldığını söyledin. İlaçların adını bir türlü hatırlayamıyordum. "Ben gerçek bir hapçiyim," dedin. "Bu benim makyajımın bir parçası."

Sırayla dinleyeceğimiz CD'leri seçiyorduk ve eski aşklarımızdan bahsediyorduk. Aramda ortak pek bir şey bulunmayan bir kadından bahsederken yakaladım kendimi. Olayı anlatırken kendimi bir anda salak gibi hissettim ama hikayeyi bitirmek istiyordum. Çünkü sonunu duymalıydın. Kadın Alaska'ya taşınmıştı ve bana altı ay boyunca aramaya çalıştığımda ulaşamadığım, yanlış bir telefon numarası vermişti.

Sen de bir türlü ayrılamayacağını düşündüğün bir sevgilini anlatmaya başladın. Bir yerlere sakladığın eski bir mektup vardı. Onu bulup bana okudun. "Onun buna değer olduğunu bilmen için," dedin. Mektubu okumaya başladın ama mektup uzundu. Bilinç akışıyla yazılmış bir hali vardı. Bazen takdir ettim, bazen de mektubun içinde kayboldum. Okumayı bırakmanı söyledim ama sen durmadın. Diğer

adamın duygularını özümsemek zorunda hissettim kendimi; o zaman seni daha iyi anlayabilirdim. Ama bir yandan da bunun senin eski bir versiyonun olduğunu hissediyordum ve anlamak istemiyordum. Senin yeni versiyonunun bende olduğunu düşündüm. Bu yeni sen yalnızca benimdi ve onu benden daha iyi kimse tanııyordu.

O akşamüstü, çocuklar okuldan gelmeden önce yürüyüşe çıktık. Bir köşede kahve içtik. Barista'yla şakalaşarak, Mocha'mın üzerine köpükten bir kalp yapıp yapamayacağını sordum. Deneyeceğini ama bazen kalp yapmak isterken bunun elmaya benzediğini söyledi.

Biz yürüyüp giderken bana, "Bir kalple, bir elma arasında pek bir fark yok!"dedin.

"Elma, bombok olmuş bir kalptir..." dedim.

Bir parka geldik ve sen salıncakta sallandın. Sallanınca mide bulanıyordu ama buna rağmen uçarcasına sallanıyordun ve ben de elbisenin altına bakmaya çalışıyordum.

Eve dönerken, "Birbirimize aşk notları yazmalıyız," dedin.

Süs havuzunun yanına oturduk. Sen kâğıt kalem aramaya başladın. İki kalemin vardı ama üzerine yazacak kâğıdın yoktu.

Karton bardaklarımızın üzerine yazmaya karar verdik. Düzgün bir şekilde yazabilmek için bardağımı titizlikle çevirdim. Titrek harflerim, geçirdiğimiz güzel günün hikayesini heceliyordu. Bir süre, omzumun üzerinden yazmamı seyrettin. Sana, bakmamamı söyledim. Sen de benim için bir şeyler yazdın ama el yazın benimkinden çok daha düzgündü.

Sonra bardakları değiştik. Yazdıklarımızı okuyup, güldük. Kadeh kaldırdık. İçtik. Bardakları eve götürüp, sakladık. Âşıktık...

*

Benim için yazdığın tüm notları hala saklıyorum. Palto-
mun cebine sıkıştırdığın tatlı sözler ve ahlaksız teklifler.
Ayrı olduğumuzda bana attığın mektuplar. Doğum günleri,
sevgililer günü, Noel kartları... Bazılarını almış, bazılarını
da kendin yapmıştın.

İlk beraber olduğumuz günlerde bir kaç gece giydiğın ge-
celik bende, hani şu büyükanne geceliği gibi dantellerle
örölü, mavi ve kırmızı çiçekler işlenmiş olan.

Sol dizinin olduğü yer biraz hırpalanmıştı. Geceliği atmak
istemıştin ama ben saklamamı istedim. Onu diğer hatıra-
larla beraber bir kutuya koydum. Geceliği tekrar bulup,
atmaya kalkıştın. Ben de, bu defa onu daha iyi bir yere
sakladım.

Diğer kız arkadaşlarımdan kalan şeylerim de var. Fotoğ-
raflar, mektuplar, bir gitar, kamp için bir termos, eski bir
takım elbise ve bir yığın şiir.

Yirmili yaşlarımdaydım. Evden eve taşınırken, lisedeki kız
arkadaşlarımla anılarını sakladığım kutuyu attım. şimdi bu
yüzden pişmanım. Tavan arasına çıkıp, kutuları karıştırır-
ken Andrea'nın bana doğru gelen büzülmüş dudaklarının
yakından çekilmiş fotoğrafına rastlamak isterdim. En vahşi
hormonal sürecimde beni seven birisi olduğünü bana ha-
tırlatan bulanık bir anı. Üniversite 2. sınıftan Mandy adın-
daki kızın, annesinin parfümüyle buram buram kokan bir

kaç mektubu da vardı. Sesini veya gözlerini hatırlamıyordum ya da ne konuştuğumuzu. Ama arabayla eve giderken onun ne kadar güzel koktuğunu hatırlıyordum. Geçmiş zamanlardan kalma anılardı ama hatırlıyordum.

Hayatımızda olan bitenleri unutmaya başladığımız bir yaştaydık. Sen benden beterdin. İlk erkek arkadaşının adını bile hatırlamıyordun. Ben de, işte tam bu yüzden anılarımı saklamak istiyordum, onları aradığımda bulabilmek için. Tabii ki iyi anılarımı... Belki bazen kalbimi kırmış olanları da. Onlardan da bir hayli vardı ve bir türlü de atamıyordum. Hep bir gün bunları toparlayıp atacağımı söylüyordum kendime.

Diğer hafta biz Florida'dayken bana aldığın büyük kum saatini buldum. 30 cm büyüklüğündeydi ve içi koyu renkli bir kumla doluydu. Kum saatini eve postalamıştık ve yolda kırılmıştı. Onunla ne yapmayı düşündüğümü bilmiyordum ama cam kırıkları ve kum içindeki kutuyu hemen alıp tavan arasına kaldırmıştım. Sanki diğer anılar gibi o da orada, kendi kendini tamir edebilirdi. Ama hala gönderdiğimiz kutunun içinde cam parçaları ve kum öylece duruyordu.

İçimden, parmaklarımı arasında gezdirmek geliyordu.

*

90'ların bir televizyon dizisini seyrettik ve daha önceden bildiğimiz esprilere tekrar güldük. Ama her zamanki kahkahalarımızın altında, rahatsız edici bir deja vu hissi vardı. Bu diziyi ben eski karımla, sen de eski kocanla seyrederdin. Üçüncü reklam arasında, artık istemsiz nostalji etrafımızdaki havayı zehirlemeye başlamıştı. Yatağa yattığımızda, neden kendimizi berbat hissettiğimizi anlayamamıştık.

Kevin Sampsell

Bir saat sonra, yataktan çıkmış, ayakkabılarımızı giyiyor-
duk. Mahallede yürümeye başladık, sonra yan mahallede
ve bir sonrakinde. İnsanların ne seyrettiğini görmek için
camlardan içeri baktık. Gökyüzünde UFO'lar, kuyruklu yıl-
dızlar aradık. Koşmaya başladık ve bahçelere girip, çiçek-
ler çaldık. Yolların ortasında hızla koşmaya devam ettik.
Terleyerek o duyguyu bünyemizden atmak istiyorduk.

*

Yemeği, sevişmelerimize katmaya çalıştık. Krema klasikti
ve bir kutu kremayı iki gecede bitirdik.

Çikolata şurubuyla da oynadık ama daha küçük dozlarda.
Çarşafı berbat etmek istemiyordun ama hevesimi kır-
madın.

Sonra bal denemeye başladık ama çok yapış yapış ve ra-
hatsızlık vericiydi. "Tıraşladığım yerlere yapışıyor," dedin.

Bir yandan parmaklarımı yalayarak, yatakta yuvarlanıp
senden uzaklaştım. Seks hayatımızı heyecanlı kılmak için,
ekstra bir şeylere ihtiyacımız var mı gerçekten diye düşün-
düm. Belki kelepçe alabilir veya bir şalınla yatağa bağlama
gibi bir şeyler yapabilirdik ama biraz yapmacık olurdu.
Yine de değişik bir şey denemenin de bir zararı olmazdı.
Hata yapmak konusunda nasıl bilinçli bir hale geldiğimizi
görmek komikti.

*

"Peruk" lafımdan hoşlanmıyordun.

Bunun, sana içinde saç olan bir kafatasını hatırlattığını söy-
ledin. Bir gün Maxine evde pembe bir perukla dolaşıyor-

du; "Peruğumu nasıl buluyorsunuz?" diye sordu.

"Lütfen öyle deme..." dedin. "Aklıma kafatası geliyor, kafatası da bana ölümü hatırlatıyor."

"Maxine, masum bir şekilde, "Ölmek nasıl bir duygu acaba?" dedi.

"Sen on iki yaşındasın, ölmek için daha yüz senen var!"

Maxine yüzünü buruşturdu. "Daha çok beklemem gerekecek..."

Onu çenesinden öptün, "Hayat güzel. Sen de başından en sonuna kadar güzel bir hayat yaşayacaksın. Bunu kesinlikle biliyorum," dedin.

Daha sonra kendini kötü hissettin ve bana Maxine'e hayatı yanlış anlattığını söyledin. Sana yanlış bir şey yapmadığını, tatlı ve güzel bir anne olduğunu söyledim. Ağlayarak uyuya kaldın.

*

Babanla futbol maçına gittin. Oyuncuların çıplakken neye benzediğini merak ettiğin için bir türlü maça konsantre olamadın. Yatakta nasıl olduklarını ve nasıl konuştuklarını hayal etmeye çalıştın. Kaleciyi burnunu karıştırırken gördün ve bu yüzden en çok ondan hoşlandın.

*

Cadılar Bayramı'nda çocukların mahalleden iki arkadaşı geldi ve onları farklı renklerdeki çarşafıya sarıp, görebilmeleri için çarşafın gözlerine denk gelen yerlerini kestik. Pac-Man'in hayaletleri oldular. Seninle ben, kartondan ya-

pılma, hantal ve sarıya boyanmış kostümler giydik. Senin-
kinde kırmızı bir fiyonk vardı ve ağzı rujla boyanmıştı. Biz
Bay ve Bayan Pac-Man'dik.

Gecenin sonunda, eve döndüğümüzde, Vince üzgün görü-
nüyordu. "Bu büyük ihtimalle gittiğim son Cadılar Bayramı
olacak. Seneye böyle şeyler için çok büyümüş olacağım,"
dedi.

"Sen hiçbir zaman yeterince büyümüş olmayacaksın," de-
dim salakça.

"Ama bu tür şeyler için yaşım geçiyor," dedi Vince. "Bütün
oyuncak hayvanlarım bodrumda. Hot Wheels bana aptalca
geliyor ama eskiden harika olduğunu düşünürdüm. Ayrıca
Star Wars posterlerimi de atmak istiyorum. Roberto'nun
duvarında yetişkin filmlerinin posterleri var."

Ağzıma bir avuç M&M şekerlemelerinden atıp, elimi di-
zine koydum. "Bunda bir sorun yok ama..." dedim. "Bu
hayatın bir parçası... Büyüdüğün zaman bile, yeni şeyleri
sevmeye başlıyor ve eskilerinden sıkılıyorsun. Daha geçen
sene artık Beatles'ı sevmediğimi fark ettim. Ayrıca postal-
ların kadınlara çok yakıştığını düşünürdüm ama şu an bu
bana biraz korkutucu geliyor." Vince önümüzdeki masaya
bir avuç şekerli mısır koydu ve mısırları kalp şeklinde diz-
di. "Geçen sene Cadılar Bayramı'nda Uyuyan Güzel'i sey-
retmiştik hatırlıyor musun?" diye sordu. Bir an için durdu
ama cevap vermeme beklemedi. "Sanırım o filmi otuz defa
seyretmişimdir."

"Bence iki yüz kere falan seyretmişsindir," diye düzelttim.

"Evet, belki," dedi. "Ama o sondu. Yani, seyrederken bunu
bilmiyordum ama artık o filmi tekrar görmek istediğimi

sanmıyorum. Uzun bir süre cadıdan korkmuştum ama artık umurumda değil. Bu büyümek değil midir?”

“Tabii, öyledir, ” dedim. “Ve bu da iyi bir şey... Scooby-Doo'dan ve Thriller'in videosundan da korkardın eskiden ama artık bizimle yetişkinler için olan filmleri seyredebilirsin.” Bir an kelimeleri tekrar gözden geçirdim; yetişkin filmleri...

Vince'i, böyle düşünceli ve melankolik görmek garipti. Artık ortalıktan toparlayıp, bodruma kaldıracaklarımız Disney filmlerini düşündüm. Bir de Vince'in dolabında yer tutan tozlanmış oyuncaklar vardı. Hiç bir şeyi atmayan küçük bir koleksiyoncuymuştu. Bir kaç gün beklemeye ve Vince okuldayken onları ortadan kaldırmaya karar verdim. Ya bodruma kaldıracaktım ya da ihtiyacı olanlara verecektim. Geçmişinin parçalarının yok olduğunu fark etmeyeceğini umuyordum. Altımızda sanki gizli bir mezarlık yatıyordu.

*

O sene Noel, diğer Noellerden farklı geçti; çünkü Vince ve Maxine o kadar heyecanlı değildi. Geçen yıllardaki gibi bir sürü şey istemek yerine, isteyecekleri tek bir şey üzerinde uzun uzun düşündüler. Sanki artık hediye isteyemeyecek kadar havalıydılar. Yaş aldıkları için de ne istediklerini kestirmek eskisi kadar kolay değildi. Birçok şey onlar için çok çocuk işi ya da çok abartılı kaçıyordu.

Noel akşamında, birer hediye açmalarına izin verdik ve tepkilerini ölçmek için onları izledik. Maxine, Missouri'deki teyzenden bir makyaj takımı aldı ve bundan mutlu olmuştu benziyordu. Vince'se, erkek kardeşinden bir çift te-

nis raketi aldı. Önce şaşırılmış gibiydi, “*Ben ne zaman böyle bir şey istedim ki?*” der gibiydi. Ben, tenis sahası olan bir spor salonuna üye olmamız gerektiğini söyleyince heyecanlandı.

Noel sabahında, benim sana aldığım hediyeği açtın. Bu yeni bir fotoğraf makinesi idi, hemen denemeye koyuldun. Makinenin timer’ını keşfettik ve hepimiz beraber fotoğraflar çektiydik. Bir ağacın önünde durduk, sıradan bir aile gibi kollarımızı birbirimize doladık.

Bu fotoğrafların, gizlice kendime aldığım hediyeler olduğunu düşündüm.

Dördüncü yıl

Kanepede oturdum ve kedinin kendini yalayışını seyrettim.

Bazen oturup, beni duş alırken seyrederdi kedi.

Bir gün kedi ve ben, senin duş almanı seyrettik. Ellerin çok zarifti. Sanki ağır çekimde yıkaniyordun. Kendimizi nasıl temizlediğimizi görmek çok ilginçti.

*

Bazı geceler seninle uzun bir süre boyunca konuşmak istiyordum. Bütün gece uyumayıp, küçücük şeyler hakkında saatlerce konuşan çocuklar gibi. Bir kaç saat veya bir kaç içki sonra sesinin kısılmasına bayılıyordum. Yaşlandığımda sesinin neye benzeyeceğini hayal ettim.

Bazen sen konuşurken kopup gittiğimi itiraf ediyorum. Kelimelerin yerine, sesinin tınısında kayboluyordum. Ama sen hep tam zamanında durup, bir anda tuhaf, çılgın ve harika bir şey söylüyordun. Daha önce hiç kimseden duy-

madığım bir şey. Bir keresinde, “*Seni bir ayı postu gibi giymek istiyorum,*” demiştin.

Sırf telesekreterdeki sesini duymak için bazen seni arardım, son da söylediğin o tatlı ‘*teşekkür ederim*’ i duymak için.

*

Bir gün eve geldim ve lavaboda bir sürü kırık tabak buldum. Kırık parçalardan bazıları tezgâhta ve yerlerdeydi. Kötü bir gün geçiriyordun ve bir şeyleri kırmanın nasıl bir duygu olduğunu anlamak istemiştin. Yatak odamızdaydın, ağlıyordun. Bir tür koruyucu gözlük takıyordun. Nöbet geçirmeden önce önlem almış olmana sevinmiştim. Maxine’in bir dersten kaldığını ve sana sormadan kredi kartını kullandığı için alt üst olduğunu söyledin. Ayrıca o sabah saçını yaptırmıştın ve saçlarının korkunç olduğunu düşünüyordun. İşe gittiğindeyse başka birinin yaptığı bir hata yüzünden senin başın belaya girmişti. Sonra akşam yemeği için yiyeceğimiz tavuğu yakmıştın ve arabanın aküsü bitmişti.

“Şimdi daha iyi hissediyor musun?” diye sordum.

“Lütfen mutfağı sen toplar mısın?” diye sordun.

Mutfağı gittim, süpürüp büyük parçaları ve küçüklerini toplamaya çalıştım. Arkama yaklaştın ve bana sıkıca sarıldın. Ellerin gömleğimi kavramıştı, bir kaç düğmem açıldı.

“Bir süreliğine burada çıplak ayakla gezme,” dedim.

“Günün geri kalanı boyunca her şeyi sen yapar mısın peki?” diye sordun. “Hala içimde bazı boktan duygular taşıyorum.”

Sana her şeyle ilgileneceğimi ve burayı da yepyeni yapacağımı söyledim. Kusacak gibi ya da borulardan aşağıya bağıracakmış gibi mutfak lavabosuna eğildin. Seni seyrettim ve bekledim ama hiçbir şey olmadı.

*

Vince okuldan eve sağ kulağında sallanan bir şeyle geldi. Bir şey saklamak ister gibi hızlıca kaçıp gitti.

“O nedir?” dedim.

“Hiç,” dedi.

Odasına gittim ama kapısı kapalıydı. Önce kapıyı çaldım, sonra da araladım. Yatağında oturuyor, çantasından ev ödevlerini çıkarıyormuş gibi yapıyordu. Kafasında bir şapka vardı ki normalde şapka giymezdi. Elimden geldiği kadar babacan bir tavırla, “Görebilir miyim?” dedim. Görmemem için kafasını çevirdi. Ben gülünce, o da sinirlice güldü. Küpeyi gördüm. Yüzündeki ifade bana bunun çok da önemli bir şey olmadığını söylemeye çalışıyordu. Hala okul dosyalarını hisşirdatarak bakınıyordu.

“Şimşek?” dedim. “Halka küpeyle başlanması gerektiğini zannediyordum. Nerede yaptırdın bunu?”

“Roberto’yla yaptırdık. O iki kulağını da deldirdi.”

Onu kızgın olmadığımı ikna etmek için elimi omzuna koydum ve sol kulağıyla sağ kulağını deldirmenin arasındaki farkı bilip bilmediğini merak ettim. “Neden o tarafı deldirdin?” diye sordum.

“Çünkü saçımı o taraf ayırıyorum ve böyle daha iyi görünüyor,” dedi. Bir kaç saniye düşündü ve galiba konuyu ne-

reye getiremeye çalıştığımı çıkardı. "Bunun öyle bir anlamı yok, artık 1980'lerde değiliz!" dedi.

Rahat görünmeye gayret ettim ama yine de kendimi biraz dışlanmış hissettim. Odasının köşesinde yaklaşık beş yıl önce karnavalda kazandığımız oyuncak ayıyı gördüm. Sıralanmış teneke kutuları devirmeyi başarıp, ayıyı onun için kazanmıştım. Adını Karnaval Ayısı koymuştuk ve eve geldiğimizde Karnaval Ayısı'nı diğer oyuncak hayvanlarıyla tanıştırmıştı. Oyuncak aileni birbirleriyle tanıştırdıkları küçük çocuk sesini hatırladım.

Vince'in kulağındaki şimşeğe baktım. Eğer çocuk olsaydım benim de isteyebileceğim bir şeye benziyordu.

*

Biz verandada otururken, sokağın karşısındaki komşularımız merhaba demeye geldiler. Bu önce bize garip geldi çünkü onlarla hiç konuşmamıştık. Komşular bizim yaşlarımızdaydı, belki bizden biraz daha gençti ama adları; Marge ve Cecil'di. Adları yaşlı insanların adlarına benziyordu. Çoğu zaman, çocuklarını ön bahçede oynarken görüyorduk. Boş duran iki katlanır sandalyeye oturmaları için onları davet ettik. Böylelikle rahatsız bir daire oluşturduk.

Marge, sana bakarak; "Size oğlunuzun, bizim çocuğumuza söylediği bir şeyi anlatmaya geldik," dedi. Bana devam etmesini ister gibi baktın. Söyleyeceklerinin iyi bir şeyler olmadığını hissedebiliyordum.

Boğazımı temizleyerek; "Nedir?" diye sordum.

Marge'in ağzı sınıksız kapandı ve söze Cecil girişti. "Oğlu-

nuz Clyde'a annesinden isteyebileceği yeni bir çubuk şeker olduğunu söylemiş.”

Midem alt üst oldu. Başıma geleceklere anlamıştım.

Cecil, sesini alçaltarak öfke ve utançla fısıldadı, “Clyde'a, şekerin adının OS olduğunu söylemiş.”

İfadesiz bir yüz takındım.

“O da annesine sordu,” diye başlayarak Marge'a baktı.

Marge “Oğlum benden OS istedi,” dedi. Ben kelimesini vurgulamış olması bana oldukça garip geldi.

“Bunu duyduğum için üzgünüm,” dedim. “Onunla bu konuda kesinlikle konuşacağım.” Arka arkaya bir kaç özür daha sıralayarak, acemice konuyu değiştirip havadan sudan konuşmaya çalıştım. İçten içe birazcık gülüyordum aslında, on iki yaşındayken aynı şeyi mahalleden bir çocuğa yaptığımı anımsamıştım.

Ve bu hikâyeyi bir hafta önce arkadaşlarımızın barbekü partisinde kafayı bulduğumda anlatmıştım. Vince yakınlarda bir yerde kriket oynuyordu ama bir yandan da beni dinleyerek eğlendiğini şimdi anlıyordum. Bazen asi gençliğin kötü şakalarının diğer jenerasyona aktarılmasını durdurmak baya zor olabiliyor.

*

Erkek kardeşinle aramızda, sana hiç anlatmadığım bir şey oldu. Dışarıda içki içiyorduk ve bana daha önce hiç bir erkekle yatıp yatmadığımı sordu. Ona bir kaç kez denediğimi ama kadınları tercih ettiğimi söyledim. Bana deneyimlerimi ve sonra seninle yatmanın nasıl olduğunu sordu. Bazen

sana çok benzediği anlar oluyordu, o yüzden bu konuyu onunla konuşmak oldukça tuhaftı. Konuyu değiştirdim.

Arabayla eve dönerken, fermuarını açıp sessizce aletini çıkardı. Elime uzanıp penisinin üzerine koymaya çalıştı ama elimi çektim. "Ne yaptığını sanıyorsun?" dedim. Fermuarını kapatmasını ya da yanımda bir daha asla böyle şeyler yapmamasına dair her hangi bir şey demedim.

"Yalnızca sana göstermek istedim," dedi. Yavaşça aletine dokunuyordu. Bir kaç dükkânın ve restoranın önünden geçerken yaptığını kimselerin görüp görmediğini merak ettim.

"Başımızı belaya sokacaksın Daniel," dedim ve daha karanlık bir sokağa girdim.

Bana arabayı kenara çekmemi söyledi. Durdum ve onu seyrettim. Yüzü seninki gibiydi ama farklıydı. Bana, sen boşalırken yüzünü seyretmekten hoşlanıyor muyum diye sordu. Ne kadar sıklıkla seviştığımızı sordu.

İyi oral seks yapıp yapmadığını sordu. "Seninkini ağzına aldığı gibi al onu ağzına," dedi.

Ona olmaz dedim. Bu sefer de onu gelirken görmek ister miyim diye sordu. "Evet," dedim ve o da devam etti. Gömleğini biraz kaldırdı, aletinin gerginleşerek boşalmasını seyrettim. Elini özenle temizledi. "Şimdi ben de seni seyredebilir miyim?" diye sordu.

"Yapabileceğimi sanmıyorum," dedim. Ama muhtemelen yapabilirdim. Kendimi onun zevk oyuncağı gibi hissettim.

Uzatarak elini bacaklarımın arasına koydu. "Sen hazır olduğunda, seni bekliyor olacağım," dedi.

*

Bir arkadaşım, ekstra paraya ihtiyacım olduğunu biliyordu o yüzden bana bir kadın spor kulübünde ek iş buldu. Kendini savunma kurslarında yardım ediyordum. Görevim, kadınların üzerine boğulmuş öfkesini boşalttığı, destekli giysinin içindeki adam olmaktı. Ama bu başlamadan önce, hayatımda gördüğüm en büyük ve güçlü kıça sahip olan asker kadın eğitmen, savunma durumunu gerektirecek bir kaç senaryo sıralamaya başladı. Söylediği her şey güçlenme ve kendini koruyabilmeye dair sakin ama giderek artan sloganlara dönüştü. Sözleriyle beni de etkilemişti. Güreş matlarında yuvarlanmaya sıra geldiğinde, şimşeklerinin çarptığı asa olmak istedim.

Bu işi yirmi ders boyunca yaptım. İlk vuruş her zaman en kötüsüydü. Belki de bunun nedeni oynadığımız senaryoydu. Eğitmene onu taciz etmek üzere arkadan yaklaşan bir sapığı oynuyordum.

Destekli ellerim tam onun ateşli kalçasına dokunacakken, hafifçe yana dönüyor ve dirseğiyle destekli kafama bir tane geçiriyordu. Sonra dönüyor ve bacakları arasına bir tekme savuruyordu. Bir yandan da, "Hayır, dur!" diye bağıriyordu. Bazı zamanlarda vahşi bir hayvan gibi çığığa benzer bir ses çıkarıyordu.

Sıra öğrencilere geldiğinde daha zevkliydi. Öğrencilerin vuruşları, çığıkları ve tekmeleri daha beceriksiz ve zayıftı ve destekli giysiden dolayı da pek canımı acıtmıyordu. Köpükten yapılmış bir kaplumbağa gibi korunaklı bir kabuğun içindeydim. Kafam turuncu renkli dev bir kaskla kaplanmıştı. Kask, dersin sonunda iğrenç kokuyordu.

Sana bu derslerden bahsettim ve bir ders alman için seni zorladım. Bu deneyimle dönüştüğümü hissettim. Birçok kadının, tacizin üstesinden nasıl geleceğini öğrendiği sürecin bir parçasıydım. Bazen profesyonel bir güreşçi gibi ağrılarımı ve düşüşlerimi abartıyordum. Ama zaman içinde kendimi tacizci rolünü daha fazla benimserken buldum. Eğitmenin kıcını gerçekten elleyebileceğim bir hamle yaratmaya çalışıyordum. Eğer bunu başarabilseydim, dersten sonra bana oyuncu ama rekabetçi bir bakış atardı ve, "Bu sefer beni yakaladın ama yarın kendini kolla," gibi bir şeyler söylerdi.

Son dersime katılmak için gizliden gizliye derse yazıldın. Eğitmen beni çağırdığında, soyunma odasından çıkarak paytak paytak yürümeye başladım ve yüzünü gördüm. Sanki kusacak gibiydin ya da korkmuştun. Sıran geldiğinde kendini, benden hayranlık verici bir biçimde korudun.

Bir profesyonel gibi beni ölesiye dövdün. Kıyafetin içindekinin ben olduğumu unutmuş gibiydin, ben başka biriydim, belki geçmişinden gelen biri, sana unutmadığın bir kötülük yapmış bir adam.

*

Bir sabah bana, 52 yaşında ölen Cynthia adındaki bir kadının ölüm ilanını gösterdin. Nasıl öldüğü yazmıyordu. İki gün içinde cenaze servisinin yapılacağını belirtiyor ve, "Onu sevenlerle beraber dolu bir hayat yaşadığını ve toplum için değerli işler yaptığını..." söylüyordu. Hala hayatta olan akrabalarının bir listesi vardı, bu listede kızı ve annesi de dâhildi. Ayrıca iki eski kocası vardı.

"Babamın bu kadınla ilişkisi olmuştu," dedin. Önümde donup kalmıştın, ne yapacağını bilemez bir haldeydin.

Arkandaki ocakta, suyu kaynayan çaydanlığın ıslığı duyuluyordu. Kalkıp çaydanlığı ocaktan aldım. “İyi misin?” diye sordum.

“Bilmiyorum,” dedin. “Bu konuda düşününce tuhaf oluyorum. Onunla bir kere tanıştım ve bu tanışma garip bir şekilde beni çok etkiledi.”

Kadının ölüm ilanının yanındaki fotoğrafa baktım. Otuzlarındayken çekilmiş gibi duruyordu. Jean ve tüylü bir kazak giyiyordu. Uzun, düz, sarı saçları vardı ve uzun inceydi, bir model olabilirdi. Ama gülüşü tuhaftı, sanki gülmeye alışık değilmiş gibiydi. “Ne oldu?” diye sordum.

Bir bardağa limon ve bal döktün, üzerine sıcak su koydun ve anılarını toparlamaya uğraşırken yükselen buharı seyrettin.

“Babam bir komitenin üyesiydi. Bir hayır kuruluşuydu ve Cynthia da orada bulunuyordu. Her hafta toplantılar oluyordu ya da babam öyle olduğunu söylüyordu. Ben 6. Sınıfa gidiyordum. Bunu gayet net hatırlıyorum çünkü 6. sınıftan nefret etmişim ve babam da bana yardım etmek için ortalarda yoktu. Bir gece evimizde bir parti vardı, ben de elimde ordövrlerin olduğu tepsiyle misafirler arasında yürümek zorundaydım. Başta eğlenceliydi ama çabucak sıkıldım. Chnthia’yla tanıştım ve onun çok hoş bir kadın olduğunu düşündüm. Takmama izin verdiği çok şirin bir şapkası vardı. Bir Chanel şapkasına benziyordu. Ben de onun zengin olduğunu, bu yüzden de şapkayı bana verebileceğini düşündüm. Ama annem beni şapkayla gördü ve hemen şapkayı Cynthia’ya geri vermemi istedi. Şapkayı verebilmek için Cynthia’yı aradım ve babamla onu mutfakta yalnız yakaladım. Mutfak dolabından bir şey almak için

uzanmıştı ve babamda poposunu kavrayıp sıkılmıştı. Bunun çok hızlı bir şekilde olup bittiğine eminim ama bana babam Cynthia'ya uzunca bir süre dokunmuş gibi gelmişti.”

“Uzunca bir süre” derken sesin çatladı ama sonra biraz güldün ve devam ettin. “Cynthia doğruldu ve babamın poposuna vurdu ve neredeyse boğuşmaya başlayacaklardı. Bence ikisi de biraz sarhoş olmuştu. Beni görmemeleri için kapının arkasına saklandım. Babamı tuhaf bir sesle, “Seni eve dönüş yolunda yakalayacağım...” derken duydum. Daha önce ondan hiç böyle bir ses duymamıştım. Beni fark edebilmeleri için sesli adımlarla yürüdüm ve mutfığa girdim. İkisi de birbirinden uzaklaştı ve ben de şapkayı Cynthia'ya verdim. Her yanımı ateş bastı ve ona ‘Artık bunu istemiyorum!’ dedim. Şapkayı benden alarak gülümsedi, gülümseyişi aynı bu fotoğraftaki gibiydi.”

İkimizde gazetedeki fotoğrafa baktık. Cenazenin adresini ve zamanını gösterdin. “Hadi bizde katılalım,” dedin.

*

Bir yerlere sakladığımız bir dizi fotoğraf vardı. Parmaklarımızda başkalarının evlilik yüzükleri varken, kabinde çektiğimiz dört adet fotoğraf. Pozlardan birinde yüzükler görünüyordu. Yüzükleri çıkarmak aklımız bile gelmemişti.

Beraber dışarı çıktığımızda insanların bizim evli bir çift olduğumuzu düşüneneceğini varsayıyorduk. Sen bana o yüzüğü, ben de sana senin taktığın yüzüğü vermiştim.

Tam bir çift gibi davranmak konusunda başarılıydık. Öyle, zayıf kişiliklerin toplamı gibi değildik. Ama bir keresinde tatlıca, heyecanla bana bir şey gösterdiğini ve yanlışlıkla beni

kocanın adıyla çağırıldığını hatırlıyorum. Yaptığın hatayı fark etmedin ve ben de hiçbir şey olmamış gibi davrandım.

Başka hiçbir fotoğrafta o yüzüklerin izi yok.

*

Hep tanımadığım birinin cenazesine gitmenin ilginç olacağını düşünürdüm. Beraber gördüğümüz ilk filmlerden biri, Harold ve Maude'dı ve ikimizde Harold'un tanımadığı insanların cenazesine gitme hobisine bayılmıştık. Ama tabii Cynthia'nın cenazesine gitmek daha farklı bir olaydı. Orada seni tanıyan insanlar olabilirdi. Onu son gördüğünden bu yana aradan yirmi yıl geçmişti. Kırkımıza yaklaştıkça, yirmi yıl olduğundan daha az bir zaman gibi görünüyordu.

Kilisenin arka sıralarından birine oturarak, Cynthia'nın eski kocalarının kimler olabileceğini keşfetmeye çalıştık. İnsanların bizimle konuşmasından korkuyorduk ama hazırlıklıydık. Anlatacak bir hikaye uydurmuştuk. Onun çok zengin olduğunu ve parasını hayır kurumlarına bağışladığını biliyorduk, biz de evsizler için çalıştığımızı söyleyecektik. Ama kimse bizimle konuşmadı.

Tabutunun yanında fotoğraflarından oluşan bir slide show vardı. Cynthia küçük bir köpeği kucaklamıştı ve köpek onun yüzünü yalarken gülüyordu... Cynthia kocaman bir pizza dilimi yiyordu... Cynthia elinde devasa bir makasla, yeni bir binanın açılışında kurdele kesiyordu... Cynthia politik şahsiyetlerle, valiler ve first ladylerle poz veriyordu... Cynthia ve kızı beraber aynı tasarımcının kıyafetini giyiyordu... Cynthia ve arkadaşları bir doğum günü partisinde şarap kadehlerini kaldırmış gülümsüyordu.

Fonda abartılı, duygusal bir müzik çalıyordu. Sanki konsepte uygun olma çabası içindeki bu müzik, notalar havada uçuşuyordu. Beni dürterek balkondaki orgcuyu gösterdin. Orgcu devasa enstrümandan çıkan seslerle kendinden geçerek ağır ağır sallanıyordu. Cilalı siyah ayakkabılarıma bakarak gülmemeye çalıştım. Yanımda gittikçe küçüldüğünü hissettim ve canını sıkın bir şeyler mi var diye merak ettim. Kolumu sert bir şekilde sıktın ve balkonun gerisini işaret ettin. Yukarı baktığımda, orgcunun baban olduğunu fark ettim.

*

Cynthia'nın cenazesi iki saatten fazla sürdü. Babanı org çalarken görünce, bizi fark etmemesi için daha arka sıralardan birine oturduk. Her methiye arasında, müziğinin abartılı tınısını duyuyorduk.

Herkes tek tek Cynthia'nın insan sevgisinin cömertliğinden, yerel okul programlarını desteklemek için harcadığı zaman ve emekten, güçlü politik duruşundan, hatta ara sıra gazetede yayınlanan makalelerinden bahsetti.

Sen sürekli arkaya bakıp duruyordun. Sanki baban oradan yürüyüp gelecek ve kürsüye çıkacaktı. Sanırım bu bir olasılıktı. Beş yıl boyunca ilişkilerinin devam ettiğini söylemiştin.

Chynthia'nın kızı, anma töreninin son konuşmacısıydı ve annesinin genç bir versiyonuna benziyordu. Bir model ve ressamdı, muhtemelen yirmili yaşlarındaydı. Ağlamaktan neredeyse konuşamıyordu. Eğer bütün kilise daha önce ağlamadıysa da, artık ağlıyordu. Biz bile ağladık ki söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştık.

*

Annen, babanın ilişkisini keşfettiğinde sen Lise 1'e gidiyordun. Eve geldiğinde onları oturma odasında birbirlerine bir şeyler fırlatırken buldun. İlk başta oyun oynadıklarını sandın çünkü yastıklar ve kanepeler fırlatıyorlardı. Ama sonra kitaplar, çerçevesiz fotoğraflar ve saksılar havada uçmaya başladı. "Beş yıl!" diye bağıyordu annen ve sen, niçin kavga ettiklerini bilmiyordun. Onlara durmaları için bağırdın. Annen, babana defolup gitmesini söyledi, sonra kafasını sallayarak, "Hayır hayır hayır... Sen burada kalıyorsun ve ben gidiyorum," dedi. Çünkü bu kapıdan çıktığında gideceğin yeri biliyorum." Bir an için odadaki her şeyin nasıl donup kaldığını ve ikisinin de yüzlerinden akan kanları gördün. Sanki birbirlerinin kafasına bir şeyle vurmuşlardı.

*

Bu olaydan bir kaç ay sonra annenle beraber taşındınız. Annen, babana her şeyi düşünmesi için tereddüt ederek de olsa bir süre tanıdı. O süre zarfında, hafta sonlarını babanla geçiriyordun. Babanın seni sahile götürüp, konuyla ilgili seninle yüz yüze bir konuşma yapmak istediği günü anlatmıştın. Baban zar zor konuşuyordu çünkü sürekli hıçkırarak ağlıyordu. Sahilin en ucunda olduğunuz halde bazen yanınızdan birileri gelip geçiyordu. "Bana âşık olan iki harika kadın var ve ben de ikisine birden âşığım," dedi sana. Sanki senden tavsiye istiyor gibiydi. Senin gözlerinin içine bakmadığını söylemiştin.

O sene Noel'den önce annenle beraber, tekrar babanın yanına taşınmışsınız. Evdeki ruh halinin garip bir şekilde de-

ğiştiğini, sanki annenle babanın mutlu oldukları zamanki davranışlarını oynamaya çalışan iki aktör gibi davrandıklarını anlattın. İşte, o zaman hap kullanmaya başlamışsın. Çoğunlukla ağrı kesiciler ve İngilizce sınıfındaki zengin bir çocuktan Ritalin alıyordun.

Babanın Cynthia'yı görmeyi bırakıp bırakmadığından hiçbir zaman emin olamamıştın. Bir keresinde erkek kardeşin sana, annen öldükten bir kaç yıl sonra onların yeniden görüşüklerini söylemişti.

*

Sen henüz kocandan ayrılmamışken bazen seni arardım. Sesinin tınısından kocanın orada olup olmadığını anlardım.

Eğer yalnızsan kelimelerinden bir sıcaklık ve bir mırıldanma dökülürdü. Eğer kocan yanındaysa daha temkinli davranırdın. Sanki beraber iş yapıyorduk. Yine de sesini duymak beni mutlu ederdi. Seni sevdiğimi söylerdim sen de; "Tamam görüşürüz," derdin.

*

Erkek kardeşin, evli bir adamla yaşamış olduğu bir ilişkiyi anlattı bana. Daniel, adama hediyeler alıyor ve notlar yazıyordu, adam da onları karısından saklamaya çalışıyordu. Bu hediyelerden bazıları adamın eve götüremeyeceği cinstendi, o yüzden Daniel hediyeleri kendi evinde tutmak zorunda kalıyordu. Ama adam ona çok sık gelemiyordu. O yüzden bir süre sonra Daniel sanki kendine hediye alıyor gibi hissetmeye başlamıştı. Bu adama için alınan hediyelerle dolu bir raf vardı. Beraber çektiydikleri çerçeveseli

bir fotoğraf, Daniel'dan ona yazılmış bir şiir, erkekler için erotik sanat kitabı, bir bilezik, iki yüz dolarlık bir şarap, bir dükkanda gördükleri ve üzerine şakalaştıkları Bir G.I. Joe figürü ve seks ve aşkla ilgili bir kaç karışık CD.

Daniel; "Bu adamla beraber olacağıma, ona ait olan şeylerle beraber oluyordum," dedi. "Böyle şeyleri saklamak zorunda olmadığın için şanslısın."

Onunla arabada geçen geceyi hatırladım ve gerçekten şanslı olup olmadığını düşündüm, gerçekten saklayacak hiçbir şeyim yok muydu?

"Bu, hediyelerin özelliğini yitirmesine neden oluyor muydu?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Hediyeler gerçek olmayan objelere benzemeye başlıyordu. Sanki hayaletlerin olduğu bir dünya da varmış gibi görünüyordu hayat o zaman. Hiç kimsenin görmesine izin verilmeyen bir müze gibiydi."

Daniel'in haklı olduğunu düşündüm ama adam için üzuldüm. Onun durumuyla, belki Daniel'la daha önce kurduğumdan daha fazla empati kurdum.

Daniel'in hediyelerin müze gibi durmasına ilişkin yaptığı yorum aklımda yer etti. Ama acınası durumu biraz daha iyileştirmek için yorumu biraz değiştirdim. *Her insan bir müzedir. Herkes bir müzedir.*

*

Çocukların yeni şeyler öğrenmesi için bazı aktiviteler planladık. Ünlü alıntıları ve bazı tarihi olayları mutfaktaki tahtanın üzerine yazıp, akşam yemeğinde bunlar üzerine konuşuyorduk. Eğer çocuklarından üzerine konuşmak istediği

Kevin Sampsell

alıntı sözler veya tarihsel olaylar varsa onlar da tahtaya yazabiliyordu.

Çocuklar sıkılana kadar buna beş hafta boyunca devam ettik. Sonra tahtaya bakmayı ve üzerine yazmayı tamamen bıraktılar. Tahta, tam buzdolabının yanında duruyordu, muhtemelen yeri doğru değildi.

Sınıırım sonra biz de konuya olan ilgimizi kaybettik. Tahtaya yazmayı bıraktık. Çocukların vazgeçtiğimizi fark edip etmediğini merak ettim. Anneler ve babalar da sıkılıyordu işte. Anneler ve babalar da meşgul olabiliyordu. Anneler ve babalar da fikir bulamayabiliyordu. Anneler ve babalar da yoruluyordu.

*

Yaklaşık aynı zamanda, çocukların bizden sıkıldıklarını fark ettim. Çocuklar artık bizimle takılmaktan hoşlanmıyor gibiydi. Artık konuştuklarımızla ilgileniyormuş gibi bile yapmıyorlardı.

Bir gün onlara; "Siz daha on sekiz bile değilsiniz," dedim. "Eviden taşınıp, kendinize bakacak yaşta değilsiniz." Dikkatlerini çekebilmek için sesime bir kızgınlık tonu kattım.

Vince ve Maxine, artık bizi harika bulmuyordu ve bu onların bizden sıkılmasından da daha acı vericiydi. Onlara sevdiğimiz grupların videolarını gösteriyorduk ve daha ikinci parçaya geçmeden çekip gidiyorlardı.

*

Dokuz yaşındayken ailemle, yani annem, babam ve ağabeyim, Japonya'ya tatile gitmiştik. Benim için o kadar fark-

lı bir deneyimdi ki yaptığımız hiçbir şeyden bir halt anlamamıştım ve basit aktivitelerden zevk almak için çabalayıp durmuştum. İngilizce konuşulan bir yerin daha eğlenceli olabileceğini düşünüyordum.

Ama annemle, babam acayip eğleniyordu; yeni kameralarıyla saatlerce çekim yapıyorlardı.

Eve döndükten bir gün sonra babam, bu görüntülerden en iyi bulduklarını videoya aktardı ve seyahatimizin video partisi için bazı arkadaşları ve akrabaları eve çağırdı. Herkes sushi yiyip, sake içtikten sonra büyük televizyonun etrafında toplanıp, videonun oynat tuşuna bastık. Seyahat çekimi, bir cümlenin ortasında başlıyordu. Bunun üzerine babam kaseti biraz geri alması gerektiğini söyledi. Alet geri sardı ve durdu; tekrar oynat tuşuna bastık. Ekran bir an için parazitlenerek titredi ve üç saniyelik tuhaf bir görüntü belirdi: Bir kadın yatakta sırt üstü yatan bir adamın devasa aletini okşuyordu.

Oda anında sessizleşti. Sonra dev bir Budha heykelinin önünde duran ailemiz görüldü ekranda ve babamın anlatıcı sesi duyuldu. "Merhaba, Japonya'daki güzel zamanlarımıza hoş geldiniz, bu bizim aile seyahat günlüğümüz."

On beş dakika sonra annem ayağa kalktı ve ağlayarak odayı terk etti.

Bir sonraki gün videoyu buldum ve tekrar o bölümü izledim. Hatta tekrar ve tekrar izledim. Kadının eli bir aşağıya bir yukarıya inip çıkıyordu. Tam olarak ne olduğunu veya bundan sonra ne olabileceğini anlayamadım.

*

Kevin Sampsell

Bir gece, ben işten çıktıktan sonra otelin barında gittik. Kafamız çok güzel olmuştu. Dj 80'lerden parçalar çalıyordu ve arkadaşlarımız dans etmek istediklerini söylediler. Kollarımı sağa sola sallayarak, bir salak gibi sııttım. Bu kadar aptalca davranmak istememiştim, o yüzden bir anda sessizleştim. Artık nasıl dans edileceğini bilmediğimi fark edince, üstüme bir kasvet çöktü. En son dans ettiğimden bu yana on yıl geçmişti. On durgun ve danssız yıl! Ellerime ve ayaklarıma tereddütle baktım. Ölmüşlerdi.

*

Vince, bazen bizimle görünmek bile istemiyordu.

Bir kafeye gittiğimizde, kalkıp başka bir masaya oturuyordu.

Target'a gittiğimizde, bütün zamanını elektronikler bölümünde geçiriyordu. Acaba çalışanlar onun bir hırsız olabileceğinden şüpheleniyor muydu?

Ona yakınlık göstermek istediğimde, babası olduğumu göstermeye çalıştığımda, elimi omzuna koyuyordum. Ama çevrede başka çocuklar olduğunda, elimi omzundan çekiyordu ve bana kötü bir bakış atıyordu. Bana göre, bu bakışı bir tek canı yanmış bir âşık atabilirdi.

*

Radyodaki Aşk Tavsiyeleri programının spikeri, her zaman üçlü seksin bir ilişkiyi yıkabileceğini söylüyordu. Ama Janelle'le yaşadığımız olay bizi daha da güçlendirdi.

Janelle'i bir partide tanıdım ve masanın altından ellerini tuttum.

Ve sonra Janelle'le uzun uzun telefonda konuşmaya başladım.

Sonra üçümüz beraber içmeye çıktık.

Sonra küçük dairemize gittik.

Sonra ben banyoya girdim. Janelle'le, ön odada birbirinize dokunmaya başladınız.

İkiniz yavaşlayana kadar diğer odada bekledim.

Sonra ben de odaya gelerek ikinizin arasına yerleştim. Hep beraber öpüşebilir miyiz diye sordum. Eller, omuzlar ve saçlar. Giysiler, düğmeler ve fermuarlar. Her şey olup bittiğinde sen ayağa kalkmış, kendine çeki düzen veriyordun. O sırada Janelle kulağıma, bunu benim için yaptığını fısıldadı.

Bir yıl kadar Janelle'le arkadaşlık yapmaya devam ettik ama hiçbir zaman onu tam anlamıyla sevedik. Sonuç olarak o da bize hiçbir şey söylemeden bir gün taşındı.

*

Beraber çalıştığın çocuklardan birinin adı Jon'du. Onun senden hoşlandığını biliyordum. Her zaman öğle yemeğine onunla çıkıyordun ve ayrılığımız sırasında da bir akşam çıkmıştınız. Ama sen, bunun bir çıkma olmadığını iddia ediyordun. Akşam yemeğine ve sonra da bir oyuna gitmişsiniz. Bir kaç gün sonra sana arkasında bir yazı kazanmış gümüş bir saat hediye etti. Şöyle yazıyordu; "*Bizim için zaman yarat. J.*"

Bana bundan bahsetmemiştin ama bir gün etrafı karıştırırken saati gördüm. Sen duştayken dolabının içini aradım.

Bir kaç gün sonra saati taktığını gördüm. Saatin, bir kız arkadaşının hediyesi olduğunu söyledin. Kız artık saati takmak istemiyormuş. Saati ilk defa görür gibi yaptım. Ben, saati incelerken gerildin. Ama yazının üstü tamamen kazınmıştı. “Üstü neden kazınmış?” diye sordum.

Omuzlarını silkerek, “Bilmiyorum, belki özel bir şey yazıyordu,” dedin.

*

Sana olan aşkımın azalmaya başladığını düşünmeye başlamıştın. Seninle eskisi gibi her şeyi paylaşmadığımı söyledin. Ne demek istediğini sordum ve sana yüksek sesle kitap okumadığımı söyledin. Ve artık senin fotoğraflarını çekmediğimi, sen banyo yaparken gelip sıcak su getirmediğimi, içme suyuna limon atmayı bıraktığımı, yatma zamanı geldiğinde eskiden yaptığım gibi ayakkabılarını bir kenara kaldırmadığımı söyledin. Yeter kelimesini çok sık kullanıyormuşum. Beraber markete gittiğimizde alışveriş arabasını bile itmiyormuşum. Ellerime bir soğukluk gelmiş. Dudaklarım kolayca açılmıyormuş. Kafam sanki başka yerlerdeymiş. Ben de sana, “Nerede peki kafam?” diye sordum.

Buna verecek bir cevabın yoktu.

*

Bir defasında, sorunlarımız üzerine konuşmak için ucuz bir otel odası tutmuştuk. Bu ilişki danışmanımıza gitmekten daha ucuz bir yoldu ve benim çalıştığım otelde bunu yapmaktan da daha kişisel bir deneyimdi.

Beraber odada kalıp en az iki saat konuşacağımız konusunda anlaştık. Birbirimize dokunmayacaktık.

İki saat sonra ter içinde kalmıştık ve nasıl olduysa odadaki yangın alarmını başlatmıştık.

“Ellerin her yanımda dolaşırken terapi yapamam,” dedin.

Ben de bunun fiziksel bir terapi olduğunu söyledim.

“Hep en doğru cevabı buluyorsun,” dedin.

*

Yatakta uzanıyorduk. Sağ elimin parmaklarını, bacaklarının üzerinde gezdiriyordum ve git gide popona yaklaşıyordum. Sonra avucumu açıp, elimi bastırdım ve elimin bir sörf tahtası olduğunu hayal ettim. Elim kalçanın kavisine uzandığında, bu sanki güzel bir dalganın vuruşu gibiydi. Hızlı bir şekilde bunu bir kaç defa yaptım. Sonra yavaşça tekrarladım. Hiçbir şey demedin. Hatta uyuya kalmıştın. Biraz da horlamaya başladın. Bir motosikletin hırıltısı gibiydi. Elimin bir motosiklet olduğunu düşündüm. Kalçanda bir rampaydı. Gözüm karaydı, uçarcasına gidiyordum.

*

Bana, yaşadığın en ağır fiziksel acının, bir kaç yıl önce güneşten yandığın an olduğunu söyledi. İşi arayarak hasta olduğunu söylemiştin, sen gününü sahilde geçirirken, ben de evde kalıp çocuklara bakmıştım.

Akşamüstüne doğru kumda uyuyakalmıştın. İki saat sonra uyandığında derin sertleşmişti ve eve geldiğinde sırtına merhem sürmem için bana yalvarmıştın.

Ecza dolabını karıştırıp bir losyon buldun. Tüpten bir parça sıkarak sırtına yaydım. Bir kaç dakika sonra kanepede kıvranıyordun. Daha da kötüleştğini söyledin. Elbiselerinden kurtulup duşa koştun. Soğuk suyu açıp, sırtını suya tuttun. "Kahretsin, yanıyorum!" diye bağırdın.

Ne yapacağımı bilemiyordum. Elimdeki losyonun üzerine okumaya çalıştığımda güneş yanıkları için olmadığını fark ettim. İçeriklerinden biri de alkoldü.

"Duş bile alamıyorum, su canımı acıtıyor," dedin. Neredeyse ağlamaya başlayacaktın. Sana bir havlu getirdim ve onu yavaşça üzerine koymamı istedin. Ben havluyu yumuşak bir şekilde omuzlarına koyar koymaz çığlık atarak yere yığıldın. Hemen elektrikli pervaneyi getirdim ve sırtına tutmaya başladım. Sense kıvranmaya devam ediyordun. "Tamam, tamam, tamam! Lütfen hadi iyileş... Hadi, hadi, hadi! Yanıyorum!"

Bir saat sonra kalktın ve kıyafetlerini giydin. "Buradan çıkmam gerekiyor," dedin. "Kafamı dağıtmam gerekiyor, arabayla dolaşacağım." Yalnız başına kalmak istediğini söyledin, ben de arabayı alıp gitmene izin verdim.

Satyricon adında bir kulübe gittin. Bir kabare vardı. Hızla içmeye başladın, alkolün seni uyuşturarak acını azaltacağını umuyordun. Yerinde oturamadın ve mekanın içinde dolanmaya başladın. Eski erkek arkadaşlarından biri oradaydı ve onunla konuştun. Dolanıp durmanın, yanma ve batma hissiyle savaşmak için sürekli sırtını germenin komik olduğunu düşünmüştü. Hala canın yanıyordu ama seninle dalga geçmesine izin vermiştin.

Birkaç içki sonra batma hissi vücudunda dolaşan yumuşak bir ürpertiye dönüştü. Derini bir yılan gibi değiştirmek is-

tiyordun. Eski erkek arkadaşına, "Sana bir şey göstermek istiyorum," dedin. Onu, daha önce bir arkadaşının sana öğrettiği yukarı kattaki gizli bir odaya götürdün. Üstünü çıkarıp, yanık sırtını ona gösterdin. Her yerin su toplamaya başlamıştı. "Gülme..." dedin.

Gülmedi. Cildine dikkatlice baktı. Elini üstüne koyarak su toplayan yaralarını patlattı. Daha sonra bana, canının ne kadar yandığını anlattın.

*

Saklamadan, herkesin ortasında ağlamamı sevdiğini biliyordum. Çocuklar küçükken, beraber E.T. filmi seyrettiğimizde ya da gazetede körlerin gözü olan köpeklerle ilgili bir yazı okurken ağlıyordum. Kafanı bana çevirdin, uzanıp kollarınla yanaklarımı sildin. Bileğinin kokusunu içime çekip, onu öptüm. Böyle şeyler yüzünden benimle hiç dalga geçmedin.

Bir defasında bana, "Senin ağlamayı sevmeni seviyorum. Senin sevmeyi sevmeni de seviyorum," dedin.

*

Vince en iyi arkadaşı Roberto'yla film hayatı yaşadıklarını söyledi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum; bakışından anlayarak, bunun hayatı bir filmmiş gibi yaşamak anlamına geldiğini anlattı.

"Her zaman bir kameranın beni çektiğini hayal ederdim. O yüzden hep ilginç ve havalı davranmam gerekiyordu," dedi. "Sonra, her yerde gerçekten kameralar olduğunu keşfettim."

Bunun paranoya başlangıcı mı yoksa hükümete güvensizlikle mi ilgili olduğunu bilemedim o an.

“Öğretmenlerimizden biri, eskiden her yerde kamera olmadığını söyledi. Sonra Roberto da bana film hayatı yaşadığını düşündüğünden bahsetti. ”

“Ben de bazen öyle yaparım. Yani bir filmdeymişim gibi davranırım,” dedim. “Ama sonuçta ekranda değilsin. Doğal davranmalısın. Tüm trafik kameraları, okuldaki, otobüslerdeki ve alışveriş merkezlerindeki kameraların hepsi güvenlik amacıyla orada...”

Vince; “Yani sence kameraları görmezden mi gelmeliyim?” diye sordu.

“ Demek istediğim her an bir reality showdaymışın gibi davranmamalısın,” dedim. Biraz gülümsedim ama onu küçümsediğimi zannetmesinden korktum.

“Ama tuhaf olan televizyondaymışım gibi hissetmediğimde kendimi üzgün ya da depresif hissediyor olmam. “San-ki şovum iptal olmuş gibi.”

*

Çocuklarla uzun bir yürüyüşe çıktık. Güzel bir bahar günüydü. Maxine’le Vince, bizden önde yürüdüklerinde elimi popona koyuyordum. Elimin altında kırmızı eteğinin yumuşak kumaşının hareket edişini hissetmeyi seviyordum. Poponu sıkıyor veya itmiyordum. Sadece dokunuyordum ve bakıyordum, ara sıra bacaklarına da gözüm kayıyordu. Baldırlarındaki kaslara, keskin bileklerine bakıyordum. Tahrik olmuşum. Kulağına; “Eve gidince seni öldüresiye becereceğim,” diye fısıldadım.

Ciddi olup olmadığımı anlamak için elini hafifçe kasıklarımına değdirdin.

On beş dakika sonra eve vardığımızda komşuların evin bahçesinde satış yaptıklarını gördük ve çocuklar gidip bakmak istedi. Cüzdanımdaki son altı doları çıkarıp Vince'ye verdim. "Bu parayla ne alabiliyorsanız, alın. Ne alacağınız konusunda anlaştığınız sürece sorun yok," dedim. Vince, "Tamam," dedi.

"Evde görüşürüz o zaman, acele etmeyin," diye bağırdım arkalarından. Aklımdan hınzırca şeyler geçiyordu ve feci tahrik olmuştum.

Sonra ikimiz eve koşturduk. Hemen yatak odasına yöneldik ama beş dakika sonra çocukların gelip, bize ne aldıklarını göstermek isteyebileceğini düşündük. O yüzden mutfağa gittik, camdan komşumuzun bahçesini görebiliyorduk. Sen külotunu çıkardın. Ben de şortumun düğmelerini açtım. Eteğini kaldırıp, ellerini lavabonun yanındaki tezgâha dayadın. Sevişmeye başladık ama bir yandan da gözümüz çocukların üzerindeydi. Çocuklar süs eşyalarına bakıyordu. Deniz kabuklarından ve tahtadan yapılmış eşyalar vardı. Eğer mutfak camına doğru baksalardı keyifli yüzlerimizle ve bir yandan onları görmeye çalışan, yarı kapalı gözlerimizle karşılaşırlardı.

Ellerim belinin üzerindeydi, seni azıcık kaldırıyordum.

Dışarı baktım ve Vince'in elinde dev bir ders kitabı tuttuğunu gördüm. İçini açıp, sayfalarını kokladı. Sonra geri koydu.

"Beni getiriyorsun," dedin. "Mutfağın ortasında geliyorum!" Lavaboya uzanıp suyu sonuna kadar açtın ve inle-

meye başladın. Buhar yükselmeye başladı ve Maxine'i bize bakarken yakaladım. Onun Vince'e bir şey söylediğini gördüm ve sonra her şey buharın içinde yok oldu.

Agresif bir şekilde kıvranmaya başladın, daireler çiziyordun. Seni daha sıkı tuttum ve sırtına ve omuzlarına odaklandım. Aşağıya uzanıp, kürek kemiklerini yalamak istiyordum. Ama sarsılıyorduk ve öyle bir şey yaparsam muhtemelen dişimi kırabileceğini düşündüm. Bir keresinde burnumu kırıyordun.

Sağ elimle göğsünü avucuma aldım. Enseni ısırmaı düşündüm. Seni masaya yatırmayı düşündüm. Seni parke taşlarının üzerinde becermeyi düşündüm. Ama yalnızca alınımı, sırtının ortasına koydum ve içine boşaldım.

Bir dakika boyunca öyle kaldık. Nefes alışverişlerimizin yavaşlamasını bekliyor ve sakinleşmeye çalışıyorduk. Uzanıp musluğu kapattın. Buhar kaybolduğunda çocukların artık bahçede olmadıklarını fark ettik. Kendimizi toparlarken ön kapı açıldı ve heyecanlı konuşmalar odayı doldurdu.

*

Kanepede oturuyorduk. Televizyonda akşam haberleri vardı. Sen, bir bilim dergisini karıştırıyordun, ben de tırnaklarımı kesiyordum. Dünya güzeli hava durumu sunucusu, ekrana geldi ve ben uzun kollarıyla, zarifçe Kanada'dan gelecek fırtınayı göstermesini izledim. Dizlerinde darlaşan ve üzerine oturan bir elbise giyyordu. Elbise onu normalden daha uzun boylu göstermişti.

"Shelia Young bu gece gerçekten iyi görünüyor," dedim.

"Ah evet," dedin. İyice görebilmek için dergiyi yüzünden

çektin. Bana bakıp kafamdaki fantezi düzeyini tahmin etmeye çalıştın. "Neyinden hoşlanıyorsun?" diye sordun.

"Hatları çok düzgün," dedim. "Sanki kilo vermiş gibi görünüyor."

"Kaç kilo vermiştir sence?"

"Bilemiyorum, beş altı kilo belki."

"Ben de bu sene beş kilo verdim," dedin. "Farkına vardığın için sağ ol!"

Uzun bir sessizlik oldu. Shelia Young'ın güzel bedeninin arkasından yayılan hava radarını seyrettin, sanki radarın kaynağı oydu. Sonra senin ekranda olduğunu hayal ettim, sıcak bölgelere, hava durumlarına ve nem seviyelerine işaret ediyordun. Seni, seksi hava durumu sunucusu haline gelirken seyrettim.

"Sen de çok güzel görünüyorsun," dedim.

*

Eski bir kız arkadaşım kafamı kurcalamaya başlamıştı. Yıllardır onu düşünmemiştim. Aradım. Telefonu açtı ama kim olduğumu bilmiyordu.

"Benim," dedim gergin bir şekilde. Neden aradığımı sordu ve ben, "Bilmiyorum," dedim.

"Söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu. "Üzgünüm," dedim. Çünkü konuşmaya başka türlü başlayamayacaktım.

"Neden üzgünsün?" diye sordu.

"Çünkü hayatını mahvettiğimi şimdi anlıyorum," diye cevap verdim.

“Hayatımı ne şekilde mahvettiğini düşünüyorsun?” dedi. Tüm konuşmalarımız bu şekildeydi ve benim ondan yorulup ayrılmanın sebeplerinden bir de buydu. Tüm konuşmalarımız uzun ve döngüsel. Çok akıllıydı ama içgüdüleri yoktu. Bunu ilişkimizin karmaşası içinde son günlere kadar fark etmemiştim.

Ona tutmadığım sözler vermiştim. Gerçekçi bir biçimde, üzerine düşünmeden romantik planlar yapıp duruyordum. Beni gereğinden fazla sevmiştii.

Hala gençtik ve üniversitedeydik. Onu kontrol etmeye çalışan varlıklı bir ailesi vardı. Avukat olacaktı. Beni görmesi yasaklanmıştı. Ailesinin sözünü dinlemek istiyordu ama onlara karşı koyması için ona yalvarıyordum. Benimle mümkün olduğunca çok zaman geçirmesini istiyordum. Altı ay boyunca beraberdik, çoğunlukla buluşmalarımız gizliydi. Ama hamile kalmıştı ve bana söylememişti. Hamile olduğu belli olana kadar bu gerçeği saklamıştı.

Ailesi durumu öğrendi ve bebeğini doğurması için onu Kanada'ya akrabalarının yanına gönderdi. Bebek yetimhaneye verildi ve ailesi kızını reddetti. İçmeye başladı. Hiç bir işte tutunamıyordu. Olaylar olana kadar bebekle ilgili bir şey bilmiyordum ama hayatının gidişatından kendimi sorumlu hissediyordum. Benimle o dönemi konuşamıyordu. Bir kaç kere denedik ama her seferinde yıkılıyor ve benden uzak durmamı istiyordu. Bir süre anlamsızca ortalarda dolaştım. Tekrar onunla bağlantı kurmaya çalışıyor ve ona hediyeler gönderiyordum. Neden benimle konuşmak istemediğini anlamıyordum. Bana hem söylediği kadar âşık olup, hem de bu yüzden pişmanlık duyarak, neden onu yalnız bırakmamı istediğini anlamıyordum. O istemese bırakmazdım onu çünkü.

Ama sonuç olarak ben de unuttum. Olay, on altı yıl önce olmuştu ve onun asla bunun üstesinden gelememiş olduğunu sonunda fark etmiştim. Ondan ayrıldığımda bu çok ani olmuştu. Sheryl'le beraberdim. Daha sonra Sheryl'le evlendim, oğlumun annesiyle. Bencil hayatıma kaldığım yerden devam ettim.

O bebeği hiç düşünmedim. Ama bir kız olduğunu biliyordum. O kıza da gidip bir gün, "Hayatını mahvettiğim için özür dilerim..." demek isterdim. Sağ elimde telefonu tutarken, bundan daha anlamlı hiçbir şey söyleyemeyeceğimden emindim.

Başka bir şey söyleyemedim. "Özür dilerim." Ve sessizlik. "Hayatını mahvettim." Ve sonra hızlı bir şekilde " Özürdilerimhayatınımahvettim." Ve yavaş, net bir şekilde, " Özür dilerim, hayatını mahvettim."

Diğer taraftan hiç ses gelmiyordu. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Eğer bu affedildiğim ya da asla affedilmeyeceğim anlamına geliyorsa bana söyleyebilecek tek bir şey daha kalıyordu, "Hoşça kal."

*

Sana, istediğin her şeyi yapacağımı söyledim.

Masada yeni bir İncil vardı. Bir nedenden ötürü arkadaşından ödünç almıştın.

"Ben yoga yaparken İncil oku," dedin.

Öylesine bir sayfa seçtim. Hikaye mağarada kızlarıyla beraber olan ihtiyar bir adamla ilgiliydi.

"İncil'de seks çok sıkıcı görünüyor," dedin. " Neden hep birilerinin onunla, bununla yattığını söyleyip duruyor?"

Kevin Sampsell

Okumaya devam ettim ve sesimi cansızlaştırıp, monotonlaştırarak fark etmeni bekledim. Yerde kıvrılmıştın.

“Hadi okumayı bırak da yanıma gel...” dedin. “Benim yanıma uzan. Bakalım nasıl hissedeceğiz.”

*

Otobüste yaşlı bir kadının, genç bir çiftle konuştuğunu duyduk. Gençler rahatsız olmuşa benziyordu ve arkalarında bir koltuğa oturmak için uzaklaştılar. Bu sefer kadın daha yüksek sesle konuştu. “Oraya gitmeyin,” dedi. “Seks günahdır ve günah da ölüm demektir. Ölümden sonra acı çekmek demektir!”

Sol elini dizime koydun. Ben de duymaman için ellerimle kulaklarını kapadım. Korumacı içgüdülerimiz iş başındaydı.

Yaşlı kadın, “İnsanlar yalnızca nazik olmalıdır!” dedi. Otobüsten indiğinde, kaldırımında yürürken bir yandan kendi kendine konuşmasını izledik.

*

Victoria’s Sreet’a gelmiştik çünkü sana yeni ve seksi bir şey alacağıma söz vermiştim. Bana hiç erotik iç çamaşırı hikâyem olup olmadığını sordun. Sana, Theresa’yı anlattım. Kendine çok küçük gelen sutyenler giydiği için göğüsleri sürekli taşıyormuş gibi duruyordu. Sonra hayatımda ilk defa jartiyer gördüğüm zamanı anlattım. Bu beraber çalıştığım anoreksik bir kızla geçirdiğim, tek gecelik bir ilişki sırasındaydı.

Yüzü çok güzel olmayan ama hayatımda gördüğüm en güzel kalçalara sahip olan bir kız arkadaşım vardı. Külot-

ları leopar desenliydi. Alınmış gibi bir ifade takındın ya da küçük gören bir ifade. Hayatımda gördüğüm en güzel kalçaların seninkiler olduğunu söylemek istedim önce ama sözlerimdeki samirniyetsizliği anlayacağını düşünerek vazgeçtim.

Seninle mağazada dolaşırken, diğer müşterileri iç çamaşırılarıyla hayal etmemeye çalıştım. İçerde bir kaç erkek de vardı ama kız arkadaşları, karıları veya metresleri bakınırken bir kenarda bekliyorlardı. Bir kaç tanesi, dalgın dalgın bakıyordu ve kredi kartlarını gergin bir şekilde işaret parmaklarıyla başparmakları arasında tutuyordu.

Deneme kabinlerine doğru biraz sapıkça baktım. Bazı sutyenlerin, birçok kadının göğüslerine ve göğüs uçlarına değmiş olmasının tuhaf bir şekilde erotik olduğunu düşündüm. Beğendiğim sutyenleri sana gösterirken biraz tedirgindim çünkü ilişkimizin başlarında sana bir t-shirt aldığında çok kızdığını hatırlamıştım. Senin için alışveriş yapacak kadar seni iyi tanımadığımı söylemiştin. Erkeklerin kadınlar için alışveriş yapmaması gerektiğini ama kadınların erkekler için alışveriş yapabileceğini söylemiştin.

Aniden, “Aklıma başka bir iç çamaşırı hikâyesi geldi!” dedim. Aslında bunun durumu daha da kötüleştireceğini fark etmemiştim.

“Anlat bakalım,” dedin.

“Benim için en hatırlanmaya değer olanı...” dedim dikkatlice; “Annemden aldığım, ipek iç çamaşırıları.”

Bu sanki bu çok önemsiz bir şeymiş gibi, “Ya...” dedin. “Ne olmuş onlara?”

Kevin Sampsell

Bunu anlatabilmenin komik bir yolunu aradım. “Onlarla otuz bir çekiyordum.”

Başımın belada olmadığını vurgulamak için biraz güldün.

“Ve onun sutyenlerini koklardım,” dedim.

“ Bu bir şey değil,” dedin. “ Ben de babamın iç çamaşırlarını koklardım.”

Sana, benim iç çamaşırlarımı da koklayıp koklamadığını sormak istedim ama bir tarafım bu sorunun cevabını bilmek istemiyordu.

*

Formaldehit’in ne olduğunu bilmediğimi fark ettim ama senin de bildiğini sanmıyordum. Mahalle barına gitmiştik, kafaları çekiyorduk.

“Formaldehit, boyayı çıkarmak için duvarlara sürülen bir madde,” dedin.

“Çok yüksek dereceli alkol gibi,” dedim. “Hatta bence onu, dağılmasın diye ölü bir insanın üzerine sürebilirsin.”

“Kavanozların içindeki ölü bebekleri düşünüyorsun,” dedin.

Barın arkasındaki şişelere gözümü kısıp bakarak formaldehit aradım. Bir şişenin içinde köke benzer bir şey vardı ve ölü bir bebeğe benziyordu. Midem bulandı.

“Ellerini bir küvet dolusu formaldehite sokarsan ne olur acaba? Ellerin genç kalır mı?” diye sordun.

“Öyle bir işe yarayacağını sanmıyorum,” diye kekeledim. Genç derken neyi kastediyorsun ki zaten?

“Bozulmamış bir çift ele sahip olmak komik olurdu,” dedin. Meksika biramdan büyük yudumlar alarak seni bozulmamış ellerle düşündüm. Güzel, genç ve bozulmamış eller.

*

Bazen uykuya dalmak için uyku hapi kullanman gerekiyordu ve bu da tuhaf şeylere yol açıyordu. Aşırı yiyordun ya da hafıza kaybı yaşayabiliyordun.

Bir sabah uyandık ve birinin eve girip her şeyi kırıp döktüğünü zannettik. Her yerde kirli bulaşıklar ve yarısı yenmiş yemekler duruyordu. Koridor ve yatağımızın çevresi bile bunlarla doluydu. Cheetos, banyoda şarapnel parçaları gibi yerlere dağılmıştı. Bir kavanoz turşu mikrodalganın içindeydi ve donmuş bir Burrito tost makinesinin içine sıkıştırılmıştı. Tost makinesinin ikinci bölümünde ise bir parça salam vardı.

“Geçen gece herhangi bir şey duydun mu?” diye sordum.

“Yatıp, taş gibi uyudum,” dedin.

Çocuklar kalkmış televizyon seyrediyordu, sanki bu durum onları rahatsız etmemiş gibiydi.

Maxine; “Dün akşam annemle garip bir yemek deneyi mi gerçekleştirdiniz?” diye sordu.

Yatak odasından çıktın, gözlerini ovuşturup, ilacın üzerini okumaya başladın. Parmaklarında Cheetos kırıntıları vardı.

*

Noel için ailenin çiftliğine gittik. Maxine’le Vince’e playstation hediye ettiler. Hediyelerimiz açtık ve bütün sabah sa-

nal tenis oynadık. Akşamüstü mantar yemeye karar verdik. Bu, akşam yemeğinden hemen önceydi.

Bir saat sonra arkadaşlarımız bizi alacaktı ve gece dışarı çıkacaktık. Ben hindi ve patates püresi yiyordum. Birden mantarların tat alma duygumu yok ettiğini fark ettim. Normalde sevmediğim birçok şeyi tabağıma doldurdum, dolma, yaban mersini, kalamar... Sonra yüzümde en ufak bir ifade değişikliği olmadan hepsini yedim. Acılı bir sos isteyip, babanı acılı sos yeme yarışına davet ettim. Bir bira içti ve kalın kazağının içinde terleyip durdu. Gülüyordum ve suyumdan küçük yudumlar alıyordum. Bunu kahve izledi. Birden rüzgar camları dövemeye başladı ve gökyüzünden nazlı nazlı süzülen kar taneleri belirdi camda. Arkadaşlarımız bizi arayarak, gelip alamayacaklarını söylediler çünkü çoktan kar diz boyunu geçmişti. Camdan dışarı bakarken elinde telefonla öylece duruyordun. Ama telefonun ucunda konuşan kimse yoktu.

O sıralarda henüz sağ olan annen arkanda duruyordu ve ne yaptığını anlamaya çalışıyordu. Sana, "Alo?" dedi ve sen telefonda annenle konuşmaya başladın. Yanına geleerek telefonu elinden aldım ve anneni görmem için yüzünü ona çevirdim. Gülme krizine yakalandın, önce çok komik bir şeye güler gibiydin ama daha sonra deli gibi gülmeye başladın. Gülüşün sanki tersten duyuluyordu: ah-ah-ah-ah-ah... Seni oradan uzaklaştırmaya çalıştım, belki arkadaki eski yatak odana gidebilirdik ama ben de krize girmek üzereydim. Yüzüme delice bir sırtış geldi ve omuzlarımı kamburlaştırdım. Evin çevresini kar fırtınası sarmıştı. Kafamız mantarla güzel olmuşken evde, ailenle ve bizim çocuklarla mahsur kaldığımızı fark ettim. Baban

ne olup bittiğini anlamış gibi kafasını iki yana sallıyordu. Ama annen en masum kasaba aksanıyla sana, bu kadar komik olan şeyin ne olduğunu sordu.

Eski odana geldiğimizde bir oyun planı hazırlamaya çalıştık. İçeride, akli başındaki aileyle birlikte kalamazdık, o yüzden onlara ineklere bakmaya gittiğimizi söyledik.

İneklerden ikisi barınaktaydı ama biri hala fırtınanın ortasında dolanıp duruyordu. Daireler çiziyordu ve sanki bundan hoşlanıyor gibi bir hali vardı. Rüzgârda yalpalayarak onu barınağa sokmaya uğraştık. Ama son anda çayırın ortasına gerisin geriye kaçtı. Rüzgârın içinden “Karlarda dolaşmayı seviyor!” diye bağırdın. Üstüne tırmanıp, sırtına bindin. “Hadi gel,” dedin. Ben de ineğin üstüne çıktım ama battaniye gibi kendimi ineğin üstüne kapattım. Ellerini saçlarımın arasında gezdirdin; gözlerim yarıya kadar kapalı, beyaz dans pistinin üzerinde ineğin dans etmesini seyrettim.

*

Bir gece, Maxine’i tatlı yemek için Dairy Queen’e götürdüm. Vince annesindeydi ve sen, o gece geç saate kadar çalışacaktın. Kendime sıcak çikolata soslu kek volkanı gibi bir şey söyledim. Maxine, kendine külah dondurma aldı. Dondurmanın çilek kaplı kabuğunu dikkatlice yerken bir yandan da menüdeki kalori listelerini inceliyordu. “Senin yediğin 5.000 kalori,” dedi. “Benimkiyse yalnızca 340.”

Elinden listeyi kapmaya çalıştım ama başaramadım. “Belki birazını anneme ayırmalısın,” dedi.

“Elimde değil, kendimi tutamıyorum,” dedim. Kekin üstündeki kremadan ve çikolata sosunda büyük bir parça daha

aldım. Ama sözleri üzerimde bir etki bıraktı. Gerçekten de doymuş gibiydim. Maxine'le baş başa konuşmak için fazla fırsatım olmuyordu.

O yüzden sohbetin rahat bir akışta sürmesi için biraz zaman gerekiyordu.

“Okul hayatın nasıl gidiyor?” diye sordum.

“Fena değil,” dedi. Bu genellikle konuşmak istemediği zaman verdiği bir cevaptı.

“Müzik grubunuz nasıl gidiyor peki?”

“O da iyi gidiyor,” dedi.

“Vincent'i öğle yemeklerinde ya da koridorda falan görüyor musun hiç?”

“Sekizinci sınıflar ve yedinci sınıflar ayrı zamanlarda öğle yemeğine çıkıyor. Ama tabii onu ara sıra dolapların orada görüyorum. Arkadaşım Phoebe, onun hoş olduğunu düşünüyor ama bunu Vincent'a söylemedim.”

Bir kız Vincent'ı çekici bulduğu için bir an gurur duydum. Phoebe'yle ilgili daha çok soru sormak istedim ama konuyu da değiştirmek istemiyordum.

“Vincent'ın çok arkadaşı var mı?” diye sordum.

“Beni ajan olarak işe mi almak istiyorsun yoksa?” diye sordu.

Kekimden bir parça daha aldım ve erimiş dondurmayı da kaşıkladım. Vince'le konuşmak Maxine'le sohbet etmekten çok daha zordu ve Vince'in sosyal hayatını çok merak ediyordum.

Maxine'in yüzü ciddileşti. “Beni bu yüzden mi buraya getirdin? Ona biraz dondurma veririm ve o da bana Vince'in

sorunlarını anlatır diye mi düşündün? Duymak istediğin bu mu yani?”

Film Noir’da başrol oynuyormuşuz gibi hissettim. Ne diyeceğimi bilemedim. Klişe yağmurluğuma ve siyah ayakkabılarıma baktım. Sağ elimdeki kaşığı tatlının üzerine düşürdüm ve dudaklarımı sımsıkı kapadım. Yıllardır sigara içmemiştim ama parmaklarım sanki bir sigara tutuyormuşum gibi titredi.

Canım, dışarıdaki gökyüzü kadar siyah bir kahve istedi. Bu önümde oturan on iki yaşındaki kız, bir an için bana tanımadığım biri gibi geldi. Bakışlarını bana doğrultmuştu. Başka bir şeyler demesini, kelimelerin ağzından dökülmesini bekledim. Ama o benim cevabımı bekliyordu, tüm kartlarını açmıştı. Dondurma parmaklarından akıyordu.

*

Arabayla dolaşıyorduk ve radyoda 80’ler çalıyordu. Çalan şarkı Sexy and Seventeen’ di.

Sana, bir zamanlar Stray Cats’i çok sevdiğimi ve ilk iki albümlerini aldığımı söyledim.

Onları tam hatırlayamamıştın. “Ama erkek kardeşim dinliyordu galiba, bir sürü kaseti vardı.”

Supertramp’ten bir parça çalmaya başladı. “Take The Long Way Home.”

“Bu şarkı bana 70’lerden çok 80’leri hatırlatıyor,” dedim. “Hep bu şarkıda, ‘karı-koca’ kelimelerinin geçmesini tuhaf bulurdum. Çünkü rock grupları evlilikten fazla söz etmez genellikle.”

Elinle dizime hafifçe vurarak, "Belki o yüzden bu kadar hüznü geliyordur kulağa," dedin. Biraz güldük ama haklı olduğunu fark ettim. Şarkı, karısının adama bir mobilya gibi davrandığından bahsediyordu ve sonra da kadın, adamın delirdiğini söylüyordu.

Her şeyi şarkının adı anlatıyordu aslında. Eve giderken uzun yolu seçmesi gayet doğaldı.

*

"Breakfast in America" şarkısını hayal ettim. Kadın garson elindeki tepsiyi başının üzerine doğru kaldırmıştı, tepside bir bardak portakal suyu vardı; arka planda New York'un gökdelenleri ve ikiz kuleler görünüyordu.

Bu şarkıyla ilgili bir sürü anım vardı ama şarkının olduğu kaset kuzenimindi.

Birden içimden nedensiz ağlamak geldi. Vince'in ileriki yaşlarda müzikle ilgili anıları olacak mı acaba diye düşündüm. Notalar, ritimler, şarkı sözleri kokular gibi insanı geçmişe götürüyordu. Bana baktın ve ruh halimin değiştiğini fark ettin hemen. Elton John'dan bir şarkı geldi. "I Guess That's Why They Call It the Blues." Koltuktan öne doğru eğildin ve ellerini yüzüne koydun. Gülüyor muydun, ağlıyor muydun emin olamadım. "Umarım Maxine'e bir şeyler hissettiren şarkılar vardır," dedin. Elimi sana uzattım ve sen de elimi tuttun. Avuç içlerin ıslaktı. "Kahrolası Elton John," dedin.

Birbirimizin içine geçmiş duygularımız vardı. Aklımdan ne geçiyorsa senin de aklından aynı şey geçiyordu ya da tam tersi. Sen düşünüyordun, ben söylüyordum. Çift beden,

tek ruh gibi olmuştuk. Yılların bize hediyesi olmalıydı bu. Güzel ve anlamlı bir hediye...

*

Bana, insanların sex partnerlerini olduğundan daha çekici bulduklarına dair bilimsel bir çalışmadan bahsettin. Geçmişteki bazı kız arkadaşlarımı yeniden gözden geçirdim ve muhtemelen bu çıkarımın doğru olduğuna karar verdim.

Uzun bir süre sanki başka insanlarmışız gibi birbirimize baktık ve karşılıklı çekicilik derecemizi değerlendirdik. Aklıma beraber olduğumuz ilk akşamlarımızdan biri geldi. Alışveriş merkezinin devasa otoparkında, arabamın içindeydik. Arabamın silecekleri çalışmadığından yağmurun dinmesini bekliyorduk. Ama yağmur daha da şiddetlendi ve damlalar arabanın üstüne davul solosu gibi vurmaya başladı. Bazen yanımızdan başka arabalar geçiyordu ve farları gülümseyen yüzünü aydınlatıyordu. Yağmur, camlardan aşağı şelale gibi akıyordu ve yüzüne yansıyan ışıklar sanki seni eritiyordu. Ama senin gülümsemem git gide büyüdü. Burada tıkilıp kaldığımız için çok mutluyum der gibiydin. O an muhtemelen sonsuza kadar beraber olacağız diye düşündüm. 90'ımıza kadar yaşayıp, öldükten sonra da cennete veya o tarz bir yere gidip tekrar kaldığımız yerden devam edecektik. Yağmur ve gelip geçen ışıkların altında arabada oturduk ve sonsuza kadar öyle kalmak istedik. Tam o noktada moleküllerimiz, hücrelerimiz ve DNA'mız birleşti.

Bilime inanıyordum. Yüzündeki gülümsemeye inanıyordum.

*

Vince, küçükken durmadan konuşurdu. Bir şeyler hakkında bir hikâye anlatmaya başlardı ve sonra hikaye fantastik bir şeye dönüşürdü. O kadar çok konuşurdu ki bazen kendini kaybederdi; biraz daha az konuşmasını söylemek zorunda kalırdım. Ama acımasız davranmak istemezdim, “Hikâyen çok iyiymiş Vince, bize sonunu anlatsana,” derdim.

Bir yerlerde dördümüz birden arabadayken, Vince hemen yeni bir hikâye anlatmaya başlardı ve hepimiz onun nefes almadan yarım saat boyunca anlattığı hikayeye kilitlenirdik. Seninle ben, yol çizgilerinde, gökteki bulutlarda ve çevredeki görünümünün içinde kaybolurduk. Maxine, önceleri ilgilenirdi ama sonrasında sinirlenerek, top olup kıvrılırdı.

Vince, delikanlılık çağına gelince ailesinden bilgi kaçırmaya gizlice yemin etmiş gibi davranmaya başladı. Konuşmalarımız benim sorularım ve onun tek kelimelik cevaplarıyla sınırlı bir hale geldi.

“Bugün okul nasıldı?”

“İyiydi.”

“Ev ödevin var mı?”

“Biraz.”

“Bugün öğle yemeğinde Roberto’yla mıydın?”

“Evet.”

“Basketbol oynamak ister misin?”

“Hayır.”

Bir gün çamaşırları bırakmak için odasına girdim. Bilgisayarda çalışıyordu. Ödev hazırlıyordu. Odası karanlıktı, ben

de ışıkları yaktım. Sertçe, "Işıkları yakma!" dedi. Ses tonu beni rahatsız etti. "Rahat ol biraz, sana yardımcı olmaya çalışıyorum," dedim. "Ama ben böyle iyiydim," dedi. İyi bir babada bulunması gereken, hazırda verebileceğim sakın bir cevabım yoktu. "Bu kadar sinir bozucu olmak zorunda değilsin!" deyiverdim. Işığı kapattım ve çıktım. Gecenin devamında birbirimize soğuk davrandık.

Pazar sabahıydı. Kahvaltı için omlet yapmıştık. Vince, kahvaltıdan hemen sonra doğru odasına gidip bilgisayar oynamaya başladı. Odasına girdim ve yanına oturdum. Otoriter bir tavır takınıp, bir an için oyunu bırakmasını söyledim. "Benimle dün geceki gibi konuştuğunda bundan hoşlanmıyorum," dedi. "Kendimi kötü hissetmeme sebep oluyorsun."

"Tamam," dedim.

"Ödevlerine önem verdiğine seviniyorum ama biraz daha nazik olabilirsiniz."

"Özür dilerim," dedi.

"Sorun değil," dedim. Ve elimde olmadan güldüm. Belki küçük bir zafer kazanmıştım ve ufak bir ders vermiştim. Ayakkabıdan çıkan ufak bir taşı. Ya da belki onun bana verdiği, "Işığı kapa! Beni yalnız bırak!" tepkisinin, benim de birilerine vermek isteyebileceğim bir tepki olduğunu fark etmiştim.

Kolumu ona doladım ve sıkıca sarıldım ama onun sarılması biraz baştan savmaydı. Oynadığı oyundaki karakterlerden birinin sesini duydum "Teğmen! Teğmen! Misyonumuza başlamalıydık, Teğmen! Ne yapıyorsunuz?"

Beşinci yıl

Bütün gün sıkıntılı görünüyordun ve gece olduğunda bana ölümlerin bizi cennetten veya her neredelerse oradan seyredip seyretmediğini merak ettiğini söyledin. Sessiz gecelerde böyle şeylerden konuşurduk.

“Araba kazasında ölen, eski komşum Mike da her yaptığımı görebiliyor mudur ya da sadece akrabalarım ve beni seven insanlar mı beni görüyor?” diye sordun.

“İyi bir soru,” dedim. “Ama bence cennettekiler bizi yalnızca dışarıda veya açık bir alanda görebiliyorlardır.”

“Belki cennet, insanları seyredebiliyor olmaktan ibarettir. Röntgencilik gibi,” dedin. “Ve belki de cehennemde insanları göremiyorsundur ve bu yüzden orası çok acı vericidir.”

Önümüzdeki sehpa gazetesinin ölüm ilanları sayfası açıktı.

“Babam beni izliyor mudur acaba?” dedim. “Özellikle de ben mastürbasyon yaparken ya da banyodayken. Ölümler bağırsak hareketlerimi görebiliyor mudur sence?”

“Cennette bir sürü tuvalet kamerası olduğunu düşün!”

Son bir kaç günde ölen insanların fotoğrafına bakarken bunu düşündük. Ölüm ilanları tam altı sayfaydı.

Elimi tuttun ve bir yerlere gitmemiz gerektiğini söyledin. Bir ortaokulun olduğu yere kadar bir kaç sokak yürüdük. Ilık bir geceydi. Çimli oyun sahasında yürüdük ve kenara atılmış bir frizbi bulup, birbirimize atmaya başladık. Ortasında kocaman bir deliği vardı ve karanlıkta parlıyordu. Sonra bana doğru koştun ve üstüme devrildin.

Pantolonunu çıkarmaya başladın ve sana katılmamı istedin. Birbirimize sıkıca sarılarak, karanlıkta seviştik. Üzerimizde kocaman, parlak, yıldızlarla dolu bir gökyüzü vardı ve bütün cennet bizi seyrediyordu. Dünyada nasıl olduğumuzu, birbirimizi ne kadar tutkulu sevdiğimizi onlara gösterdik.

*

Aşkımız hiçbir zaman tam olarak eşit değildi. Birbirimize duyduğumuz hayranlık, ev işi döngümüze benziyordu. Bazı aylar birimiz her şeyi yapıyorduk ve sonra duygular yer değiştiriyordu. Her zaman kimin sırası olduğunu (daha çok aşık olduğunu) anlamak kolaydı. Birimiz akşam yemeği yapıyor, banyoyu temizliyor, çamaşırları ayırıyor ve takvimdeki aktiviteleri takip ediyordu. Tüm bu sorumluluklar yerine getirilirken, diğerimizin ne yaptığını hatırlamıyordum ama tek bildiğim, bir süre sonra biriken suçluluk duygusu tekrar başa dönmek için gerekli enerjiyi sağlıyordu.

Bu vardiya değişimi devam ettikçe kendimizi iyice istikrarsız hissetmeye başladık. Benden sıkılmaya başladığından endişeleniyordum, belki artık benden vazgeçiyordun.

Bir gece yataktayken uyanık mı, yoksa uyuyor mu olduğunu bilmeden, “Beni bırakıp gideceksin. Çoktan kayıp gittin bile. Benim önüme geçtin. Ya da başka bir tarafa... Göremeyeceğim bir yere gittin... Seni özlüyorum...” dedim.

Karanlıkta nefes alış verişini dinledim. Değişmedi.

*

Bir mağazada, eski bir arkadaşını gördüğünü ve bizim hala beraber olup olmadığını sorduğunu anlattın. Hala beraber olduğumuzu söylediğinde, sana hayal kırıklığına uğramış gibi bir bakış atmış. Bir kaç sefer ayrıldığımızı ve düzenli olarak terapiye gittiğimizi söylemişsin ona. Seni teselli etmek amacıyla gülümseyerek gözlerinin içine bakmış. Elini koluna koymuş, bileğini hafifçe okşamış. Arkadaşın, lisedeki aşkıyla yirmi seneyi aşkın bir süredir evliydi ve hayatı her sene daha da acıklı bir hal alıyordu.

“Sana kendini iyi hissetmen için ne yaptı bugüne kadar?” diye sormuş.

Sana nasıl çiçekler aldığımı, özürler dilediğimi, seni açlıktan ölen biri gibi nasıl çırılçıplak soyduğumu hatırlamışsın. Ama hepsi bu kadar... Arkadaşına bunun ayrı zaman geçi-rip, her şeyi yoluna koymakla alakalı olduğunu söylemişsin. Ama aklının bir köşesinden bazı sinir bozucu düşünceler geçmeye başlamış ona bunları anlatırken. *Bu olabileceğimin en iyisi... O zamanlar neden mutsuz olduğumu hatırlayamıyorum... Her zaman basit şeylere aşırı tepki vermişimdir... Ben kendimi kimseye kanıtlayamıyorken neden biri bana kendini kanıtlamak zorunda olsun ki? Faturalara ve kiraya yardım edecek birinin olması iyi... Yalnız başıma ölmek istemiyorum.*

Arkadaşın sana sarılmış ve sana hoşça kal demeden önce kulağına, her şeyi yoluna koyacaksın gibi sıradan bir şeyler söylemiş. Alışveriş yapmaya devam etmişsin ama içten içe utanç ve öfkeyle doluyormuşsun. Kasaya gittiğinde arkadaşının ilişkiler, selülit, rehabilitasyondaki film yıldızları başlıklarıyla, gösterişli bir dedikodu dergisini karıştırdığını görmüşsün. Gözleri parlıyormuş ve ağzı hafif aralıkmış. Derginin içine dalıp herkesin hayatını düzeltmek ister gibiymiş.

Yalnız ölmeyi istemediğin için mi yanımdasın gerçekten? Oysa ben bunun bir aşk hikâyesi olduğunu sanıyorum. Bizim tutunabileceğimiz, anlatabileceğimiz bir hikâyemiz var; biz varız. Sen, ben ve aramızda anlatılacak bir aşk var...

*

Vince'e gitar dersi vermesi için bir hoca tuttuk. Yetenekliydi. Bir kaç ay içinde Jim Croce'den, Beatles'dan ve Nirvana'dan ve sevdiği Avrupalı metal gruplarından parçalar çalıyorlardı. Arka odada oturup, kütüphaneden aldığım kitabı okurken ya da çamaşırları sepete atarken onları dinliyordum. Evin sessizliğinde Jazz eğitimi almış hocasının, Vince'le beraber çalışını dinlemek oldukça huzur vericiydi. Vince, bazen tempoyu tutturmak için parmaklarıyla doğru kombinasyonu bulmaya çalışıyordu. Ama genellikle hocasına etkileyici bir şekilde ayak uyduruyordu.

Her hafta, bu 45 dakikalık dersler boyunca kendi gitar derslerimi hatırlıyordum. Lise 1'e gidiyordum ve okul sonrasında tarih hocam Bay Drucker'dan gitar dersi alıyordum. İlk başladığımızda bana Smoke On the Water'ı öğretti ve hedef olarak hangi şarkıyı çalmayı öğrenmek istediğimi sordu. Ben Steve Miller'ın Joker'ini seçtim. İki ay sonra

parçayı çalmayı öğrenmiştim ama aynı anda hem şarkı söyleyip hem de gitar çalamıyordum. Şarkıyı hocam söylüyordu. "Bazıları bana Maurice der," dizesine geldiğimde ıslık çalarak eşlik ederdim ve gülmemeye çalışırdım.

O sene Bay Drucker bisikletiyle eve giderken sarhoş bir sürücünün ona çarpması sonucu öldü. Uzun bir süre boyunca gitarı elime alamadım.

*

Vince'i dışçıye götürürken, bana en sevdiği CD'yi dinletiyordu. Şarkılar benim gençliğimdeki pop müziğe benziyordu ama daha çok bu şarkıların, yıllar boyunca üzerinde çalışılmış hali gibiydi.

Ama bir yandan onun yaşında olsaydım bu müziği kesinlikle seveceğimi düşündüm. Nasıl davranacağım konusunda kararsızdım. Onun adına biraz utanıyordum ve sonuç olarak eski kendim adına da utanmıştım. Acaba annemle babam dinlediğim müzikle ilgili böyle mi hissediyordu? Peki ya onların anne babası da mı böyle hissetmişti?

Armonikanın popülerliğinin artmasından rahatsızlık duyan bir ebeveyn jenerasyonu var mıydı acaba eskiden? Eve gittiğimde armonikanın tarihine bakmak üzere kendime not düştüm.

Vince "İşte burayı dinle," dedi. Ağır basan gitar sesi yavaşlamaya başladı ve davul vuruşları şarkıyı yeni bir tempoya taşıyarak, şarkının havasını değiştirdi. Yeniden bana geçmişte sevdiğim bir şeyi, en sevdiğim gruplardan birini hatırlattı. Ama bu sefer, daha fazla eyeliner ve daha fazla para vardı işin içinde. Etkilenmiş gibi görünmeye çalışa-

rak, "Baya iyiydi..." dedim. Şarkı devam etti. Yaşımı düşünüyordum ve kafamın içinde, "Bu gayet iyi... Bu... Gayet... İyi..." diyordum.

*

Beni bir striptiz kulübüne götürdün ve bütün dansçıların dövmeli olduğunu fark ettik. Çevremize bakınca tüm müşterilerin de dövmeli olduğunu gördük. "Sanırım dövmemizin olmayışı biraz tuhaf," dedin.

Elimle, kimse duymasın diye ağzımı kapatarak sana fısıldadım, "Bence *dövmem yok* diyen bir dövme yaptırmalıyız."

"Ya da; *bu gerçek bir dövme değildir*, diyen bir dövme yapabiliriz," dedin.

Dördüncü içkimizi içtik ve ayak bileğinden başlayıp yukarıya kadar giden siyah bir çizgi gibi dövmesi olan dansçıyla konuştuk. Dövme, seksi bir jartiyer çorabı etkisi yaratıyordu. Sol kolundan omzuna doğru çıkan, incelikle işlenmiş bir tavus kuşu dövmesi de vardı. Elini yumruk yaptığında aradaki boşluklarda K-A-Y-A okunuyordu ama bize adının Hurricane olduğunu söylemişti.

Bizim isimlerimizi sordu. Nedense gerçek adlarımızı söylemeyip kendimize yeni isimler uydurduk. Shawn ve Shawna.

Bara gidince dövmelerin giysi gibi bir tür kalkan olduğundan bahsettik. Kızların dövmeleri olduğu için yüzde 100 çıplak olmadıklarına karar verdik. Bir sürü teori ürettik ve sen telefonundan 'dövmesi olmayan striptizciler' başlığını aradın ama uygun bir cevap yoktu.

Kevin Sampsell

“Sanırım burada takılıp kaldık,” dedin. Barmenden keçeli kalem aldık ve dansçılardan üzerimize bir şeyler çizmelerini istedik. Uzun boylu, kızıl saçlı ve kalçasında yıldızlar olan striptizciye çıplak olmak istemediğimizi anlattın.

*

Bir gece senden bir kaç dakika önce yatağa girdim ve ters yatmaya karar verdim Ayağım normalde başımın olduğu yerdeydi. Tuhaf bir şaka gibi, ayaklarım yorgandan çıkıp yastığa dayanmıştı. Senin küvetten çıktığını ve dişlerini fırçaladığını duydum. Heyecanla ama sessizce kendimi hazırladım. Yatakta yeni şeyler denemek istediğini söylediğinde muhtemelen aklındaki bu değildi.

Yatağa kıvrılıp, ayaklarımı göğsüne koydun. Önce donup kaldın sonra gıdıklanan bileklerimi öpmeye başladın. Topuklarını yanaklarıma sürttün. Gece ters yüz olmuş gibiydi.

*

Sen hastanede, ben de işteydim. Ama işte olmak istemiyordum. Sırtından ameliyat olmuşsun ve verdikleri ağrı kesiciyle uçuyordun. İşte olduğum halde sürekli beni cep telefonumdan arıyordun, hem rahatsız oluyordum, hem de endişeleniyordum. Ama bacaklarının arasında hissettiğin duygudan bahsetmeye başladığında işe ara verip, seni dinlemek için boş bir odaya girdim. 529 numaralı oda bizim en sevdiğimiz odaydı. Burada güzel zamanlarımız geçmişti. “Sanki klitorisimde bir sürü küçük kuş varmış gibi geliyor,” dedin.

Bunun erotik bir duygu olup olmadığından emin değildim, “Kuşlar ne yapıyor peki?” diye sordum.

“Ağır çekimde uçuyorlar,” dedin. “Kanatları çok yumuşak... Üzerimde paraşütten başka bir şey yok. Aşağı doğru düşerken rüzgârı ve kanatları hissediyorum ve aklıma sen geldin.”

Sana düşüncelerinde ne yapıyor olduğumu sordum.

“Beni yerde bekliyorsun; yere uzanmış, beni yakalamak için ellerini kaldırmışsın.”

“Heyecanlandın mı?” diye sordun; “Evet,” dedim. Yatak çarşaflarının hışirtisini duydum. Çarşafların içinde eridiğini hayal ettim.

“Kendine dokunmanı istiyorum,” dedin. “Bana beni yakaladığında ne yapacağını anlat.”

Bacakların ayırık dururken, dudaklarımın yavaşça klitorisinin üstüne iniş yapacağını söyledim. Paraşüt yavaşça üstümüzü örtecekti. Ben bunu söyleyince senden uzun bir inleme sesi geldi ve nefesin sıklaşmaya başladı.

“İnebileceğin en iyi yer gerçekten orası,” dedin. “Ağzında yuva yapmak istiyorum.”

*

Bir süre boyunca ısırıkların agresifleşti ve benim de ısrarla seni ısırmamı istemeye başladın. İlk başlarda bundan hiç hoşlanmadığını hatırlıyorum. Öpüştüğümüzde dudaklarını azıcık ısırırdım ve acıyla bağırıp durmamı isterdin. Sanırım bir gün bana “Ben köpek değilim!” diye bağırmıştın.

Ama beşinci senemize geldiğimizde bazen sırtını gerip, boynunu uzatarak yüzümü boynuna gömüyordun. Bunu neden yaptığını anlamıyordum. Belki seksi bir vampir filmiyle ilgili fantezi kuruyordun ya da o duyguyu seviyordun. Çenemi sana geçirmeden dişlerimi tenine sıkıca bastırdım.

Oysa sen beni ısırduğında çeneni bana geçirdin. Bir defasında boynumu o kadar kötü ısırдың ki istemsiz olarak seni ittim. Küfrettim ve arkamı döndüm. Sanki bunu özellikle yapmıştın ve ben de sinirlenmemeye çalışıyordum.

Arkamdan yumuşakça dokunarak fısıldadın, “Hala sert misin?”

*

Bir sabah erkek kardeşinin uyanmasını beklerken kahvaltı hazırlıyor ve kahve yapıyorduk. Bir kaç gün bizimle kalacaktı. Denver’a yeni taşınmıştı ve bizi ziyarete gelmişti. Yeni bir jean ve beyaz bir t-shirt giyyordun. Beyaz t-shirt’ün içine siyah sutyen giymene bayılıyordum. Bu hem iddialı hem de rüküştü. Bir kadının, onuncu kattaki otel odasında perdeler açıkken soyunmasına benziyordu.

Boş kahve fincanımı aldım ve kalçana sürttüm. Sapık bir gülümsemeyle, “Şu kalçalardan biraz kahveme koyayım,” dedim. Margarita bardağını tuzlayan bir barmen gibiydim. Sen eğilmiştin, bisküvileri fırına veriyordun ve beni taciz etmek için kalçalarını sallıyordun.

“Bisküvilerine bal ister misin,” diye sordun.

“Kalçalarına bayılıyorum,” dedim.

On dakika sonra erkek kardeşin geldiğinde kahvesine koyabileceğimiz bir şeyimiz olup olmadığını sordu.

“Krema ister misin?” dedim.

“Bal yok mu?” dedi. Gülümsüyor ve uyanmak için gözlerini ovuşturuyordu. Dikkatinin ikimize yöneldiğini hissettim. Ben krema koyarken, sen yanımda yumurta yapıyordun. İkimizden birine “Kalçan çok güzel,” dedi.

İkimiz de aynı anda teşekkürler ettik.

*

Yeni bir grubun çalmaya başladığı bir kulüpteydik. Grubun başçısı genç ve ünlü bir aktördü. Bu yüzden birçok kadın en seksi haline bürünüp gelmişti. Çoğu sahnenin yakınlarında takılıyordu. Çevremizde insanlar bir aşağı, bir yukarı zıplıyordu. Davul sesleri gitar seslerine karışıyordu. “Sanırım 20 kişi falan beni elliyor şu an!” diye bağırdın. Ama biz kalabalığa karışırken gülümsüyordun.

Grubun solisti adına kendimi kötü hissettim. Kimse ona bakmıyordu. Herkes ünlü başçıyı seyrediyordu. Oysa başçı heyecan verici hiçbir şey yapmıyordu. Hatta arkasını seyircilere dönmüştü.

Gittiğimiz ilk konseri hatırladım. Benim bir arkadaşımın grubu çalıyordu. Daha sakin bir konserdi. Sahneye yakın bir masaya oturup, el ele tutuşmuştuk. Bize çarpan insanlardan içkilerimizi korumamız gerekmiyordu. Her şeyi görebiliyor ve duyabiliyorduk. Arkadaşım bir şarkıyı bize adamıştı.

O konseri çok sevmiştim ama bu konser de farklı ve harikaydı. Biri daha özeldi, bu ise daha kaotikti. Başçı sonunda

seyircilere döndüğünde kalabalık çıldırmış gibiydi. Çevremdeki genç ve güzel kadınların kollarında ürkek beyaz tüyler vardı. Kadınlar çiçekler gibi eğiliyor, üstümde yükseliyordu. Yumuşaklıklarını hissedebiliyordum. Kalabalık tarafından istemsizce itilerek üstüme düştün ve ben seni yakaladım. Kahkahaların kaliteli viski gibi kokuyordu. Artık sahneyi göremez olmuştuk ama çevremizdeki telefonların kameraları yoluyla neler olup bittiğini izleyebiliyorduk. Başçı gülümsüyordu, başçı gülümsüyordu ve başçı gülümsüyordu. Bütün telefonların ekranlarından aynı anda başçı gülümsüyordu.

*

Bir gece babanla yemeğe çıktık ve bize evlenmeyi düşünüp düşünmediğimizi sordu. Konuyu dolandırmamızdan hoşlanmıyordu, biz de ona açık ve seçik bir şekilde anlatmaya çalıştık. “Daha önce ikimiz de evliydik,” dedin. “Ve hiç de eğlenceli değildi.”

Baban kafeinsiz kahvesini yudumladı ve yüzünü asarak başını iki yana salladı.

Babana bir kez evlendiği için şanslı olduğunu söyledim. Söyler söylemez de burnumu ait olmadığım bir yere soktuğumu fark ettim. “Harika bir karınız vardı,” dedim. “Tekrar evlendiğinizi eminim hayal bile edemiyorsunuzdur.”

Sana kendini tuhaf ya da değersiz hissettirecek bir şey söylememeye özen gösteriyordum. Bu durumda Cynthia’yı akla getirmemek zaten zordu. Daha cenazeye gideli bir ay olmuştu. Belki de evlilikle ilgili söylediğim şey yanlıştı. Belki baban bir anda Cynthia’yla evlenebilirdi.

Babanla senin aranda oturuyordum ve birden sanki çok

narin tabakları kırıp döküyormuşum gibi hissettim. Kimse konuşmadı ve bu sessizlik vermek istediğim mesajın üstünden geçiyordu. Gerçekten bu durumun konuşmacısı ben mi olmalıydım? Cynthia'yla, annenin hayaletleri odanın bir yerlerinde beni ayıplıyor olmalıydı. Tabakların yere düşüp kırılırken çıkardığı sesi duyar gibiydim.

Elini kaldırıp, ben başka bir pot kırmadan lafa girdin. "Bugünlerde evliliği yürütmek zor... Evlilik fazla rahatlığı getiriyor." Suyundan büyük bir yudum aldın, sanki zaman kazanmaya çalışıyordun.

"Biz büyümek ve hayata meydan okumak istiyoruz. İnsanlar yasal olarak bağlandığında psikolojik bir engel ortaya çıkıyor."

Baban "Biz kim? Hangi insanlar?" diye sordu. Kafasını ve kalın kaşlarını kaldırdı.

"Artık ellilerde değiliz," dedin.

"Ya da altmışlarda, yetmişlerde... Her neyse işte," dedin.

Konuşma resmi olarak çıkmaza girmişti artık. Yemeğimizi yedik, gece boyunca nazik olmaya çalıştık. Şarap yoktu. Tatlı yoktu. Hesap gelince yaşanan kim ödeyecek tartışması biraz heyecan yarattı ama baban hesabı elimizden kaptı. Siz el ele tutuşurken, sizin için kapıyı açtım. Biraz arkadan yürüyüp, uyumlu adımlarınızı seyrettim. Babanla aynı boydaydın. Gökyüzünde bir şeye baktın ve babanda kafasını kaldırıp baktı.

Resmiyete gerek olmadığını düşündüm ben de gökyüzüne bakarak. Sen, benim yanında olmayı, yanında ölmeyi isteyeceğim yegâne insandın. Bunu bir yerlere imza atmadan da sürdürebilirdik.

*

Bazen çocuklar aynı anda depresyona giriyordu. Neyse ki bu her zaman olan bir şey değildi. Genellikle biri ortada yoksa hiç olmazsa diğeri bize arkadaşça davranıyordu. Sanki çocuklar iyi polis/kötü polis oynuyordu. Bir gece Maxine, tüm gece odasında karanlıkta acıklı ve yüksek sesli bir müzik dinleyerek oturdu. Vince ise, bize akşam yemeğini kaldırırken yardım etti ve bizimle televizyon bile seyretti. Oysa televizyonda onun sevmediğini düşündüğümüz bir program vardı. Bana nasıl adam gibi tıraş olacağını sordu. Daha önce yalnızca gösterir gibi yapmıştım.

Tıraş olmayı öğrendiğim zamanı hatırlıyordum ama uzun bir zaman boyunca tıraş makinesi kullanmıştım. Otuzuma gelene kadar jiletlerden korkuyordum.

Vince'e dikkatli olması gerektiğini söyledim ve yüzümü zü köpürttük. Dudaklarında ve çenesinin etrafında birazcık tüy vardı. Birbirimizi aynada seyrettik. Jileti yüzümde kaydırduğımda çıkan kazıma sesi yüzünün buruşturmasına neden oldu.

Jileti yüzüne yaklaştırdığında arkasında durdum ve elinin açısını düzeltmeye çalıştım. Raket kullanmayı öğreten bir tenis öğretmeni gibiydim. "Jileti cildinin üzerinde kaydır, fazla bastırma," dedim. Dediğimi yaparken gözleri parladı. Ondan çıkan kazıma sesi benimkinden daha hafifti.

İşimiz bittiğinde ona, Maxine'in nesi olduğunu sordum. Sanki umurunda değilmiş gibi omuzlarını silkti. "Bilmiyorum," dedi. "Kesin kızsals sorunlardır."

*

Bana Noel için bir defter aldın. Defteri sana adayarak, içini yazılar ve resimlerle doldurmak istiyordum. Ama neden-

se bunu yaparken çok zorlandım; o yüzden bir ses kayıt cihazı bularak, seninle ilgili düşüncelerimi kaydettim. Bir tür sözlü bir günlük tutuyordum. Her bir kaç günde bir yaptıklarımızı anlatıyordum.

Mahallemizdeki sesleri de kaydediyordum. Tren istasyonundaki duyuruları, bahçedeki kediyi kovalayan kargaları, çocuklarımızın kay kaya binme ve bisiklet sürme seslerini. Sinemada elini tutmaktan bahsediyordum. Bir gece eve geç geldiğinde arabanın sesini kaydettim ve eve hoş geldin, artık evindesin diye fısıldadım.

Son olarak da defterin oyarak içine kaseti yerleştirdim. Maxine ve Vince de defterin üstünü dekore etti. Ve defteri sana bir sonraki Noel sabahında verdim. Çocuklar odalarındayken kaseti dinledik. Çocuklar bir kısmını duymuştu ama sadece senin dinlemen gereken bölümler vardı. O hafta kaseti bir kaç kere daha baştan dinledik. Yılbaşı günü, kaseti benim eski bir t-shirtüme sararak arka bahçeye gömdük.

*

Yatakta okuma alışkanlığı geliştirdik. Ben kitabımı sıkıca tutarak, yorulana kadar kırk ya da elli sayfa okuyordum.

Sen de benim yanımda yatıp okumaya çalışıyordun ama gözümün ucuyla gördüğüm kadarıyla kitap elinden düşecek gibi oluyordu, sonra irkilerek kendini toparlıyordun. Çoğunlukla okuduğun yeri şaşırıyordun ve gözlerin hep kapanıyordu.

Bazen yerini kaybetmemen için kitabın düşmeden yakalamak istiyordum. Ayrıca bir gece parmaklarının arasından

kayan ağır bir kitap yüzünden burnunu kıracağından ya da gözünü morartacağından korkuyordum.

“Kendine bir hasar vermeden önce kitabı bırak ve buraya gel,” dedim. Çılgın yaşlı bir kadın gibi beni başından savmak için elini sallayarak “Ben uyumuyorum tamam mı, uyanığım ben!” dedin.

Kedimiz odanın köşesinde içini geçirdi. Kitabımdan bir sayfa çevirdiğimde sanki kürekle kum kanyormuşum gibi bir ses çıktı. Pencerenin dışından küçük bir tıkırtı geliyordu. Belki bir ağaç dalıydı. Belki de ay ışığıydı.

*

Bir gün, ben kanepede uzanırken evi temizliyordun. Çevremde elektrik süpürgesiyle dolaşıp, toz aldın. Telaşlı davranıp, yaptığın işi bir şov gibi abartıyordun. Kanepenin arkasında bir leke fark ettin. Krem rengi kanepede kara bir leke vardı. “Bu ne?” diye sordun. Baktım ve hiçbir fikrimin olmadığını söyledim. “Bu kanepeyi alalı daha bir sene bile olmadı,” dedin. Sanki beni suçlamaya yer arıyordun.

Leke muhtemelen kimsenin göremeyeceği bir yerdeydi. Çok da önemli olmadığını söyledin. “Ne zaman kanepeye baksam gözlerim hep bu lekeye takılacak artık,” dedin.

Bunun meselenin özü olduğunu biliyordum. Temiz ve mükemmel bir şey lekелendiğinde, o lekeden başka bir şey göremez olurdun. Bu bir şeylerin eskimeye başladığının göstergesiydi.

*

Maxine bana anlatmak istediği bir şey olduğunu söyledi. Caddenin sonundaki parka doğru yürüdük. Nedense 14 yaşında birinden geliyor bile olsa, bunu duymak korkutucuydu. Yürürken bir elinde basket topunu sektiriyordu. Bu sanki gerginliği biraz yatıştırıyordu.

“Vince’le ilgili,” dedi. “Bir süredir onu izliyorum.”

“Nesi var peki?” diye sordum.

Topu sektirmeyi bıraktı ve topu bana uzattı. Cep telefonunu çıkardı. “Öğle yemeklerini Roberto’yla yemiyor,” dedi. Telefonundan bulanık bir fotoğraf gösterdi. Vince öğle yemeğini okul kütüphanesinin önündeki bir bankta oturup, tek başına yiyordu.

“Kimseyle yemeğe çıkmıyor mu?” diye sordum.

“Zannetmiyorum,” dedi. “Aslında söylemek istediğim o da değil. Bence Roberto diye biri yok.”

*

Vince’in, benimle sinemaya gelmeye başladığı zamanı hatırlıyordum. Fragmanlar onu korkutuyordu, o yüzden bite-ne kadar kapının dışında bekliyorduk.

Maxine’in, büyükbabasının dişlerinden korktuğu zamanı hatırlıyordun. Onun dişlerini banyodaki bardakta görünce korkuyordu. Sabah büyükbabası dişlerini takana kadar Maxine banyoya giremiyordu.

Sana çocukken çekirgelerden nasıl korktuğumu anlatmıştım. Mahalledeki bütün çocuklar çekirgeleri yakalardı ama ben görünce kaçırdım ve kırık fiskiyele gibi çıkardıkları sestem nefret ederdim.

Kevin Sampsell

Bana kriktafobin olduğunu söylemiştim. Bu kelimeyi uydurduğundan emindim. Bu saat tik taklarından korkmayı içeren bir durumdu. Sessiz bir odada saatin tik taklarını duyduğunda, sesi bastırmak için daha yüksek bir ses çıkarman gerekirdi. Mırıldanır gibi bir ses çıkarıyordun ve bunu yaparken de başın dönmeye başlıyordu ve her şey üzerine gelmeye başlıyordu ta ki sen bayılana kadar.

Bunların, sevgi tarafından iyileştirilebilecek korkular olduğunu düşünüyordum. İyileşebilir mi diye bekliyordum.

*

Bazı zamanlar kucagımda Vince'le, karda kızakla kaydığım daire hayal meyal bir şeyler hatırlıyordum. Havuzundan kar alıp, kardan koniler yapıyorduk. Beraber atçılık oynuyorduk. Ona yatmadan önce kitap okuyordum. O zamanlar ki halimi görebilmeni isterdim. İyi bir adam, şefkatli bir baba... Beni görmediğin bütün hallerimi görmeni isterdim. Çocukluğumu belki. Bisikletten düşmüş, bacağım kanarken. Hatta yaramın üzerine acısı azalsın diye üfürmeni...

*

Her bir kaç ayda bir Vince'le beraber çok havalı ve Retro bir atari salonuna gidip oyun oynuyorduk.

İki yıldır gitmediğimizi fark ettim ve benimle Cumartesi günü gitmek ister mi diye sordum. İki oyunculu garip bir oyun oynardık, birbirimizle rekabet ederdik, birbirimize yanan toplar, şimşekler ve bunun gibi patlayıcı şeyler atardık. Kaybeden bir delikten zindana düşerdi ve dev bir yaratık onu yerdi. Çoğunlukla, Vince'in kazanmasına izin verirdim ki yaratık onu yiyip kafatasını tükürmesin.

Ona, gidelim mi diye sorduğumda tereddüt ederek, gidemeyeceğini söyledi.

“Öğlen yemeği için Roberto’ya söz verdim,” dedi.

Öğle yemeği için buluşacaklarını söylemesi bana tuhaf geldi. Bu daha çok yetişkinlerin yapacağı bir şeye benziyordu, çok eğlenceli olduğu söylenemezdi. En azından alışveriş merkezine ya da atari salonuna gitmek kadar eğlenceli değildi.

“Seni bırakmamı ister misin?”

“Hayır.”

“Paraya ihtiyacın var mı?”

“Hayır.”

“Tamam,” dedim. “Eh o zaman sonra görüşürüz.”

Dışlanmış hissediyordum. Bir daha o atari salonuna gidemeyecektim herhalde.

Vince gidince, ben de arabayla dolaşmaya çıktım. Arabayı atari salonun önünde yavaşça sürdüm ve alışveriş yapmaya karar verdim. Ama oraya tek başıma gitme düşüncesi nedense beni geriyordu. Tekrar bir dönüş yaptım ve kendimi kötü hissetmeye başladım. Arabayı bir kenara çektim ve kontağı kapattım. Arabadan çıkarak fikrimin değişmesine zaman bırakmadan kendimi kapıdan içeri attım. Araba koltuğunda otururken kararsızdım ve kafam karışık-tı. Sanki bir şeyler eksikti. Kendimi işe yaramaz hissettim.

*

“Sence çocuk yapmalı mıyız?” diye sordun. Parkta oynayan çocukları seyrediyorduk. Belki de ihtiyacımız olan buydu.

Bu beraber paylaştığımız bir deneyim olurdu. Kimse çocuğumuza karışamazdı.

“Bana öyle geliyor ki eğer bunu yapacak olsaydık çoktan yapmış olurduk,” dedim. Son bir yıldır doğum kontrolü konusunda özensiz davranıyorduk. Söylediklerimi düşündüğünü hissettim ama beni yanlış anlamamı istemiyordum. “Belki artık çocuk yapamıyorumdur,” dedin. “Belki yumurtalıklarım doğru düzgün çalışmıyordur artık.”

Bana baktın ve kolumu sıktın. “Büyük ihtimalle sorun bende,” dedin. “Çok kimyasal kullanıyorum.”

“Ayrıca biz de ilkokuldaki yaşlı anne babanlardan biri olmak istemeyiz,” dedim. “Düşünsene herkes bizim torunlarımızı almaya geldiğimiz falan düşünebilir. Bu hiç de hoş değil.”

Bu seni güldürdü ama bir an için ağladığını zannettim. “Ama şu çocuklara baksana,” dedin. “Çok daha iyisini yapabilirdik.”

*

Karım Sheryl’la ayrıldığımızda, beni unutup hayatına devam etmeden önce yalnızca bir kaç gün yas tutmuştu. Beni arayıp eğer 65 yaşında bir adamla yatarsa bundan rahatsız olup olmayacağını sormuştu. Adamın adı Pablo’ydu.

“Ama bu adam senin büyükbaban yaşında,” dedim.

“Ama ona karşı duygularım var,” dedi.

“Bence biraz ağırdan almalısın,” dedim. “Belki önce onunla bir ilişki yaşayıp yaşayamayacağını görmelisin.”

“Aslında neye benzeyeceğini merak ediyorum. Düşünsene 15 senedir kimseyle beraber olmamış.”

Telefonu nasıl kapatabileceğimi düşündüğümden bir kaç saniye sessizlik oldu.

“Kıskandın mı?” diye sordu.

Nedense duygusallaştım ve ağlamaya başladım. Kıskanmamıştım ama konuşmamızla ilgili bir şey beni çok rahatsız etmişti. Kendimi Pablo'nun eskimiş ayakkabılarının yerine koydum, son gri günlerimi yaşıyordum ve derim sarkmıştı, çift odaklı gözlüklerim vardı ve nefesim sarımsak kokuyordu.

Ayrıldığım eşim onun karşısında bir melekti. Genç, yumuşak eli onun yaşlı, tüylü elinin tutuyordu ve ona bir tür kutsal krallığın florasın ışığına doğru yol gösteriyordu.

*

Vince'i kalabalık bir yerlere götürmek istedim. Belki ciddi bir konuşmanın ardından yapılacak en iyi şey buydu. Ama önce ciddi ciddi konuşmamız gerekiyordu.

Arabayı otoparka çekmiş oturuyorduk. Her yandan neşeli sesler geliyordu. Lunapark tam önümüzde, bizi bekliyordu. Roller Coaster ve dönme dolapları görebiliyorduk.

Zaman kazanmaya çalışmak yerine direkt konuya girmenin en iyisi olacağına karar verdim. Vince'e aramıza duvar çekecek zaman bırakmamalıydım.

“Bu Roberto karakteri kim?” diye sordum.

Gerildiğini hissettim. “Ne demek istiyorsun?” dedi.

“Okul danışmanına sordum ve okulda Roberto isminde biri olmadığını söyledi,” dedim. Onu suçluyor gibi görünmemeye dikkat ediyordum.

“Lavaboya gitmem lazım,” dedi.

“Birazdan içeri gireriz. Bak Vince, başın belada falan değil, yalnızca bunu anlamaya çalışıyorum. Çok da önemli değil,” dedim.

Vince, daha yüksek bir sesle, “Gitmem gerek!” diye bağırdı.

“Bağırma,” dedim. “Bir saniye sonra gideceğiz. Roberto’yu sen mi uydurdun?”

“Bilmiyorum,” dedi. “Nedenini de bilmiyorum.”

“Ama arkadaşların var,” dedim. “Neden birini uydurmak isteyesin ki?”

“Ama arkadaşlarımdan çoğu zaman hoşlanmıyorum,” diye cevap verdi. Sesinde hafif bir dargınlık seziliyordu. Arkadaşlarının birçoğunun kız arkadaşlarıyla takıldığını ve bazılarının da seneye başka bir okula gideceğini, bir kısmının da onu eskisi kadar sevmediğini anlattı. Arkadaşlarının ilgisi başka yerlerde yoğunlaşıyordu. Spora aşırı düşkün olanlar, otçular, okulun her kulübüne üye olan popüler çocuklar, anne babaları boşanmış ve öfkeli duygusal çocuklar... Bir an Vince’in kendini hiç boşanmış ve öfkeli anne babası olan çocuklar kategorisine koyup koymadığını düşündüm.

Kontrol edebileceği bir arkadaşı olsun istemişti, o yüzden de Roberto’yu yaratmıştı. Bunu bizim için mi, yoksa kendi için mi yarattığını sordum.

“İkisi de,” dedi ve ağlamaya başladı. Belki de benim yüzümden diye düşündüm. Ya da benim hayatımın karmaşasının ikimize de yerleşik olamadığımız duygusunu veriyordu. Hayatında kontrol edebileceği bir şey istiyordu.

Onu yüreklendirerek; “Bunun üstesinden beraberce gelebiliriz,” dedim.

“Bunu nasıl yapacağız peki?” diye sordu. Sesindeki hayal kırıklığı hissediliyordu.

“Şu an sana her şeyin çok zor göründüğünü biliyorum,” dedim. “Ama daha iyi olacak. Arkadaş mevzusunu bir kaç yıla çözmüş olacaksın.” Bir kaç yıl lafının 15 yaşında bir çocuk için sonsuzluk anlamına gelebileceğini düşündüm.

Arabadan indiğimizde, yeniden aramızda bir bağ oluştuğunu hissettim. Elini omzuna koydum ve bir kaç dakika kadar böyle takılmamıza izin verdi. Lunaparka girince çevremizi çocuklar ve gençler sardı. Vince hemen elimi omzundan çekti.

Bir saat sonra çarpışan arabalardaydık, başka çocuklara sataşmadan önce bir kaç kere birbirimize bindirdik.

*

Vince’le beraber, orman parkında yürüyüş yapıyorduk. Yazın bu yürüyüş yolunu seviyorduk çünkü ağaçlar havayı serinletiyordu.

Buraya ilk gelişlerimizde rotayı tamamlamamız çok uzun sürüyordu. Vince çok yavaş yürüyordu ve ben de bulduğum her büyük dalı toplamaya çalışıyor ve her yazıyı okumaya uğraşıyordum. Arabaya döndüğümüzde koltuğumun altında bir sürü dal olurdu. Dalları bagaja koyardık ve onları eve götürüp kapının arkasındaki büyük kovaya yerleştirirdik. Bazen ok başını andıran bir taş parçası bulurduk ve onu sopanın ucuna bağlayarak mızrak yapardık. Bir ok setimiz vardı. Oradan bir yay alıp, nereye gideceği belli

olmayan oku bahçeye fırlatırdık. Annesi bize bakıp gülümserdi. O zamanlar hala bir aileydik.

Ama Vince büyüdü ve artık dalları toplamamaya başladı. Sessizlik içinde, neredeyse hiç durmadan yürümeye başladık. Söyleyecek bir şey bulamıyordum. Bir soru soruyordum ve o da kısacık bir cevap veriyordu. Soru sormama kızmıyordu ama bağımsız olmak istediği anlaşılıyordu. Belki de yalnız. Yine de o yollarda yürürdük çünkü yaşanmışlıkların toplamının eninde sonunda bir şey ifade edeceğini düşünüyordum. Bazen eskisi gibi beni at yapıp, sırtıma binmesini özlüyordum ama bunu için çok büyüktü. Onu yalnızca boğuşurken alıp kaldırabiliyordum. O yüzden abartılı bir saldırganlık gösterisi yaparak onu yalandan güreşmeye davet ederdim. Vince'i alıp yere vuracak gibi kaldırırdım ama tek yapmak istediğim vücut ağırlığını yeniden hissetmekti.

*

Vince'in ilk öpüşmesini hayal edemiyordum. Ama Maxine'i biriyle öpüşürken hayal edebiliyordum. Tabii bunu düşünmek hoşuma gitmiyordu. Ama o senin kızındı ve şimdiden zarafeti ve olgun davranışları kendini belli ediyordu.

Vince'se hala genç bir çocuktü ve eğer dikkat edip, uyar-mazsak çok fazla parfüm sürüyordu. Ayrıca, tırnaklarını kesmesi gerektiğinin hatırlatılmasına ihtiyacı vardı. En azından, benim o yaşta sahip olduğumdan daha az sivilcesi vardı. Bence ergenliği açısından bu küçük de olsa bir zafer sayılabilirdi.

İlk öpüşmemi hatırladım. Yüzyıllar önceydi sanki. Kızın diş telleri olduğundan pek fazla ağzımı açmak istememiş-

tim. Benim de diş tellerim vardı. İkimizde 15 yaşındaydık. Jennifer Malloy'nin dudaklarından bütün ruju emmek istemiştim. Güzel olanın rujun tadı olduğunu zannetmiştim.

Vince'in odasında bir süredir bir manken başı vardı. Bir okul projesi için gerekliydi. Bir gün manken başının sırt çantasından sarktığını gördüm. Yumuşak bir alnı ve kırmızımsı sarı saçları vardı. Jennifer Malloy'e benziyordu. Aca-ba üzerinde öpüşmeyi denemiş midir diye merak ettim.

*

Beraber asansöre bindiğimizde, hemen birbirimizi okşamaya başladık. Bu bir asansör geleneği ya da bir tür ritüeldi. Bize ait bir şeydi.

Belki ilk buluşmalarımızdan kalma bir adetti. O zamanlar gidecek yerimiz yoktu, o yüzden en yüksek binayı bulup, bir kaç kere asansörle inip, çıkardık. Kapı açılmaya başladığında, hemen birbirimizden uzaklaştık ve az önceki iş toplantısından konuşuyor gibi yapardık. İnsanlar inince hemen yeniden öpüşmeye ve birbirimizi okşamaya başladık. Bu bir oyundu. Kırmızı ışık. Yeşil ışık.

Yılın ilk sıcaklarıydı ama sen bacaklarının kötü bir halde olduğunu, bu yüzden de bir daha şort giymeyeceğini söyledin.

"Etek giyebilirim tabii," dedin. "Ama dizlerimi gösterecek hiçbir şey giyemem."

"Yıllardır kendime şort aldığımı sanmıyorum. İnsanlar ne tarz şortlar giyiyor ondan bile haberim yok," dedim.

"Öyle geniş şortlar giyemezsin. O şortları sadece çocuklar

giyiyor. Ayrıca keten kumaştan şortlar veya çiçek desenli Hawaii şortları da giyemezsin. Onları yalnızca yaşlılar giyiyor,” diye açıkladın.

“Bakım evine gidince giyilen tarz şortlardan yani,” dedim.

Tatlı bir sesle, “Bacakların çok hoş,” dedin.

“Kimse 40 yaşına gelmiş bir çift bacak görmek istemez. Belki ben her zaman Jean giyen o adamlardan biri olmayım. James Dean gibi. Sence giydiği Levi’s’den bir kaç tane birden mi almıştı? Acaba James Dean hiç şort giymiş miydi?”

“Sen kırk yaşında değilsin,” dedin.

“Oldukça yakınım ama...” dedim.

Çocukları parka basket oynamaya götürüyorduk, ben de kendime pantolon dışında giyecek bir şey aradım. Düğmesi kopuk bir şort buldum, sonra çok küçük gelen başka bir tane ve bir kaç yıl önce giyip, kendimi çok rahatsız hissederek bir daha giymemeye karar verdiğim başka bir tane daha buldum. Sonunda bir kostüm partisi için almış olduğum eski ekose bir pantolon bulup çıkardım. Eline makası alarak pantolonu diz yerlerinden kestin. “Dikkat et çok üstten kesme,” dedim. Makasın metalinin bacağımdaki tüylerin üzerinden kayışını hissettim.

Maxine diğer odadan, “Hazırız!” diye bağırdı.

Geri çekilip, yarattığın şorta şöyle bir baktın ve hamaratlığını tebrik ettin.

“Eğer ben bunu giyiyorsam, sen de şort giymelisin,” dedim. Sana meydan okuyordum. Dolabının arkalarını karıştırmaya başladın ve eskimiş bir Jean çıkardın. Diz yer-

lerinden delinmişti, sen de deliklerden tutup çekerek, bir sort yarattın.

Üstüne giyince, “Dizlerini görebiliyorum,” dedim.

“Eğer çocuklar herhangi bir şey derse, hemen geri gelip uzun bir etek giyeceğim,” dedin.

Parka gittik ve iki kişilik takımlara ayrılıp oynamaya başladık. Sıcak hava ve parlak güneş bütün kış ve bahar içeri tıklıp kaldıktan sonra bize özgürlüğümüzü bağışlamıştı. Bacaklarım hafiflemişti.

Heyecanla sana; “İkimiz de sort giyiyoruz!” diye fısıldadım. “Nasıl hissediyorsun?”

Sense, çenemi kapamamı söyledin.

Sahanın yarısından basket attım ama tam bununla övünecekken, önce sen, ardından Maxine ve Vince’de basket attı. Bir tür aile başarısı ya da mucizesi gibiydi. Hemen biri bize bir kupa vermeliydi ya da en azından bizi seyreden herhangi bir Tanrıdan bir sertifika gönderilmeliydi.

*

Varislerim için yapabileceğim bir şey yoktu. Senin çarpık dişlerin için yapabileceğin bir şey yoktu. Kaşlarımla ilgili yapabileceğim bir şey yoktu. Pedikür yaptırırken hissettiğin seni hasta eden o tuhaf duygudan kurtulamayacaktın. Bazı şeyler sonsuza kadar öyle kalacaktı. Onları sevmeyi öğrenmeliydik. Nasıl olacak bilmiyorum ama bir yolunu bulmalıydık.

*

Bir gece izlediğimiz bir filmde sonra bana, Danle’la aramızda bir şey geçip geçmediğini sordun. Kanepede otu-

ruyorduk, dondurma yiyip, viski içiyorduk. Seyrettiğimiz filmde heteroseksüel bir adamı baştan çıkararak bir gay vardı.

“Daniel benim tipim değil,” dedim.

“Tipin ne peki?” diye sordun.

Ciddileştiğini anladım ve konuyu dağıtmaya çalıştım.

“Sadece şaka yapıyorum canım. Nerden çıktı bu şimdi?”

“Bazen ben varken garip davranıyorsunuz. Özellikle de kafayı bulduktan sonra. Onun erkek arkadaşlarımla yaklaşmasından pek hoşlanmıyorum anlıyor musun?”

Bu durumda erkek kardeşinin taşınmış olmasından daha da fazla mutluluk duydum. Üstüme geldiğinde onu bir kere değil, iki kere değil, tam üç kere reddettiğime memnun olmuştum. Denver’a taşınmış olması harikaydı. Hem zaten sen Denver’i hiç sevmezdin.

*

Vince’le yalnız başımıza kaldığımızda onunla konuşmakta güçlük çekmeye başladım. İyice içine kapanmıştı ve pek konuşmuyordu. Bazı sabahlar ikimiz beraber trene biniyorduk. Vince okula, ben de işe gidiyordum. Etrafta okuldan arkadaşları olduğundan, umursamaz görünmeye çalışıyordum, o yüzden birbirimizden ayrı oturuyorduk. Eğer onunla konuşsam mahcup olur muydu diye merak ediyordum. Trenden benden bir kaç durak önce iniyordu ve inerken bir an için belli belirsiz bakışıyorduk. Bakışlarımla ona, “Günün güzel geçsin,” demeye çalışıyordum.

Bir gün ondan tamamen farklı bir kompartımana bindim. Durağa geldiğimizde indiğini görmedim. Dolayısıyla ona o bakışımı atamadım. Bütün gün kendimi suçlu hissettim.

Bir kaç gün sonra arabada baş başa kaldık. Veli toplantısından dönüyorduk. Notları iyiydi ve öğretmenleri onu seviyordu. Vince'e, onu sevdiğimi söylemek istedim. Sanırım bunu uzun zamandır söylememiştim. Ama sessizlik devam etti ve tek kelime bile edemedim. Kendi kendime, bunu söylersem daha iyi olacak diye düşündüm. Eğer o kelimeler ağızımdan şimdi çıkmazsa, o büyüdükçe seni seviyorum demek daha da zorlaşacaktı ve belki duymaya ihtiyacı da olmayacaktı.

Kelimeler boğazımda tıkanıp kaldı. Ben de elimi dizine koyarak, "Seninle gurur duyuyorum," dedim.

*

Maxine, Beethoven'a ait hiç müzik videosu bulamadığını söyledi. YouTube'da arıyordu. Nedense ağlayacak gibiydi.

"Klasik müzik için videolar yapmamışlar demek ki. Sonuçta hepsi çok uzun yıllar önce olup bitmiş," dedim ve gülümseme girişiminde bulundum.

"Benimle dalga geçme," dedi. Burnunu çekti ve gözünden iki damla yaş süzüldü.

"İstersen Beethoven'la ilgili filmler seyredebiliriz," dedim. Bu teklif Maxine'i nihayet gülümsetti. Beethoven'ı bu kadar sevdiğini bilmiyordum.

"Beethoven'ın hayatının yarısında neredeyse sağır olduğunu biliyor muydun?" diye sordu. Bilgisayarda bir sayfa açtı ve Beethoven'ın "Neşeye Övgü"sünü çalmaya başladı. "Yine de beste yapıyordu, çalıyor ve orkestrayı yönetiyordu ama notaları ses suyun altından geliyormuş gibi duyuyordu."

“Yaratıcılık insanın ruhundaki dalgalanmalar bütünüdür evlat. O dalgalar üzerine doğru geldikçe kaçman mümkün olmaz. Kör olman, sağır olman, ellerinin olmaması bir şey değiştirmez. İçinden çıkanı görmene, duymana gerek olmayabilir yaratırken,” dedim. Bu açıklamayı nerden bulup çıkarttığımı bilmiyordum. Muhtemelen ona şu ana kadar söylemiş olduğum en bilgece sözdü. Çoğu zaman onunla konuşurken kendimden emin olamazdım. Kendimi bir okul piyesinde yanlış bir rolde gibi hissederdim. Birden tıkandığımı hissettim.

“Sanırım beni anlamaya başlıyorsun,” dedi.

Gözlerimden akan beklenmedik yaşları sildim. Maxine, eğilerek bana daha yakından baktı. Tıpkı annesi gibi ağzını açarak gülümsüyordu. Bu gülümseme birazdan kahkaha dönüşecekti. “Benimle dalga geçme,” dedim.

Gülmeye başladı ve duramadı; biz de birbirimizi susturmaya çalışarak boğuşmaya başladık. Bilgisayarda Beethoven’ın 5. Senfonisi çalıyordu. Savaşçılar gibi karşılıklı diz çöktük, bakiştık. Gözlerimiz parıldıyordu. O an her şey çok ciddi ve dramatikti.

*

Sanki birileri içindeki musluğu kapatıp ve tüm suyunu kurutmuş gibi hissettiğini söyledi. Aslında tam olarak bir fil doğuruyormuş gibi kanın ve sıvıların vücudundan boşaldığını hissettiğini söylemiştin.

Bir belgeselde bebek bir filin doğumunu izlemiştik. Anlatıcı, “Annenin bebek nefes alana kadar onu tekmelemesi olağan bir durumdur,” diyordu. “Anne fil yeni doğmuş

yavrusu ayağa kalkıp, beslenecek pozisyona gelene kadar boru sesi gibi bir ses çıkarır ve onu iter.”

Bunu seyrederken neredeyse ağlayacaktın. “Bazen anneler canavarlaşabiliyor,” dedin.

“Onlar hayvan ama...” dedim. “Ne yaptıklarını bilmiyorlar.

*

Bazen Vince’e hayat hakkında yeterince şey öğretiyor muyum acaba diye düşünüyordum. Çamaşır, bulaşık, yumurta tarifleri ve ne kadar tuvalet kâğıdının kullanılması gerektiği gibi şeyler. Benimkiler, bana karşı daha sertti. Bana yeri paspaslatır, toz aldırır, bahçede çalıştırır ve her zaman arabayı yıkatırlardı. Eti nasıl az- orta pişirebileceğimi bile öğrenmiştim. Benzin almak için durduğumuzda arabanın camlarını yıkatırlardı. Ama her nedense yiyecek alışverişini beceremiyordum. Hep yanlış sütü veya peyniri alıyordum. Ayrıca o çocuk halimle içimden tam buğday ekmeği almak gelmiyordu.

Belki Vince’i çok rahat yetiştirmiştim. Onun gözünde harika bir baba olmak istiyordum.

Ona sadece on dakika daha bilgisayarda oyun oynayabileceğini söylüyordum ama yarım saat oynamasına ses çıkarmıyordum. Banyoyu temizlememe yardım etmesini istiyordum ve neredeyse tamamını ben temizlerken, o da uzun uzun lavaboyu temizliyordu.

Ona yeterince alt yapı hazırlamadığım ve görevler vermediğim için suçluluk nöbetlerine tutuluyordum. Bu garip ve iki yönlü bir suçluluk duygusuydu. Onun eğlenmesini istediğim için suçluluk duyuyordum ve onu sorumluluklarına hazırlamadığım için de suçluluk duyuyordum.

Bir gün ona kaliteli pantolon ve gömleklerimizi ütüledim. Televizyon ekranını spreyleyip temizledim. Patlamış mısırı kaç dakika pişirmesi gerektiğini anlattım. Hatta ona kablolulu tv ve elektrik faturaları gibi ödemeler için internette gitmesi gereken sayfaları öğrettim ve benim kartımla nasıl ödeme yapacağını gösterdim.

Yatma zamanı geldiğinde ona asla göstermemiş olduğum bir şey olduğunu hatırladım. Ampulün nasıl değiştirileceğini bilmiyordu. Nedense bunu öğretmem gerektiğini hatırlayınca gerilmiştim. Elektriğin nasıl çalıştığını anlamadığım için çarpılacağından korkuyordum.

Küçük portatif merdiveni çıkardım ve tırmanıp, eski ampulü çevirerek çıkarmasını söyledim. Ampulü nazikçe sallayarak kopmuş aksamın sesini duymasını istedim. Ona yeni ampulü verdim ve yerine oturtmasını izledim. Aslında izlememe gerek kalmamıştı. O gece yatağa yatınca acaba bu kadar şeyi öğrenmek için henüz çok mu genç diye düşündüm.

İlerde bunları hatırlayıp hatırlamayacağını merak ettim.

*

Blazers'ın basket maçından sonra, otobüse binmiş eve gidiyorduk. Dışarı s karanlıktı ve camlar buğulanmıştı. Çarpazımızdaki küçük kız, parmaklarıyla cama iki gülen surat çizdi. Tırnaklarında pembe ojeler vardı. Annesi ona bakıp gülümsedi.

Bizden bir durak önce indiler. Hemen kalkıp kızın çizdiği gülen suratlara iki tane vücut ekledin. Bir tanesi bir yumruğunu havaya kaldırmış uzun ince bir adamdı. Ağzına bir

konuşma balonu koyup, içine; “Go, Blazers!” yazdın. Diğer gülen surata uzun saçlı, çıplak bir kadın çizdin. Onun balonundaysa, “Brandon Roy’dan hamileyim!” yazıyordu. Brandon Roy, Amerikan milli basket takımı oyuncusuydu.

Durağımıza gelince indik, şoföre bakmadan ona teşekkür etmeyi ihmal etmedik. Sanki biri bizi kovalıyormuş gibi eve koştuk. Kahkahalarımız önümüzdeki sisi yarıp geçti.

*

Maxine buzlu dondurma yemek istedi. Bisikletlerimize atlayıp, yolun aşağısındaki markete doğru sürdük. Oraya vardığımızda kasadaki çocuk bize buzlu dondurma makinesinin olmadığını söyledi. Oysa ben bütün marketlerin buzlu dondurma makinesi olduğunu zannediyordum.

Biraz daha dolaştıktan sonra bir 7-Eleven bulduk ama tüm makineleri arızalıydı. Çalışan tek bir makine vardı ama o aromayı da biz sevmiyorduk. Maxine, “Ben zaten böyle karlanmış dondurma sevmiyorum,” dedi. Ona buzlu dondurmayla, karlı dondurma arasındaki farkı sordum. “Biri kırık buz gibi diğeryse kar gibi...” dedi. Tekrar bisikletlerimize binerken, Maxine’in okuldan bir kaç arkadaşı ona selam verdi. Kızlar bir arabaya yaslanıyordu ve içlerinden biri sigara içiyordu.

Bir kız Maxine’ye “Ne oluyor?” diye sordu.

Maxine dramatik bir şekilde içini çekerek, “Bir şey yok, buzlu dondurma arıyoruz,” dedi. Kızların güleceğini veya acımasız bir yorumda bulunacağını düşündüm ama orada öylece durdular. Sanki korkmuş gibi çevrelerine bakıyorlardı. Muhtemelen Maxine’den bir ya da iki yıl büyüktüler,

Lise 1 ya da Lise 2 olabilirlerdi.

Bir an için lise koridorlarında olacak türden bir dinamiğe şahit olmuştum. Maxine'i görünce kızların tavırları değişmişti. Sanki Maxine onlardan daha popülerdi ya da öyle bir şey. Maxine'in okulda bize açığa vurduğundan daha popüler olup olmadığını merak ettim. Belki de zorbanın biriydi.

Biraz daha sokaklarda gezinerek buzlu dondurma aradık. Ben Maxine'in arkasından pedal çevirerek ona yeni gözlerle baktım. Sert, kendine güvenli ve kararlıydı. Bisiklet sürerken bacaklarındaki kaslar gergin ipler gibiydi ve terler siyah saçlarından kollarına çimenlikte gezen bir yılan gibi süzülüyordu.

Bir sonraki dükkânda da buzlu dondurma yoktu. Ondan sonrakinde de. Sonunda buzlu dondurma satan bir yer bulduğumuzda, aromaları karıştırarak bardaklarda katmanlar oluşturduk ve kaşık benzeri pipeti içine daldırdık.

Dışarı çıkıp bisikletlerimize yaslandık. Ona buzlu dondurasının nasıl olduğunu sordum. "Pek iyi değil," dedi. Değiştirmeyi teklif ettim ve kabul edip benim dondurmamı aldı. "Senin dondurman daha iyiymiş," dedi. Ben de onda kalabileceğini söyledim. Ona marketin oradaki kızların kim olduğunu sordum. "Sanırım birinin adı Krystal ama emin değilim," dedi.

Tekrar bisikletlerimize atlayıp evin yolunu tuttuk. Ben hala onun arkasında sürüyordum. Arkasına bakıp, "Sağol," dedi.

"Neden ki?" dedim.

"Aramaya devam ettiğimiz için mutluyum, buna değdi."

*

Vince, daha on dört yaşındayken ona direksiyon dersleri vermeye başlamıştım. Kapalı bir lisenin otoparkında dönüşler yapıyorduk. Daha ehliyetini almasına bir sene vardı ama ben hemen çalışmaya başlamasını istedim.

Büyükbabamdan aldığım ilk direksiyon derslerimi hatırlıyorum. On yaşındaydım. Beni kucağına oturtur ve gazla pedalı ayarlarken benim direksiyonu kullanmama izin verirdi. O zamanlar boyum henüz arabasını kendi başıma kullanacak kadar uzun değildi. Annemle babam yokken onun çim biçme arabasını kullanmama da izin verirdi. Belli bir hız limiti vardı ve ben de bu hız limitini zorluyordum. Bir keresinde bir yokuştan aşağı sürmeye kalkıp, düşüp kolumu kırdım.

Ama bundan Vince'e bahsetmedim.

Benim eski püskü arabamı sürüyorduk. Muhtemelen büyüklüğü onun için idealdi. Çok büyük veya çok güçlü bir araba değildi. Büyük daireler çiziyorduk ve ona sağa dön, sola dön, şu iki çizginin arasına park et gibi komutlar veriyordum.

Üçüncü veya dördüncü dersimizde yeterince rahatladığını düşündüm ve radyoyu açmasına izin verdim. Bir 8 şekli yaparken, bir yandan radyo kanalını değiştirmesini ve soğutucuyu açmasını söyleyerek çoklu yeteneklerini test etmek istedim. Az daha elektrik direğine çarpıyordu.

"Tamam, tamam," dedim ve park edeceği yeri gösterdim. Arabadan indim ve beş dakika boyunca otoparkta kendi başına dolaşabileceğini söyledim. "Fazla hızlanma!" dedim.

Bir tür güven egzersizi gibiydi.

Arabayı dikkatlice sürmesini izledim. Yüzüne bakınca ciddi görünmeye çalıştığı ama gülümsemesini tutamadığı anlaşılıyordu. Beş dakika sonra yoluna çıkıp hızla fren yapmasını sağlamak istedim. Bana doğru geliyordu, lastikler gıcırdayıyordu ve kalp atışlarım hızlanmıştı. Direksiyona asıldı ve araba tam dizlerimin orada durdu.

Vince'in yüzünden bana çarptığını düşündüğü okunuyordu ama iki başparmağımı birden kaldırarak iyi olduğumu anlamasını sağladım. Kontrolün onda olduğunu hissetmesini istiyordum.

*

101. otoyolda yavaş yavaş, çevremize bakınarak gidiyorduk. Çocuklardan üç gündür ayrıydık, güneye doğru gidip, yağmurun olmadığı bir yerlere kaçmaya çalışıyorduk. Radyo açıldı ve son benzin alışımızdan beri hiç konuşmamıştık. Haritasız ve kelimesiz bir yolculuğa çıkmıştık.

“Onunla yola çıktın daha önce, öyle değil mi?” diye sordun. Ama tam olarak kimden bahsettiğini anlamamıştım, belki Sheryl belki de biz ayrıken çıktığım kızlardan bahsediyordun.

“Onunla yemeğe çıktım,” dedim. “Onunla markete, sanat galerilerine, araba yıkamacılara, dışçıye ve ayak masajına gittim.”

“Onunla dışçıye mi gittin?” diye sordun. Radyonun sesini kıstın.

“Kimden bahsettiğini bilmiyorum ama evet başka insanlarla başka yerlere gittiğim olmuştu.”

“Ama benimle beraberken değil tabii ki,” dedin. Ayaklarını torpido gözüne yaslamıştın. Dizlerinin üstünden ellerini birbirine kenetledin. Hafif açık camdan arabaya taze hava doluyordu. Araba yola devam ediyordu ama biz takılıp kalmıştık. *Bu şeyin içinde ne yapıyoruz* diye düşündüm.

“Bu konuları açmak bir şeye yaramaz,” diye cevap verdim. “Bunları düşünmek de bir işe yaramaz. Bunu düşünmek için de artık hiçbir sebep yok ayrıca.” Uzanıp, elini tuttum. Elin büzüşmüş ve gönülsüzdü.

“Bir kaç dakika sonra “Özür dilerim,” dedin ve elimi sarıldın.

Ben de özür diledim. Senin dışında başka kadınlarla, başka hayatlar yaşamış olmaktan dolayı beni affetmeni istedim içimden. Yaşanacak ne varsa sana saklamalıydım, bütün aşkı, tutkumu, şehvetimi, merakımı... Öğrenecek, yaşanacak ne varsa bunu birbirimizle yapmalıydık; tüm bunlar için hayıflanmak yersizdi artık.

Tekrar müziğin sesini açtım. Konuşacak başka bir şeyler bulmaya çalışıyordum. Eninde sonunda gidecek bir yer seçmemiz gerekiyordu. İki yanımızda da ağaçlar uzanıyordu ve sanki nefessiz kalıyorduk.

*

İlk beraber olduğumuz günlerden biri, kar fırtınasından sonraki güne denk gelmişti ve her yer karlarla kaplıydı. Bir kafede buluştuk ama kafe kapalıydı. Arabaların fazla geçmediği mahallelere doğru bir yerlere yürümeye karar verdik. İlişkimizin daha başındaydık ve kimsenin bizi görmesini istemiyorduk. Ama seni öpüp, sana sarılmak için bekleyemiyordum. Sen kaldırımda yürürken, bir anda önüne

çıkıp durdum. Bir şekilde hem yürüyüp, hem öpüşmeye başladık. Ben geriye doğru, sen ileri doğru yürüyordun. Paltolarımızı açarak kollarımızı birbirimize doladık. İnsanların bizi seyredip seyretmediğini farkında bile değildim. O an, hiçbir şey bizden daha önemli değildi, içimizdeki bir şey sonsuzluğa doğru kendini bırakıyordu. Bu şekilde bir süre yürüdük, etrafımızdaki karlar çoktan erimeye başlamıştı.

Kimseye yakalanıp yakalanmamak umurumuzda değildi. Sonuçta bu bize hiçbir şey ifade etmeyecekti.

*

Noel ağacı almak için bir çiftliğe gittik. Ben, sen ve çocuklar. Hepimize birer testere verdiler. Biz de oturma odası için büyük, çocukların odası içinde iki küçük ağaç kestik. Çiftliği işleten karı koca bize ucuz marshmallow'la, sıcak çikolata verdi. Süsler de satıyorlardı ama hepsi eski ve tozlu görünüyordu. Sanki süsler birinin büyükannesine aitti. Kadın çok konuşuyordu ve babasından devraldıklarından beri çiftliği otuz senedir işlettiklerini söyledi. Kocasını pek konuşmuyordu, yalnızca bize bakıp, gülümsüyor ve bir yandan piposunu içiyordu.

Eve dönerken Vince, lavaboyu kullanması gerektiğini söyledi. Şehrin on beş dakika dışındaydık ve çalılıklarla kaplı eski bir yolda gidiyorduk. Daha önce Vince'le beraber yolda işemiş olduğumu zannetmiyordum. Bu, babasıyla yapması gereken şeylerden biriydi sanırım.

Arabayı kenara çektik ve sen bana alaycı bir bakış fırlattın. Maxine'e dönerek; "Orman adamlarının çiş molasına hazır mısın?" dedin.

Farları açık bıraktım. Ağaçlara doğru biraz yürüdük. Ay ışığı önümüzü ancak görmemize yetiyordu. “Kızlar oraya ve erkekler de buraya,” diye işaret ettim. Hepimiz ağacımızın arkasında çişimizi yaptık. Sessizlik içinde rahatladık. Kimse dalga geçmiyor ya da korkutucu sesler falan çıkarmıyordu. Hayvanlar bizi seyrediyor olabilir mi diye düşündüm. Hayvanlar, bacaklarımızın bilinmeyen bir tür hayvan gibi otlara sürtünüşünü duyuyor muydu? Sekiz ayak, sekiz kol, dört kalp.

Arabaya dönerken gülmeye ve aya doğru ulumaya başladık. Soğuk sisi yutmaya çalıştık. Karanlığı korkuttuk. Güldük. Vince ve Maxine’in ilerde bu anı hatırlayacaklarını umuyordum. Belki bir Noel yemeğinde bu hikayeyi anlatırlardı.

*

İlk buluşmalarımızdan birinde, hala başka insanlarla evli olduğumuzda, benden ayrılmak istedin. Bense arabanın ön koltuğunda kontrolsüzce ağlamaya başladım. Bunun beni bu kadar etkilemesine ben bile şaşırmıştım. Hıçkırıkları arabadan yükselirken beni teselli etmeye çalışıyordun. Benim evime yakın bir yerlere park etmiştik.

“Ağlama lütfen, beni de ağlatacaksın. Ve ben insanlar yüzünden ağlamaktan nefret ederim,” dedin.

Bununla ne demeye çalıştığını anlamamıştım ama beni sınırlendirdiğini hatırlıyorum. Neredeyse, “*Ne haldetmek için ağlıyorsun o zaman?*” diyecektim.

O gece ilişkimizi noktalandık. Üç gün sonraysa yine başa dönmüştük.

O günden beri seni defalarca ağlarken gördüm. İnsanlar yüzünden, hayvanlar, televizyon reklamları, spor karşı-

Kevin Sampsell

laşmaları, yiyecek, giysi, araba tamiri, hava durumu, sağ kesimi ve daha birçok Şey yüzünden. Bazen bir kalbin olduğuyla ilgili ya da duygularını rahatęa ağabildiğinle ilgili Őüphelerim olduysa da bu fazla uzun sürmedi.

Şimdi, tüm bunların üzerinden beş yıl geçti. Bir an için durmak ve yaptığımız her Şeyi tek tek düşünmek istiyorum. Sanki uzakta bir yerlerden bir ses gelmeden önceki o saniyelik sessizlik gibi.